

BRINJE

ŠOLSKO LETO 2012/2013

Nekaj brinovih jagod Brinju na pot

V ustvarjanju ni besedice moram. Misli brbotajo in vrejo. V njihovi naravi je, da najdejo pot v resničnost. Potrebujejo le nekaj tvoje pomoči ... in že čutiš, kako diši po svobodi.

Izražanje z gibom, likovno, z besedo, kakršnokoli izražanje že, je pogojeno z globokim razmislekom, kaj želimo sporočiti in kakšno sled želimo pustiti za sabo. Srečati se moramo s popotnikom, ki mu rečemo Mir, mu ponuditi svoje okrilje, da se spočije pri nas in nam nameni spokojnost za ustvarjanje.

Toda, brez branja ne gre. »Če želite, da bo vaš otrok inteligenčen, mu berite pravljice«, pravi Albert Einstein in nadaljuje, »če želite, da bo še pametnejši, mu berite še več pravljic.« In ko prične otrok sam brati in pisati in se prebijati skozi sporočila črk in glasov, ko zazna pojočo travico v sebi in motiv, da bi njen odmev zapisal, ga ovira nerodnost izražanja. Takrat pride na vrsto nov začetek, zopet branje, s katerim spoznava pisateljska orodja in nove razsežnosti izražanja. Na koncu, ki to sploh ni, je branje stalnica, je spremljevalec, je nepogrešljiv sopotnik, je utrip vsakdana, je razumevanje preteklosti, je domišljija prihodnosti ... Branje je srečevanje z drugimi avtorji, ki odpirajo nove možnosti, kako drugače povedati svojo zgodbo. Dobra knjiga nas posrka, ko jo beremo, in lahko živimo več življenj hkrati, lahko pa se lotimo zapisa in preizkusimo sebe z izzivom domišljije in kreativnosti.

Pred nami je šolsko glasilo Brinje, ki je po izhajanju starejše kot šolska stavba. Vsa leta ga s svojimi prispevki polnijo generacije in generacije otrok, ki so si nabirale v šoli in zunaj nje znanj, veščin in vztrajnosti. Prispevki otrok, od najmlajših do petnajstletnikov, so zelo različni po zvrsteh in spretnosti sporočanja kot brinove jagode na grmu, ki zorijo in dozorevajo v ciklusu štirih let, se odevajo v zeleno, vinsko rdečo, vijolično modro, v sebi nosijo neprecenljivo esenco vonja, ki boža dušo in spomin.

Šolsko leto 2012/2013 je praznično leto šole, saj obeležujemo petdeseto obletnico nove šolske stavbe v Župančičevi ulici 7. Z željo, da bi tudi šolsko glasilo dodalo svoj odtis in sled prazničnemu letu, se Brinje pridružuje zaključku šolskega leta in prazniku državnosti.

Vsem učenkam in učencem, ki so ustvarili tokratno izdajo Brinje, se zahvaljujem za prispevke, literarne in likovne, za vztrajnost pri njihovem delu, za kreativnost in zamisli, ki dozorevajo in se utrinjajo v plodne ideje.

Zahvala velja tudi vsem mentoricam in mentorjem, ki so privzgajali bolj izkušene bralne sposobnosti, razvijali občutljivosti za književnost in spretnosti v pisanju. Hvala vsem tistim, ki so spodbujali večplastnost likovne govorice barv, sporočil in ostrili likovno občutljivost in izraznost.

Ester Juriševič, ravnateljica

Ilirska Bistrica, rožnik 2013

Prvi razred

Biba

Biba laja,
ptičku nagaja,
ptiček odleti,
se na veji smeji.
Biba od žalosti
pod njim zaspi.

Kar naenkrat
se zbudi,
ptiček na nosku
ji sedi.
Biba zarenči,
ptiček za vedno odleti.

Ana Rome, 1. a

Konjiček

Ihaha, slišim v daljavi.
Ugibam, kaj bi to bilo.
Kdo je to?

Oooo, to je konjiček,
ki čez polje dirja
s svojo mamico.

Peter Velenik, 1. a

Moj medvedek

Moj medvedek rjav
je zjutraj zgodaj vstal,
si nadel obleko
in pogrel si mleko,
v katerega je dal žlico meda,
da bi bil bolj zdrav, seveda.

Moj medvedek rjav
je priden šolar postal,
učim ga brati,
računati in pisati.
In tudi če ne pozna
1. a razreda,
je moj najboljši
učenec, seveda.

Klemen Mežnar, 1. a

Pesem o ...

Sonce sije,
dežek gre,
Kristian skače
čez vode.

Noč je tiha,
veter piha,
zunaj se igra
še Miha.

Kristian Valenčič 1. a

Kozica

Moja kozica se pozibava
ob drobni vejici.
Vse liste je pojedla,
na trav'co šla je spat.
Paziti jo znam,
rada kozico imam.

Anja Štemberger, 1. a

Mačka miš lovi

Ena mačka miš lovi,
prime jo za rep,
nese jo pred hišo,
miši dve opazi,
eno ulovi.
Nese jo pred hišo,
a ker ni več lačna,
gre v košek se spočit.
Mijav, mijav, mijav, mijav.

Simon Bradač, 1. a

Zajček

Zajček sivi nagajivi,
kam hitiš?
Pridi k meni,
rada bi te pestovala
in korenček bi ti dala.

Žana Logar 1. a

Žabica

Skočim sem, skočim tja,
sem zelena žabica.

V temni mlaki sem doma
in regam, kar se da.

Jani Pangerc, 1. a

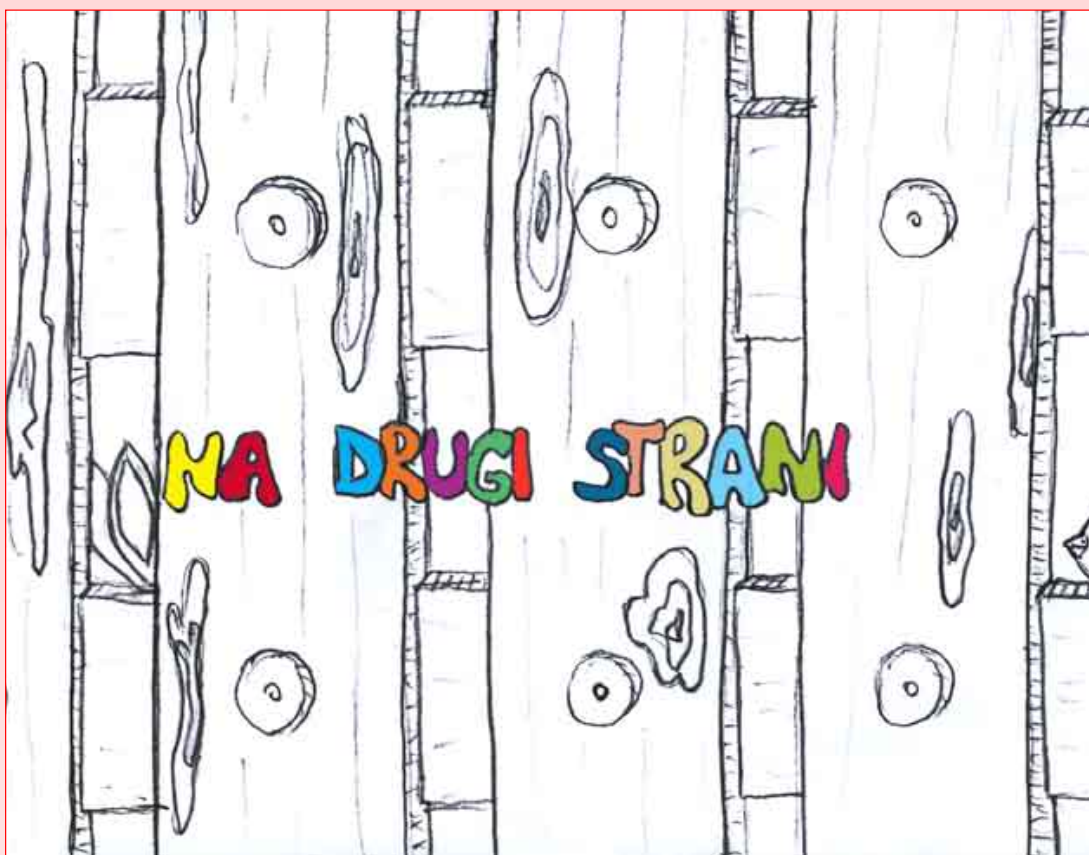
Ptiček

Ptiček poje okrog vasi,
sam na drobni vejici.
S tem nas zelo razveseli,
saj nam pomlad naznani.

Cvetice že cvetijo,
ptički si gnezda naredijo,
v njih pridno že sedijo,
da mladičke izvalijo.

Hana Omerčič, 1. a

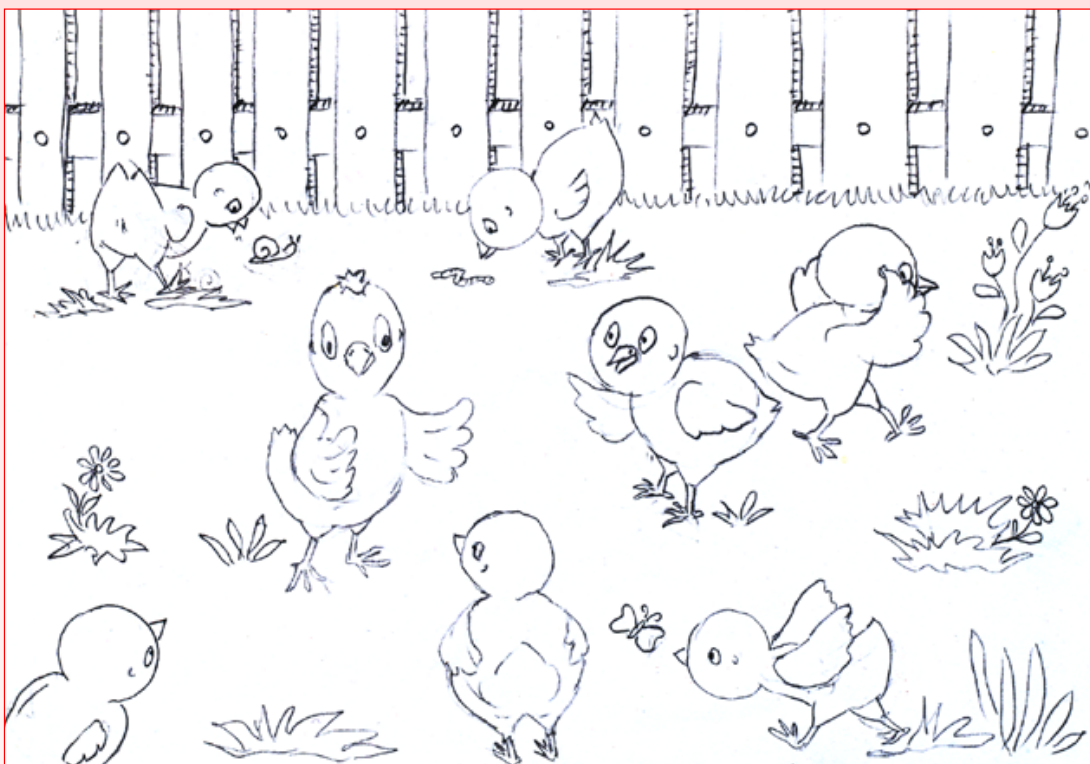
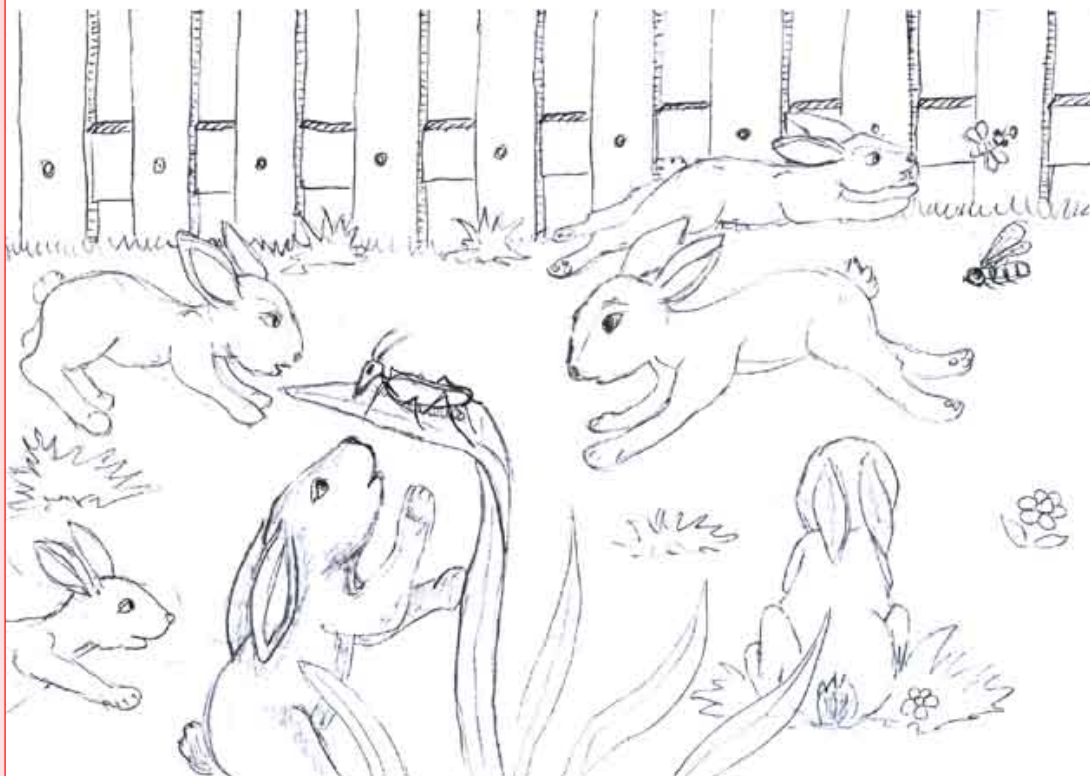

KMET JE IMEL POLN HLEV ZAJCEV, V KOKOŠNJAKU PA OB KOKLJAH IN PETELINU LEPO ŠTEVILO PIŠČANČKOV. DA SO SE VSI LAHKO BREZSKRBNOSTI PASLI IN RAZGIBALI, JIH JE VSAK DAN SPUSTIL NA OGRAJEN TRAVNIK OB HIŠI.

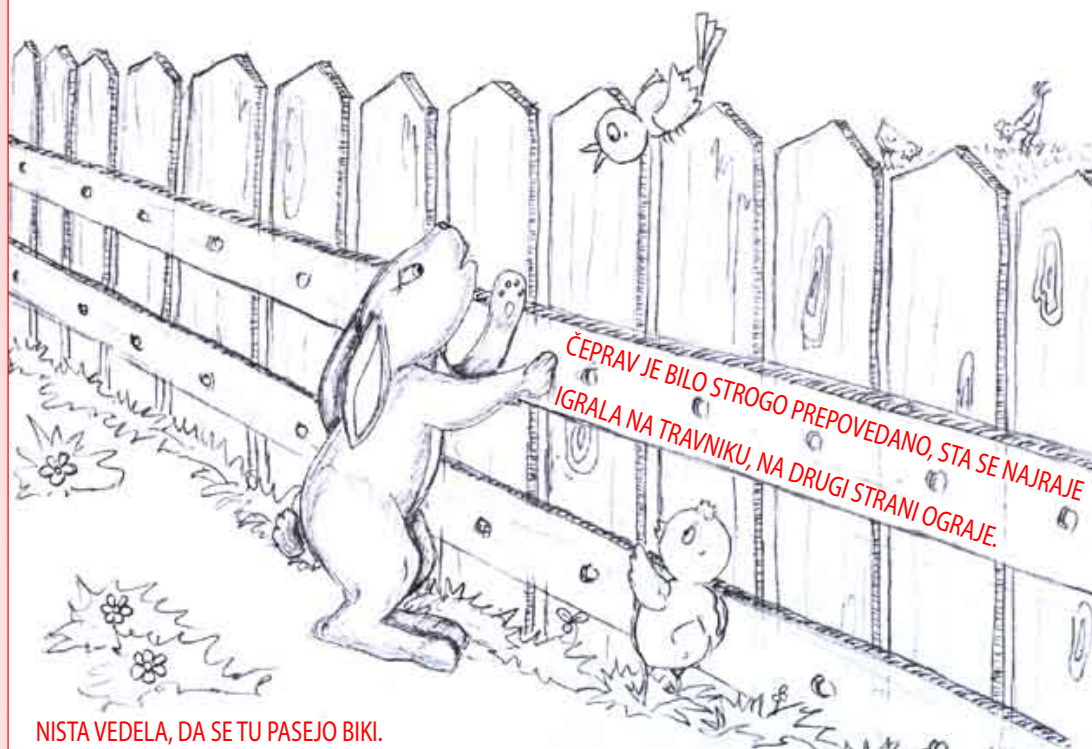

MED MLADIMI ZAJČKI JE BIL EDEN POSEBEN.
EDINI MED VSEMI JE BIL SIVE BARVE, ZATO SO GA KLICALI SIVKO.

TUDI MED PIŠČANČKI JE BIL EDEN NA VIDEZ DRUGAČEN OD DRUGIH.
KER MU JE NA GLAVI PERJE RASLO V ČOPEK, MU JE BILO TAKO TUDI IME.

MORDA STA PRAV ZATO POSTALA MALI ZAJČEK SIVKO
IN ŠE MANJŠI PIŠČANČEK ČOPEK NAJBOLJŠA PRIJATELJA.

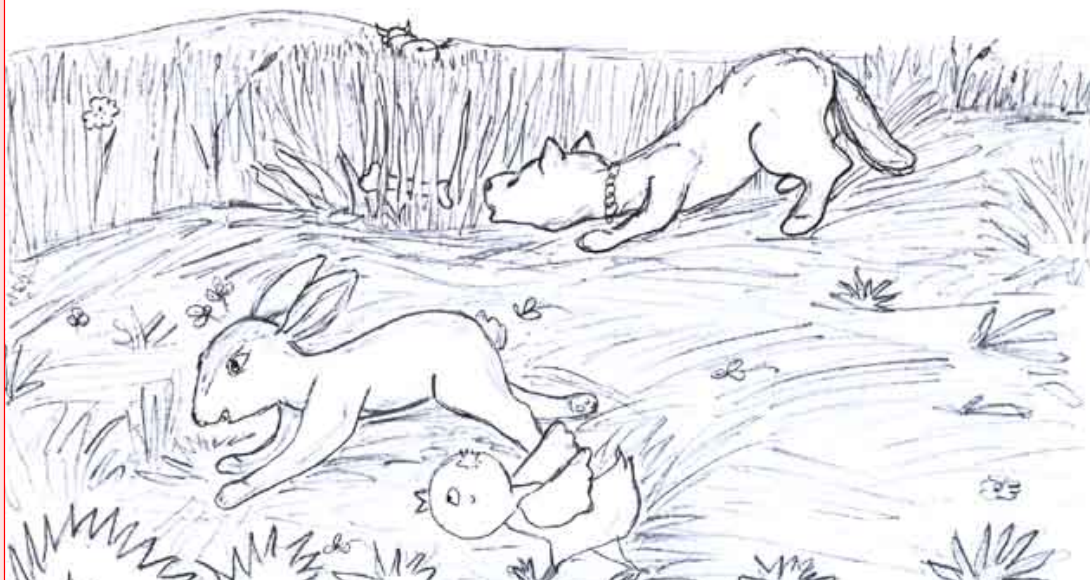
NISTA VEDELA, DA SE TU PASEJO BIKI.

EDEN OD NJIH SPLOH NI MARAL ZAJCEV IN PIŠČANCEV. NEKEGA DNE SE
JIMA JE NEVARNO PRIBLIŽAL. BIL JE JEZEN, KER STA SE MALČKA IGRALA NA
NJEGOVM OZEMLJU.

ŽELEL JU JE POTEPTATI, KO JU JE SKUŠAL NAPASTI, STA SIVKO IN ČOPEK NENADOMA
STEKLA K SVOJIM SOROĐNIKOM, KI SO JU ŽE POGREŠALI. BIK JE OSTAL PRAZNIH NOG.

ŽE NASLEDNJI DAN SE MU JE PRILIKA SPET PONUDILA. PRIPRAVLJAL SE JE ZA NAPAD, KO JE PRIDIRJAL PES ČUVAJ IN JEZNO LAJAL. TU NEKJE JE IZGUBIL SVOJO KOST. Z LAJEŽEM JE PREGNAL NEVARNEGA BIKA, POBEGNILA PA STA TUDI MALA PRIJATELJA.

TRETJI DAN BIKA NI VEČ NIČ ZMOTILO. ZDIRJAL JE PROTI SIVKU IN ČOPKU, DA URESNIČI SVOJE ZLE NAMERE. OB ZAJČKU IN PIŠČANČKU SE JE IZZA OGRAJE NENADOMA NEPRIČAKOVANO VZRAVNAL KMET. KONČNO JE POPRAVIL POŠKODOVANO OGRAJO. KER JE BIL VES ČAS SKLONJEN, SE JE PRETEGOVAL NA VSE NAČINE. PRESENEČEN BIK JE MISLIL, DA MU KAŽE PESTI. ZBAL SE JE, DA GA BO ZAPRL V HLEV, ZATO SE JE V TRENUTKU USTAVIL.

PRI TAKŠNI TEŽI PA TO NI BILO TAKO ENOSTAVNO.
NOSILO GA JE NAPREJ IN NAPREJ, DA SE JE KAR KADILO.
KO STA ZAJČEK SIVKO IN PIŠČANČEK ČOPEK ZAGLEDALA DIM PRAHU,
STA MISLILA, DA GORI.

V STRAHU STA JO UCVRLA PROTI DOMU
IN NIKOLI VEČ NISTA PRESTOPILA
NA DRUGO STRAN OGRAJE.

NAPISALI OTROCI 1. RAZREDA PODALJŠANEGA BIVANJA
Z UČITELJICO LAURO NOVAK

Ilustracije: Laura Novak

Drugi razred

Uganke

Je majhna žival, ima črno in rumeno telo. Leti s cveta na cvet in nabira med. Jo poznaš?

Je počasen gospod. Svojo hišico nosi s seboj in za sabo pušča sluz. Kdo je to?

Marina Smrdelj, 2. b

Skače, teče, ima kratek rep in zelo rad grizlja korenje. Živi v majhni luknjici.

Gaber Gombač, 2. b

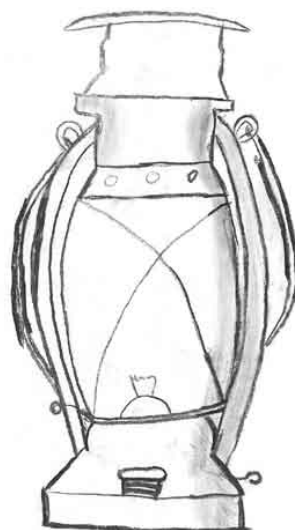
Katerega smo danes?

Cin cin, je pozvonilo pri vratih. Miha je šel odpret. Robert se je ustavil pri Mihi in Gabru ter rekel: »Na šolskih vratih je pisalo, da jutri ne bo pouka zaradi ošpic.« Miha mu je odgovoril: »Domačo nalogo bom napisal jutri.« »Prvi april, prvi april,« je rekel Robert. »Oh, oh,« je dejal Miha in povabil Roberta na topel čaj.

Stela K. Razpor, 2. b

Tretji razred

Mehurček

V enainpetdeseti dimenziji je nastal nov planet, to še znanstveniki raziskujejo. Predvidevajo, da na planetu živijo čudne živali in da ima vsaka svojega prijatelja.

Le Mehurček ni imel svojega prijatelja. Vse dni in noči je sam ždel v svojem templju, kjer je tudi nastal. Nekega dne je bilo Mehurčku dovolj čakanja v mrzlem, kamnitem in vlažnem templju. Odšel si je iskat prijatelja. Hodil je in hodil in hodil ... in prišel na drugo stran planeta. Tam je zagledal isti tempelj kot je bil njegov. Vstopil je noter in zagledal – sebe ?!

Ne, ne sebe! Saj to ni bil on, to je bil njegov dvojnik, ki ga je čakal in iskal. Ampak, ker ga ni našel, je obupal in ga ni več iskal.

A Mehurček ni obupal in ga je našel. Objela sta se in postala najboljša prijatelja za vedno.

Aljoša Primc, 3. a

Zmajski samorog in zlobna pošast

Nekoč za deveto dimenzijo in sedmo goro je živel Zmajski samorog. Zelo je bil poseben. Imel je samorogov rog, zmajsko glavo, velik trebušček, majhne roke in noge, zaokrožene okrogle grbinice na hrbtu in dolg zmajski rep.

Na trebuščku je imel majhno liso, ki so jo imenovali Sončica. Ker pa je imel tole liso, ga zlobna pošast ni marala. Nekega dne je prišla k njemu in ga hotela začarati. Ampak Zmajski samorog je svoj samorogov rog usmeril v zlobno pošast in zlobna pošast je za zmeraj zbežala daleč stran.

Zmajski samorog je bil srečen, ker je premagal zlobno pošast. S svojim rogom je lahko srečno živel.

Manca Frank, 3. a

Na planetu Gte

Za tisočimi planeti je bil planet Gte. Na njem je živel kralj planeta in druge čudežne živali. Kralj se je najraje družil s Trolom.

A nekega dne je prišel strašni krokodil. Vse živali so bežale, nekatere pa tudi letele. Krokodil je prišel iskat Neskončni mehurček, ki ga je imel kralj in z njim pihal mehurčke noč in dan. Trol se je nečesa domislil: »Narediva past!«

Krokodil je zagledal Neskončni mehurček, ki se je začel spuščati. Stekel je k njemu in se ujel v past.

»Zmagali smo!« je vzkliknil Trol.

Kralj planeta, Neskončni mehurček in Trol so živeli srečno do konca svojih dni.

Aleks Kovačič, 3. a

Žival s planeta Ku-ku Bamba

Nekoč je živela Metulna žirafa. Živela je na planetu Ku-ku Bamba. Na planetu ji je bilo zelo všeč. Rekla je, da bo za vedno ostala na tem planetu.

Nekega dne pa je zagledala veliko luknjo, pogledala je vanjo in hotela videti, kam vodi. Stopila je čisto do nje in padla vanjo. Luknja jo je vodila do planeta Zemlja. Metulna žirafa ni vedela niti kje je niti kam je prišla. Ljudje so se ji zdeli kot prave pošasti. Hodila je po mestih in po vaseh in iskala pot nazaj domov. Ni ji bilo lepo tukaj.

Končno je zagledala luknjo, skozi katero je prišla na ta nenavadni planet Zemlja. Skočila je vanjo in poletela nazaj na svoj planet.

Od tistega dne ni nikoli več skakala v tisto luknjo.

Sara Logar, 3. a

Skrivnostna luknja

Nekega dne sem bila v šoli in nisem vedela, kaj naj počnem. Sprehajala sem se po trati in zagledala luknjo.

Pogledala sem vanjo in zagledala veliko nenavadno žival, ki je imela krila, na glavi pa rog. Po telesu je imela pike in v pikah drobne pike. Ko sem se približala luknji, sem zagledala še več čudnih bitij. Zbežala sem in poklicala prijateljico. Pokazala sem ji mojo skrivnostno luknjo in jo prosila, če lahko ostane to samo med nama. Previdno sva vstopili v luknjo. Ko sva zaslišali glas, sva stopili še globlje. Zagledali sva čudnega konja. Vprašal je, kdo sva. Povedali sva mu, ga pozdravili in odšli domov.

Skrivnost je ostala samo med nama. Vsak dan sva hodili k luknji, dokler ni izginila. Bili sva žalostni in odšli domov. Doma sva zagledali čarobnega konja in z njim živeli srečno do konca svojih dni.

Lara Bubnič, 3. a

Mavrični planet

Nekoč je bil v vesolju čuden planet. Ta planet je bil poln odtenkov. Poimenovali so ga Ku-ku Bamba. Na njemu so živele domače živali, eden teh je bil tudi pes Muri.

Nekega dne je Muri razmišljal:
»Rad bi bil poseben!«

Drugi dan se je zbudil in se pogledal v ogledalo. Zagledal je kljun vrane, zmajeva krila in kravji rep in nenavadne vzorce.

Tako psa Murija niso več klicali Muri ampak MURIZAVER.

Hana Fatur, 3. a

Pravljica o brvi in ovcah

Nekoč je živel možiček, ki je imel sina edinca. Sinu je rekel, naj gre po svetu in si poišče kakšno delo. Sin je prišel v veliko vas in služil pri bogatemu kmetu. Pasel je njegove ovce.

Prišel je dan, ko je bila huda nevihta in ovce so morale ena za drugo čez zelo ozko, staro in trhlo brv. Ovc je bilo tako veliko, da jih nisi mogel prešteti ... Ovce so zelo dolgo hodile čez brv, da smo že izgubili občutek za čas ...

Nekega dne so le vse prišle na drugi breg in nehale je deževati in pihati. Pastir se je razveselil, ker ni bilo več slabega vremena. Pasel jih je naprej, dokler se ni spet prikazala nevihta. Švigale so strele, deževalo je in pastir ni imel kam skriti svojih ovc in sebe. Zašli so v temačen gozd. Nekaj časa so hodili, potem pa zaslišali grozne glasove. Pastir je zbežal stran in ovce pustil same. Kar strah ga je bilo, vse je bilo temno. Sove in netopirji so letali naokrog. Zašel je v jamo in zagledal duhove. Na glas je začel vriskati in piskati, duhovi pa so ga samo čudno gledali in se začeli smejati. Zbežal je iz jame. Medtem je tudi nevihta ponehala. Stekel je k ovcam in jih takoj odpeljal domov. Vsi so bili zelo izmučeni in so takoj zaspali.

Naslednje jutro se je pastir poslovil od kmeta in se vrnil domov k očetu. S seboj je prinesel cekine, ki jih je kot pastir zaslužil. Z očetom sta srečno živela.

Zoja Keuc, 3. a

Ko ovca pade v potok

Nekoč je živel pastir, ki je imel zelo veliko ovc. V bližini, kjer je pasel, je bila tudi zelo stara in trhla brv.

Nekega dne so morale vse ovce čez njo. Ena po ena so hodile čez, a brv se je pretrgala in ena ovca je padla v potok. Pastir je začel teči za ovco, a je ni mogel ujeti. Ovco je potok odnesel daleč stran. Pastir se je spomnil, da ima tam prijatelja, ki tudi pase ovce.

Zakričal je na ves glas: »Ovca je padla v potok!!! Ali lahko kako pomagáš?«

Prijatelj ga je čudežno slišal in mu odgovoril: »Ne vem?«

»Vrzi, kakšno deblo!« mu je predlagal pastir.

»Bom poskusil,« je rekel prijatelj.

Prijatelj je vrgel deblo in ovca se je ustavila na deblu.

Tako je bila ovca rešena. Oba prijatelja sta se objela.

Žiga Jursinovič, 3. a

Narobe pravljica

Nekega dne je šla Rdeča kapica na obisk k babici. Družbo so ji delali trije prašički. Po poti so srečali hudobnega volka. Volk je planil nanje in jih pohrustal. Zadovoljen se je ulegel pod smreko. To je opazovalo sedem kozličkov. Stekli so po lovca, da bi rešil prašičke in Rdečo kapico. Lovec je volku razparal trebuh in potegnil ven tri prašičke ter Rdečo kapico. Ti so v zahvalo svojemu rešitelju pripravili zabavo. Na zabavi je bil tudi volk, ki je moral za kazen kuhati, pomivati in streči gostom. Od takrat naprej ni več napadal ljudi in živali.

Timotej Krelj, 3. b

Zlata veja

Pred davnimi časi je za devetimi gorami in devetimi vodami živel revna deklica. Starša sta ji zgodaj umrla in bila je sirota. Živela je v skromni hišici sredi gozda. V hlevčku ji je družbo delalo sedem ovac.

Nekega dne se ji je na paši izgubila ena ovčka. Ko jo je deklica iskala, je na poti naletela na zgrbljeno starko. Ta jo je prosila za kosček kruha. Deklica je bila dobrega srca in starka se ji je zasmilila. Podarila ji je zadnji kosček kruha, čeprav je bila sama zelo lačna. Starka se je deklici zahvalila in ji v zameno dala navadno leskovo šibo. Dekle se je šibe sprva branilo, a ji je starka rekla: »Vzemi šibo, ljuba deklica, in še naprej hodi po svetu z dobroto in ljubeznijo v srcu.« Šli sta naprej vsaka po svoji poti. Deklica je našla izgubljeno ovčko in jo je prignala nazaj k čredi. Ko je s šibo zamahnila nad čredo, se je šiba zaradi dekličinega dobrega srca spremenila v zlato vejo. Pastirčka ni mogla verjeti svojim očem, da se ji je končno enkrat v življenju nasmehnila sreča.

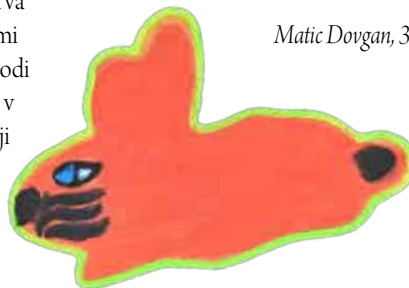
Deklica je v mestu prodala zlato vejo in zanjo dobila ducat zlatnikov. Tako je obogatela in srečno živela do konca svojih dni.

Timotej Krelj, 3. b

Zajček Puhek

Nekoč je živel deček Jure, ki je imel zajčka Puhka. Puhek je včasih pobegnil iz kletke in odskakljal na travnik. Nekega dne je zajček veselo skakljal po travi. Prišla je lisica. Čisto potihoma se je priplazila do zajčka in skočila. Jure je to videl in zaklical: »Puhek!«, vendar zajčka ni bilo. Žalosten se je odpravil spat. Še enkrat se je ozrl skozi okno in zagledal zajčka, ki je prestrašeno gledal izpod grma. Jure je oddrvel na travnik. Dvignil je zajčka in ga odnesel domov. Dal mu je tri korenčke in zajček se je umiril. Od takrat zajček ni več uhajal iz kletke.

Matic Dovgan, 3. b

Rdeči polž

Nekoč je živel Rdeči polž. Dom je imel na vrtu. Ampak to ni bil navaden polž, temveč hiter polž. Ko ga je hotel kakšen človek ujeti, je že skoraj stekel, ali ko ga je hotela kakšna gos pojesti. Nekega dne je polž šel čez cesto. Videl je, da ni nobenega avta. Po cesti se je z veliko hitrostjo pripeljal avto. Polž je hitro zlezel na drugo stran in se začel smeјati. Voznik je zavrl in pogledal, če je polža povozil. Voznik je prestrašen počasi odpeljal domov. Naslednji dan je Rdeči polž srečal sedem svojih prijateljev, polža Jako, polža Miho, polža Jana, polža Žigo, polža Matica, polža Nika in polža Marka. Pokazal jim je kako lahko hitro leze. Tudi njegovi prijatelji so poskušali biti tako hitri, a jim ni uspelo.

Nekega dne je učiteljica prvošolcu Robiju naročila naj opiše žival. Robi je želel opisati navadnega rdečega polža, ki jih je po vsakem dežju poln travnik za hišo. Da bi polža lažje opisal, je doma odšel na vrt in ujel ravno našega hitrega junaka, ko je ta spal. Spravil ga je v majhen kozarec, zato Rdeči polž ni več mogel hitro lesti. Ko pa ga je Robi izpustil, je hitro odvihral za hišo. Robi je tako napisal, da polži hitro lezejo. Učiteljica ga je vprašala, kje je videl tako hitrega polža. Odgovoril ji je, da ga je sam našel na domačem vrtu. Učiteljica mu je rekla, da ga pride popoldne pogledat. Tako se je tudi zgodilo. Učiteljica je videla hitrega Rdečega polža in začudena odšla domov. Rdeči polž je postal zelo važen. Prijatelji ga zato niso več marali. Ko je spoznal, da je ostal brez prijateljev, se je nehal bahati s svojo hitrostjo pred njimi. Postali so spet pravi prijatelji in tako srečno živeli do konca svojega polžjega življenja.

Lea Vodopivec, 3. b

O dečku, ki je imel rad rože

Nekoč je živel deček po imenu Leon. Zelo rad je imel rože. V svoji hiši jih je imel vse polno. Ko je praznoval rojstni dan, si je za darilo zaželel rože.

Nekega dne je odšel na sprehod v gozd. Videl je zelo veliko dreves in veliko rož. Zelo so bile lepe. Izruval je najlepšo rožo. Odnese jo je domov in jo dal v vazo. Odpravil se je spat, vendar ni mogel dolgo zaspati. Razmišljal je in razmišljal. Prišel je do ugotovitve, da ni storil prav, ker je utrgal rožo. Bolj prav bi naredil, če bi jo pustil v zemlji. Vsak dan bi se lahko sprehodil do gozda in jo tam občudoval. Odločil se je, da takoj zjutraj odnese rožo nazaj na kraj, kjer jo je izruval. Ko se je zjutraj prebudil je z rožo stekel v gozd tako hitro, kot so ga nesle noge. Bal se je, da se bo roža posušila.

Vsak dan je hodil rožo občudovat in zalivat. Ker je tako lepo skrbel zanjo, je cvetela najdlje, vse do jeseni.

Manca Pavlovič, 3. b

Aplavz

Aplavz za rožo,
ki že vrsto let cveti
in tako lepo dehti.
Aplavz še za ptice,
ki letajo okrog narcise.
Aplavz za mačke,
ki predejo na tačke.
In aplavz za učiteljice,
ki učijo pridne učence.
Aplavz za hiše,
ki živijo več kot mi.
Nazadnje aplavz za ljudi,
ki živijo v ljubezni in zdravju.

*Lea Vodopivec,
Jerica Štemberger,
Katarina Tomšič, 3. b*

Četrty razred

Števila

ENA je prelena,
DVA dva dalmatinca ima,
TRI pleše do noči,
ŠTIRI teme se boji,
PET gre na izlet,
ŠEST se smeje že nekaj let,
SEDEM, te snedem,
OSEM odpihnem na drugo stran gora,
DEVET gre na dolg polet,
DESET v cvet gre na obed.

Lea Morano, 4. b

Rime

ENA je najslabša šolska ocena.
DVA spodaj črtico ima.
TRI se veselo smeji.
ŠTIRI se najbolj šopiri.
PET deklet je šlo od doma živet.
Naša dežela ima **ŠEST** velikih mest.
SEDEM piškotov naenkrat snedem,
Na **OSEM** sem pa res ponosen.
DEVET € stane moj paket.
Slovenija ima več kot **DESET** fakultet.

Ana Velenik, 4. b

Tinka

Naj vam povem, kdo je Tinka?
Črn kožušček,
majhne oči,
drobcene tačke,
ušesa pokonci drži.

Še ne veste, kdo je Tinka?
Plašna žival,
skaklja sem in tja,
si travo nabira,
kruh rada grizlja.

Če še kdo ni uganil, kdo je Tinka?
Je moj zajček nagajiv,
mi vedno beži,
le kdo ga bo ulovil,
ko pa skriva se vse dni.

Katja Frank, 4. a

Naša muca Pika

Naša muca Pika
zrasla je velika.
Ko zagleda mleko
vede se, kot bi padla v reko.
Igra se rada z volno
in opazuje žolno.
Rada je miši,
ki jih lovi po hiši.
Mama nanjo se jezi,
ker cele dneve samo spi.

Luka Pecman, 4. a

Ena muca ...

Ena muca, štiri račke,
Maja, ti preštej jim tačke.

Trije kužki, en piščanček,
kje je moj ta zdaj zaspanček.

En konjiček in osliček,
ti si zdaj en res lep ptiček.

Maja Boštjančič, 4. a

Pomlad

Koza, ovca, konj in krava,
že diši pomladna trava.

Vsi na pašo odhitijo,
se pomladi veselijo.

Tudi zajček pricaplja,
saj mu tekne detelja.

Ko lep dan je že pri koncu,
le pomahajmo še soncu.

Sedaj domov se nam mudi,
ker petelin zjutraj nas zbudi.

Maja Boštjančič, 4. a

Morda tudi ...

Morda tudi krave
imajo dedke stare,
ki z njimi se po travnikih pasejo
in se s travo bašejo.

Morda tudi muce imajo
tete in strice,
da z njimi bi poslušale
mačje novice in vice.

Morda tudi konji imajo
tete Sanje, ki z njimi
hitro tečejo in kočijo vlečejo.

Monika Šircelj, 4. a

Peti razred

Prepir med čevlji

»Živijo, Plavutka!« pozdravi Pancer pred trgovino z loščili.

»O, kaj si pa tako ponosen?«

»Ali si vedela, da so smučarski čevlji najbolj iskani? No, zato sem tako ponosen,« se pohvali.

»Kaj! To pa ni res. Tudi me, plavutke, smo zelo znane ter iskane,« se razjezi Plavutka.

Nekaj časa sta se prepirala, nato je prišel baletni čevljar Balet.

»O, živijo, Balet! Ali je res, da so plavutke najbolj uporabni čevlji?« je glasno vprašala Plavutka.

Balet se je nekaj časa obotavljal, potem pa izjavil: »Ha, kakšna traparija! To zagotovo ni res. Vsi baletni čevlji pravijo, da so sami najbolj uporabni, torej to pravim tudi jaz.«

Preden so začeli kričati drug na drugega, se jim je približal damski čevljar. To je bila Lepa Dama.

»Slišala sem vaš prepir in menim, da gospe najraje obuvajo damske čevlje,« je ponosno povedala.

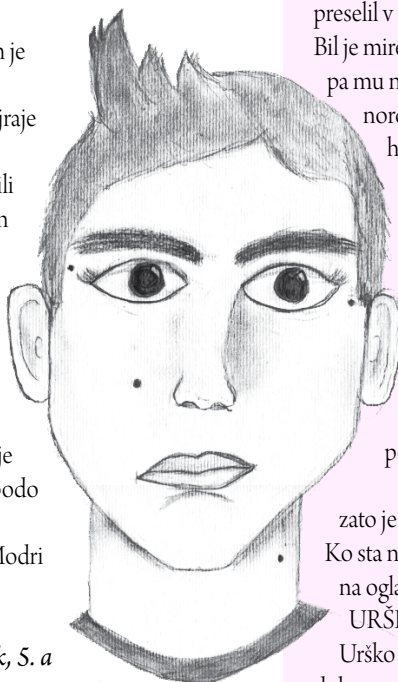
Jezni pogledi Pancerja, Plavutke in Baleta so bili neusmiljeni. Vsi trije so vpili na Lepo Damo, ta se jim je skušala zoperstaviti, a ji ni uspelo. Osramočena se je umaknila in odšla. Vsem je bilo zadosti in so se ločili. Na ulici je postalo bolj mirno.

Prepir med čevlji pa je bil opazoval Modri Natikač.

Naslednjega jutra je Modri Natikač poklical Pancerja, Plavutko, Baleta in Lepo Damo. Začel jim je razlagati, kakšno vlogo ima vsak par čevljev. Katere bodo kupili ljudje, je odvisno od tega, kaj imajo radi.

Kvartet čevljev se po tem, kar jim je povedal Modri Natikač, ni nikoli več prepiral.

Polona Zadnik, 5. a

Poznaš Urško iz knjige Urške so brez napake, ki jo je napisala Polonca Kovač? V odlomku Važička (iz berila za 5. razred) izvemo, kako se dekleta dražijo glede tega, katera je v koga (zaljubljena seveda). Klavdija si je nadaljevanje zgodbe zamislila takole:

Novi učenec

Po prvomajskih počitnicah so dobili novega sošolca, ki se je iz tujine preselil v Slovenijo. Ime mu je bilo Erik. Bil je miren in plašen fant, matematika pa mu ni šla ravno od rok. Vsi so se norčevali iz njega in se mu posmehovali. Le Urška se je odločila, da mu pomaga. Erik je pomoč sprejel in bil vesel, da ga nekdo podpira. Vsak torek po pouku sta se dobivala v šolskem kabinetu in reševala matematične probleme. Postala sta neločljiva prijatelja. Eriku je šlo veliko bolje in Urška je bila pohvaljena.

Vida je postajala ljubosumna, zato je Erika in Urško zasledovala. Ko sta naslednje jutri prišla v šolo, sta na oglasni deski zagledala velik napis URŠKA JE V ERIKA. Vida je hotela Urško osramotiti, ker pa so Vido vsi dobro poznali, se niso zmenili za napis. Spoznali so, da si Vida izmišljuje stvari in da si je tudi fanta izmislila. Vida je izgubila prijatelje, Eriku pa se ni nihče več posmehoval.

Klavdija Škrlič, 5. a

Kaj se godi v torbah?

Zamislite si, da bi zvezki, učbeniki, pisala ... v vaši torbi oživel. Petošolci so to storili in nastala so štiri dramska besedila.

Bolečina

PERESNICA: Auuuuuu, boli!!!
RADIRKA: Joj, tudi meni je neprijetno! Vsa pisala v tebi me tepejo!
PERESNICA: Kaj pa se pritožuješ? Samo mene poglej, ki se moram drenjati med vsemi temi zvezki in knjigami.
RADIRKA: Prav imaš, oprosti. Res moraš pretrpeti veliko več kot jaz.
PERESNICA: No no, saj tudi tebi ni lahko.
RADIRKA: Ja, ampak ti si večja in se lahko braniš.
ŠILČEK: Nehajta se že prepirati!!!
PERESNICA: Pusti naju pri miru, saj to ni tvoja stvar.
RADIRKA: Pravzaprav, peresnica, ima šilček prav.
ŠILČEK: Ja ja, s prepirom se nikamor ne pride.
PERESNICA: Prav imaš šilček, oprosti.
RADIRKA: Jaz pa bi se rada opravičila tebi, peresnica.
PERESNICA: Obljubim ti, da se ne bom nikoli več prepirala.
ŠILČEK: Tako je prav, drugič se raje pogovorita in ne začenjajta prepira.

Špela Kresevič Frank, Klavdija Škrlič, Lara Zadnik, 5. a

Peresnica in svinčnik

SVINČNIK: Joj, peresnica, kako me trese tukaj!
PERESNICA: Oh joj, saj mene tudi. Kaj naj narediva?
SVINČNIK: Ali tudi ti čutiš, kot da se je nekaj polilo?
PERESNICA: Ja. Le kaj bi to bilo?
SVINČNIK: Res ne vem. (*Nekdo odpre torbo in peresnico.*)
PERESNICA: Joj, kakšna sva! Saj sva cela modra.
SVINČNIK: Sedaj bodo vsi mislili, da sem modri svinčnik, namesto sivi.
PERESNICA: Le kdo je to naredil?
PERO (*s tresočim glasom*): Oprostita, jaz sem bilo. Tako se je vse treslo, da me je razneslo. Res mi je žal.
SVINČNIK IN RADIRKA: No, saj ni tako hudo.
SVINČNIK: Mene je tudi čisto pretreslo.
PERESNICA: Vse nas je pretreslo. Pogledala bom, če smo prispeli.
SVINČNIK: Ali smo? Ali smo?
PERESNICA: Smo. Verjetno je pretresov za danes dovolj.

Nuša Batista in Eva Mršnik, 5. a

Peresi v šolski torbi

PERKO: Joj, dobil sem pretres možganov. Ko bi vsaj nehala metati peresnico na mizo.

PERKA (*zmedeno*): Ja, se strinjam.

PERKO: Končno se je potres ustavil.

PERKA: O ne, spet te bo vzela za pisanje. Res nimaš sreče.

UČENKA PETRA: Ah, kaj je spet s tem peresom, vložku je še črnila, a noče pisati. Vzela bom drugo. (*Pero vrže v torbo.*)

PERKO: Nalašč ne bom pisal, nalašč!

PERKA: Ojoj! Zdaj pa še jaz. Zvrtelo se mi bo, če me bo tako vrtela.

UČENKA PETRA (*obupano*): Zdaj pa še to! Ti peresi sta zanič. Morda bo bolje pisalo drugo.

PERKO: O ... si se mi pridružila?

PERKA: Ah, kar tiho bodi.

UČITELJICA: Konec pouka. pospravite!

UČENKA PETRA: Super, gremo domov!

PERKO: Joj, kako ta torba trese!

PERKA: Aha.

PERKO: O ne! Padel sem!

PERKA: Jaz tudi!

PERKO: Teciva, teciva! Ujemiva jo!

PERKA: Ali imaš GPS?

PERKO: Ne, tepka, peresa nimamo GPS-a.

PERKA: Ja no, prav. Greva naprej. Morda Petro ujameva.

PERKO (*veselo*): Ojej, padla je!

PERKA: Smukniva v torbo.

UČENKA PETRA: A, tu sta! Poredni peresi. (*Spravi ju v torbo.*)

Maja Kastelic in Polona Zadnik, 5. a

V peresnici

SVINČNIK: Radirka, mene zmanjkuje.
RADIRKA: Seveda, če te pa jaz brišem. Pri tem pa tudi mene zmanjkuje.
SVINČNIK: Pojdiva na dopust, da se ne bova izrabila. (*Zrastejo jima noge.*)
RADIRKA: No, pa pojdiva. (*Poslovita se od prijateljev.*)
ZELENA BARVICA: Pišita nam kaj.
SVINČNIK: Jaz že ne bom pisal, da me bo radirka potem brisala.
RADIRKA: Jaz pa ga ne bom brisala.
SVINČNIK IN RADIRKA (*Močno prdneta, da vsi bruhajo.*)
ZELENA BARVICA: Nesramneža, pojdita že! Kako zelena sem postala!
SVINČNIK: Ti si bila že prej zelena!
ZELENA BARVICA: Točno. Na to sem pozabila.
SVINČNIK IN RADIRKA (*Odideta.*)
SVINČNIK: Radirka, koliko časa bova na dopustu?
RADIRKA: Kakšen dan ali dva.

Čez 2000000000 let

SVINČNIK: Radirka, koliko časa sva na dopustu?
RADIRKA: Naj pogledam. Ojooj!
SVINČNIK: Kaj pa je?
RADIRKA: Na dopustu sva že 2000000000 let.
SVINČNIK: Kaj?!!! Morava se prepričati, če so najini prijatelji še živi.
SVINČNIK IN RADIRKA (*Prideta do stare peresnice.*)
RADIRKA: Ni jih več!!!
SVINČNIK: Kaj bova pa zdaj?
RADIRKA (*zamišljeno*): Ne vem. Čakaj.
SVINČNIK: Na kaj pa?
RADIRKA: Vem, kako se bova vrnila k prijateljem.
SVINČNIK: Kako? Povej že.
RADIRKA: Potrebujeva časovni stroj.
SVINČNIK: Kje ga bova pa dobila?
RADIRKA: Poglej, na peresnici piše ČASOVNI STROJ!
SVINČNIK: Pojdiva že, pojdiva!
SVINČNIK IN RADIRKA (*Prideta do stare peresnice.*): Ojla, družčina!
ZELENA BARVICA: Sta se že vrnila?
SVINČNIK: Ja jaz ne bom šel več na dopust.
RADIRKA: Mislim, da tudi jaz ne.

Miha Boštjančič, Uroš Bradač in Aljaž Dujc, 5. a

Šesti razred

Pesniki iz 6. a

Sonce

Čez dan se sonce po nebu sprehaja,
nas s toplimi žarki nežno obdaja.
Zvečer se v temno svilo zavije,
da si otrok lahko v sanjah spočije.

Sonce enako sije belim, rumenim in črnim ljudem,
živalim, rastlinam in vsem stvarjem.
Sije z vsem žarom na vse strani,
sije v srca in budi dobroto ljudi.

Sonce je vladar med vsemi lučmi,
ljudem in rastlinam brez njega živeti ni.
Zato pišem soncu to hvalo,
da bi še dolgo super sijalo.

Jurij Krebelj

Rada bi šla

Rada bi šla, rada bi šla,
nekam tja, pa ne vem kam.

Rada bi šla na Havaje, a je pretoplo,
rada bi šla v hladne kraje, a je premrzlo.
Rada bi šla v Italijo, a tam se samo s hrano bahajo,
pa bi šla v Barcelono, a tam samo nogomet igrajo.

Rada bi šla, rada bi šla
nekam tja na konec sveta.

Daša Đukić Maljevac

Potovanje naše tete

Naša stara teta
sklenila je,
da pojde na počitnice.

V stari avto
je prtljago naložila
in se odpeljala,
ne da bi se poslovila.

V hotelu pri morju
že znana je bila,
saj vsako leto
je prišla.

Ko je vse pospravila,
na plažo se je odpravila
in s svojo postavo še
sonce zasenčila.

Lara Krebelj

Na vasi

Sem Lea iz 6. a razreda,
sestrična Karmen je moja prva
sosedka.

V vasi še pet sošolcev imam:
Mio, Nino, Dašo, Laro in Miho.

Vsak dan dobimo se sredi vasi,
se lovimo, igramo, zabavamo vsi.
Imamo se zelo lepo,
večkrat naročimo si tudi pico.

Ko pa zaslišimo zdravomarijo,
Brž si rečemo adijo.

Lea Šalamon

Lokvanj

Tam v mlaki sredi vasi
svojo glavo lokvanj ven moli.

Mimo njega zlata ptica prileti
in spregovori:

»Kaj tu delaš
čisto sam?
Kljub temu
si razigran?«

»Zakaj bi žalosten
jaz bil?
Vesel sem, da
sem še vedno živ!«

Nina Pavlovič

Mogoče je res

Moj pes je bel,
že več dni ni nič »jel«,
a vseeno je vesel.
Veselo skaklja,
vse povohlja
in včasih zalaja.

Če verjameš, je prav,
Če ne, naj ti bo žal.

Miha Dovgan

Narava

Kdo živi v naravi?
Kdo?

Mogoče bela vila
ali pa škrat
ali pa dobrota mila?

Kdo?

Mogoče zlobni zmaj
ali pa zvita lisica,
ki ju prežene zeleni maj.

Elma Kamberovska

Gusar in ladja

Na nemirnem morju,
v vihar ni noči
star gusar
rum si toči.

Razbito ladjo
veter prevrača,
izmučeni gusar
je več ne obrača.

Posadka že zdavnaj
ga je zapustila,
v morje globoko
se je potopila.

Ladja in gusar,
drug drugemu vdana,
skupaj odšla sta
na dno oceana.

Jaka Blokar

Žoga

Žoga je kot droga,
lovi jo skoraj vsaka noga,
saj to njena je naloga.

Če bil bi stonoga,
mi ne bi ušla
nobena žoga.

A žoga ne uboga,
drugačna je njena vloga.

Tomaž Maljavac

Zima

Ko pride zima,
pride sneg
in pride božiček
na belih saneh.

Gremo na sani,
tudi Maja se veseli,
ker smučali se bomo
in kepali vse dni.

Konec je počitnic kratkih,
v šolskih klopek sedimo spet.
Skozi okno učilnice gledamo,
kdaj zapadel spet bo sneg.

Učiteljica nas miri,
a navdušeni smo mi vsi,
saj zapadel sneg je spet
in jaz sem zopet do vratu zapet.

Blerton Vinarci

Moja rima na če

Če pridete v naše gostišče,
lahko uporabljate tudi igrišče.

Seveda ne hodite predaleč stran,
da ne stopite v kakšno mravljišče.

Nudimo vam poceni svinjske
krače,
za kužke vaše uvožene krtače,
da ne pozabimo še na kratke hlače.

Xhyle Dobruna, 6. b

Prijateljstvo

Prijateljstvo je neprecenljiva vrednota različnih pojavnosti in oblik, o kateri so v pesmih razmišljali učenci 6. b razreda.

Ko si sam na svetu
in ne veš, kaj bi,
prijatelj lahko ob strani ti stoji.

Ko misliš, da vse je bilo zaman,
prijatelj lahko ti stopi ob stran.

Ko gledaš v daljavo,
da odšel bi tja,
prijatelj stoji ti ob strani.

Ko gledaš nebo in želiš si,
da nikoli te ne bi bilo,
prijatelj stoji ti ob strani.

Ko sediš sam in ne veš kam,
prijatelj stoji ti ob strani.

Mia Ban, 6. b

Prijatelj je moj sosed,
ki ga vidim skozi okno
ali pa se z njim igram.

Z njim se vedno lovim,
z njim lovim ribe,
se vozim na motorju.

Po kosilu se učiva,
kar sploh ni zabavno,
rajši se po dvorišču
podiva in kričiva.

Po večerji se strašiva,
si po napornem dnevu
lahko noč zaželiva
in vsak v svoji postelji zaspiva.

Aleks Ronzullo, 6. b

Pravi prijatelj te ne bo nikoli
pustil na cedilu,
pa četudi se bo njemu slabo godilo.

Stal ti bo ob strani
ne glede na vse,
kot takrat, ko časi so b'li hudi.
Se spomniš?
Stal ti je ob strani.

Podpiral te bo na vsakem koraku tvoje poti,
četudi njemu nevarnost preti.

Ko dan slab boš imel,
k tebi stopil bo
in nasmejano objel te bo.

Nikoli ga pozabil ne boš,
ostal bo dober mož,
ki z dobroto hodil je okrog
in vedno rad zavil v tvoj brlog.

Rade volje vedno pomagal
in ti vedno znova in znova razlagal,
da tudi ko bo umrl,
pogrešati ga ne smeš,
saj te bo gledal iz nebes.

Rad te bo imel
in spomin v srcu
nikoli ne bo zbledel.

Klavdija Ujčič, 6. b

Ko hodiš po poti,
srečaš veliko ljudi.
A le pravi prijatelj
ti vedno ob strani stoji.

Lahko se jočeš ali smejiš,
lahko poješ ali kričiš.
Ob prijatelju si vedno to,
kar si želiš.

Prijatelj ti v težavah svojo roko
poda,
te nežno objame, te po rami
potreplja.
Prijatelj te vedno rad ima
in te nikoli ne izda.

Eva Česnik, 6. b

Moja prijateljica Manca,
ki je seveda s' pod klanca,
se vedno z mano zabava,
včasih tudi malo pretirava.

Mojo prijateljico Manco
zanimajo iste stvari kot mene
in vedno, ko se pogovarjava,
se šaliva in se draživa.

Včasih s prijateljico Manco
tudi kakšno ušpičiva.
A na koncu vedno vse popraviva
in se opravičiva,
a spet znova kaj ušpičiva.

Žana Radivo, 6. b

Moja najboljša prijateljica Ela je,
z njo dobro počutim se.

Dobro je imeti najboljšo prijateljico,
da ji poveš vse,
kar te muči.

Z njo deliš skrivnosti vse
in ona jih nikomur ne pove.

Anita Selmani, 6. b

Prijatelj je tisti,
ki ti vedno stoji ob strani,
ki te vedno v smeh spravi,
ki ti vedno pomaga.

Prijatelj je tisti,
ki ne laže
in ne krade,
ki je zvest
in te nikdar ne pusti na cedilu.

Prijatelj je tisti,
ki zaupa ti skrivnosti,
ki ti nekaj podari.

Manca Šircelj, 6. b

Moj prijatelj je za šale,
moj prijatelj je za skrivnosti,

Skupaj se igrava,
skupaj piševa nalogo,
rada se imava,
in za vedno bova prijateljevala.

Gašper Malečkar, 6. b

Moj prijatelj sila je,
nihče ga ne ustavi,
to se ve.

Ko kdo ga potrebuje,
na pomoč pridirja.

Moj prijatelj sila je,
v šoli mu odlično gre:
Ko pa zvonec zazvoni,
na junaška dela odhiti.

Blaž Frank, 6. b

Najboljši prijatelj je tisti,
ki mu lahko zaupaš.
Nikoli ti ne obrne hrbta
in vedno pri tebi stoji.

Ko se spreta,
vedno ti odpusti
Skupaj uganjata norčije,
zabavata se,
skupaj gledata oddaje vse.

Nejc Frank, 6. b

Moj prijatelj je ta prav'.
Kadar sva skupaj,
sva kot brez glav.

Rada se smejiva,
tu pa tam sva si nagajiva.

Nikoli nisva rada sama,
da nama ni dolgčas,
si družbo priskrbiva.

Moj prijatelj in jaz
sva skupaj kot en nasmejan obraz.

Nejc Malečkar, 6. b

Prijatelja si razkrivata skrivnosti,
če pa kateri skrivnost drugim izda,
se prijatelja spreta in se ne marata.

Čez nekaj časa pa
se rada spet imata.

Obžalujeta vse,
kar narobe sta naredila,
ter na napake iz preteklosti
bi rada kar najhitreje pozabila.

Matej Pugelj, 6. b

Prijateljstvo je eno samo,
ki te spremlja noč in dan,
ki ti vedno je ob strani,
ko si žalosten in sam.

Prijateljstvo je eno samo,
ki te vodi po poteh,
ko ne veš kako naprej.

Neža Škrli, 6. b

Prijatelj je tisti,
ki čustva s tabo deli
in te spodbuja,
da storiš nekaj,
kar sam nikoli ne bi.

Prijatelja pogrešaš,
ko več dni ga ni
in komaj čakaš,
da spet ob tebi stoji.

Prijatelj ti vedno pomaga,
ko v stiski si
in te spodbuja,
da greš naprej.

Če prijatelj dober je,
ga nikoli ne pozabiš,
s sabo v srcu ga vedno носиš,
tudi ko si sto let star.

Žan Jenko, 6. b

Prijatelj iz najmlajših otroških dni
je moj najboljši prijatelj.

Ta prijatelj je faca
in nikdar ne reče ne.
Ko sva skupaj,
delava take vragolije, da joj.
A nikakor prehude,
da se ne konča šov.

Ko ga potrebujem,
mi stoji vedno ob strani.

Bila sva soseda,
preživela vsako minuto skupaj.
Sedaj pa nisva več soseda
in se poredko vidiva,
zato vsako sekundo,
ko sva skupaj,
za vragolije izrabiva.

Rok Čekada, 6. b

Strašno delavni

Na kmetiji.

BUDILKA: Drrrrr!

BLAŽ: Zbudite se! Jutro je. Danes nas čaka veliko dela.

ALEKS: Utišaj že enkrat to budilko.

ROK: Pojdimo na zajtrk.

NEJC: Kaj bomo pa jedli?

GAŠPER: Domači sir in klobase.

ROK: Odlično.

Pozajtrkujejo.

NEJC: Odpravimo se na delo. Gašper in Aleks, vidva pojdita pobrat jajca in nakrmit kokoši, potem pa poglejta še h kozam. Vidva, Rok in Blaž, pa skidajta gnoj in se lotita striženja ovac. Medtem bom jaz očistil konjski hlev.

VSI: Že gremo.

NEJC: Pa še nekaj, ko končate, se dobimo v garaži.

Čez nekaj časa.

ROK: O, kak dan! Pol kile dr ... imam na nogi!

BLAŽ: Ne stokaj! Jaz ga imam še enkrat več.

ALEKS: Joj, kako so te kokoši divje! Avč! Kokoš me je uščipnila! (*Ranjeni prst si vtakne v usta.*) Gašper, si ti končal?

GAŠPER: Kaj je ta žival z velikimi rogovi? Buci buci! Joj, saj to je kozel!

Aleeeeks, reši me!

ALEKS: Drži se, takoj te bom rešil ... No, pa te imam.

GAŠPER: Hvala ti. Te še boli prst?

NEJC: No, pa pojdimo. Rok in Blaž naju gotovo že čakata.

ROK: Joj, kako sta pozna! Kaj sta počela?

GAŠPER: A je to sploh važno?

NEJC: Je kdo žejen?

VSI: Ja!

ROK: Pripraviti znam limonado. Vzameš dve limoni, ju opereš, prerežeš na pol, uporabiš ožemalnik, dodaš vodo in nekaj sladkorja ...

GAŠPER, ALEKS, NEJC: Dovolj, pojdi že pripraviti to limonado!

Po limonadni osvežitvi še ribolov.

BLAŽ: Jaz vam bom navezal trnke, vi pa pojdite izkopat črve.

VSI: O. K.

NEJC: Upam, da bomo našli velike črve, da bo tudi ulov večji.

Vrnejo se s polnim kozarcem črvov.

BLAŽ: Zelo dobro ste se odrezali.

GASPER: Kje pa bomo ribarili?

BLAŽ: Gremo k reki na postrvi, ki imajo boljše meso. (*Gredo*)

BLAŽ: Sedaj pa tišina, ker so ribe zelo plašne. Vrzite svoje trnke v reko in čakajte. Jaz grem v lov na ščuko na tisti jez. Če ujamete ribo, jo takoj pokončajte in bodite tiho, dokler se ne vrnem.

Vsi pridno ribarijo.

BLAŽ: Poglejte, kaj sem ulovil! Ali je zadosti velika za vse? Ali bi tudi vi poskusili blinkariti?

VSI: Ja, itak.

BLAŽ: Vsem vam bom navezal blinker, a pazite, da ga ne odtrgate.

Čez nekaj časa.

VSI razen Blaža: A so lepe ščuke?

BLAŽ: Zelo lepe ... Rok, pazi, tam je spolzko.

ROK (*Štrbunkne v vodo.*): Oooo, mati božja – ščuka, ki sem jo ulovil, me zdaj grize!

GASPER: Seveda, saj ščuke jedo meso. To bi moral vedeti.

NEJC: Rok, takoj te bom izvlekel ven.

BLAŽ: Dobro ste se odrezali za prvič.

ALEKS: Pojdimmo sedaj domov.

Rok Čekada, Blaž Frank, Nejc Frank, Gašper Malečkar, Aleks Ronzullo, 6. b

Zmedena učiteljica

Zmedena učiteljica 1

Prizorišče: učilnica

Učiteljica: Zala Reberc

Učenci: Lara Krbelj, Nina Pavlovič, Miha Dovgan, Špela Ujčič

Režiser: Jurij Krbelj

UČITELJICA: Dober večer!

UČENCI: Dobro jutro, učiteljica!

UČITELJICA: Vstanite, zakaj stojite?

LARA: Danes manjka Manca Oblak.

UČITELJICA: Nina, prosim, prinesi zvezek.

NINA: Izvolite.

UČITELJICA: Ne zvezek, učbenik.

NINA: Oprostite, učiteljica.

ŠPELA: Oprostite, grem lahko na stranišče.

UČITELJICA: Seveda, pojdi.

MIHA: Hoj!

UČITELJICA: Zakaj si prišel pravočasno?

MIHA: Ne vem.

ŠPELA: Sem že nazaj.

LARA: Špela je prišla.

UČITELJICA: Nadaljujemo s hojo na stranišče.

Zmedena učiteljica 2

Prizorišče: učilnica

Učiteljica: Mia Valenčič

Učenka: Lea Šalamon

Učenec: Belmin Ibralič

Ravnatelj: Blerton Vinarci

Zdravnik: Gašper Ambrožič

Učiteljica pride v učilnico.

UČITELJICA: Dober dan. Sedite, vstanite. Pa za božjo voljo, a ne znate ubogati? Kdo vam je rekel, da sedete? Torej ... Sedite.

UČENKA: Toda, učiteljica.

UČITELJICA: Kaj?

UČENKA: Vi ste rekli, naj sedemo.

UČITELJICA: Pustimo zdaj to.

UČENEC: Dober dan. Oprostite za zamudo.

UČITELJICA: Da, naj se ne ponovi. (Čez nekaj časa.) Kaj? Zamudil si!

Imaš opravičilo? Takoj 10 sklec!

UČENEC: (Misli in potem reče.): Sem se samo šalil.

UČITELJICA: (Prisoli mu klofuto.): Sedaj mi boš pa še lagal!

Takrat pride v učilnico ravnatelj.

RAVNATELJ: Gospa učiteljica, kaj za vraga pa počnete?

UČITELJICA: Joj, gospod ravnatelj, oprostite! Vendar danes me tako glava boli, sploh ne vem, kaj delam.

UČENKA: Najbolje bi bilo, da pokličemo zdravnika. Vendar, ker sem prebrala že veliko zdravstvenih priročnikov in knjig, mislim, da se vas je lotila živosrebrna bolezen.

VSI: Kaj? Kaj pa je to?

UČENKA: To je taka huda bolezen, ki pa se jo da pozdraviti. Pomeni pa, da o vsaki stvari nenehno spreminjaš mnenje.

V učilnico vstopi zdravnik.

ZDRAVNIK: To je res. Brez skrbi, saj ni tako hudo. Samo malo več počitka potrebujete.

Zmedena učiteljica 3

Prizorišče: Učilnica

TOMAŽ: Učiteljica je vstopila v razred.

UČITELJICA TJJAŠA: Dober dan, učenci. Vstanite, sedite, vstanite, sedite.

ALJAŽ: Ko so vsi sedeli, jim je učiteljica naročila.

UČITELJICA TJJAŠA: Odprite berilo na strani 130.

DASA: Učiteljica se je v trenutku premislila.

UČITELJICA TJJAŠA: Odprite delovni zvezek na strani 49.

TOMAŽ: Na koncu je učiteljica učencem razdelila delovne liste.

ALJAŽ: Ko so jih rešili, se je učiteljica najprej odločila, da ne bodo pregledali rešitev, potem pa so jih vseeno.

DASA: Učenci so učiteljico čudno gledali in ugotovili, da ima živosrebrni značaj.

Zmedena učiteljica 4

Prizorišče: učilnica

Igralci: Djellzon, Jaka, Elma, Nina

Prvi prizor

UČITELJ: Koliko je $2+4$?

UČENEC: Učitelj, koliko je $6+4$?

UČITELJ: To bi pa moral sam vedeti.

UČENEC: Popil sem malo preveč kokakole.

Učitelj: Kako lahko piješ kokakolo med poukom?

UČENEC: Rezultat je 5.

UČITELJ: Sedi. Izračunal si narobe, zato dobiš 5.

Drugi prizor

UČITELJICA: Kaj je fotosinteza?

UČENKA: Hm. Res ne vem.

UČITELJICA: Koliko je $1+1$?

UČENKA: Stavim, da je 6.

UČITELJICA: Kaj se ti je zmešalo? No, če malo bolje pomislim, o matematiki nimaš pojma, o fotosintezi pa še manj. Zato dobiš čisto petico.

Učenci 6. a

Kaj smo doživeli

Izgubljena v kampu

Nikoli si nisem mislil, da se lahko izgubim. A se je to zgodilo lansko poletje. Zdaj se včasih na ta spomin nasmejim, vendar mi takrat ni bilo do smeha.

Lani smo se z družino odpravili kampirat na Cres. Vožnja z avtom je hitro minila in že smo bili v kampu. Kamp je bil velik, imel je veliko stojnic, restavracij, mnogo igrišč, igral in ogromno potk, ki so si bile na las podobne.

Naslednje jutro sva z mojim bratom Maticem hotela sama odkolesariti v trgovino, ki je bila na drugem koncu kampa, po kruh. Mama je bila zaskrbljena in najina zamisel ji ni bila všeč, vendar sva jo prepričala, da se znajdeva.

Z Maticem sva se peljala do trgovine in tam kupila kruh. Ko sva se vračala, sem Maticu predlagal, če bi odšla domov po drugi poti, ki je vodila mimo plaže. Seveda je bil moj brat takoj za.

Nekaj časa sva se vozila in se pogovarjala o tem in onem. Ulice so si bile podobne, zato sem bil malo zmeden, a prepričan, da se voziva po pravi poti.

Končno sem našel ovinek, za katerim bi moral stati naš šotor. Vendar sem se motil. Ko sva zavila v ulico, našega šotora ni bilo tam. Stisnilo me je v grlu in zgrabila me je panika. Matic me je vprašal, če se bova še dolgo vozila. Čisto mirno sem mu odgovoril, da je ta pot veliko daljša od tiste druge.

Vozila sva se že dobro uro in iskala naš šotor. Matic me je že dolgo spraševal, kdaj bova prišla domov. In tudi njemu se je že svitalo, da nekaj ni prav. Čez nekaj minut se je ustavil in me vprašal, če sploh vem, kam greva. Nasmehnil sem se in mu in odgo-

voril, da sem prepričan, čeprav sem še komaj zadrževal solze. Brat mi ni več nasedel in začel je jokati. Potolažil sem ga in mu povedal, da naju mama in oče že iščeta. Kolesarila sva naprej.

Sonce je bilo že visoko na nebu in Matic je zopet potočil solze. Tudi jaz sem skoraj začel jokati, ko sem zaslišal znan glas. Pograbil sem Matica za roko in odpeljala sva se proti glasu. Zagledal sem znano postavo. Kakšna sreča! To je bil moj oče, ki naju je iskal.

Iz te dogodivščine sem se naučil, da je prav poslušati starejše in njihove nasvete, ker ti želijo samo dobro. Ta pustolovščina bi se lahko končala zelo slabo.

Miha Dovgan, 6. a

Zanimiv sprehod

Napisala bom o tem, kako sva se s sestrično Eleno odpravili na sprehod in kaj vse sva na njem doživeli.

Vse se je začelo nekega vročega poletnega jutra, ko je bila sestrična Elena pri meni na počitnicah. Elena je bila osemletna deklica, ki je zelo rada hodila na sprehode v naravo. In ker je imela tako rada sprehode, sva se odločili, da se odpraviva v gozd. Stekli sva v kuhinjo ter si pripravili pijačo in sendviče s šunko in sirom. Vse to sva spravili v nahrbtnik in se odpravili. Med hojo sva se večkrat ustavili, saj sva opazovali mravlje, kako si znašajo iglice v mravljišče. Natrgali sva tudi veliko rož in iz njih naredili čudovite šopke.

Po kakšni uri hoje sva prišli do potočka. Nisva vedeli, kako naj ga prečkava. Skočiti čez ni bilo mogoče, hoditi bos po vodi pa spet ni bilo pametno, saj bi staknili še kakšno angino in bi morali ves ljubi dan poležavati v postelji. Tuhtali sva in tuhtali, tedaj pa me je prešinila zamisel. »Kaj če bi naredili mostiček!« sem vzkliknila. Elena se je strinjala. In ker je bilo v okolici veliko kamnov, sva začeli graditi kamnit mostiček. Zlagali sva kamen za kamen in tako je čez nekaj časa nastal kamnit mostiček. Prečkali sva ga in prišli na drugo stran. Tako sva hodili naprej. Čez nekaj časa sva se ustavili, saj sva bili precej utrujeni, zato sva se usedli na nek hlod ter pomalicali. Potem sva se odpravili naprej.

Kar nekaj časa sva hodili, potem pa je moja sestrična Elena vzkliknila: »Poglej!« Pogledala sem v tisto smer, kamor mi je s prstom kazala Elena. Nedaleč stran sva zagledali majhno, ljubko srnico. Nekaj časa sva si jo ogledovali, potem pa naju je tudi ona zagledala, se naju prestrašila in odskakljala stran. Hodili sva naprej.

Čez nekaj časa sva se spet ustavili, saj sva zagledali majhnega ježka. Takoj ko naju je opazil, se je zvil v klobčič. Opazovali sva ga, potem pa nama je postalo dolgčas, zato sva ga pustili pri miru in odšli naprej. A tedaj sva opazili, da je že pozno, zato sva se odpravili proti domu. Hodili sva, prečkali najin mostiček pa spet hodili in že sva bili doma. Ko sva prišli v hišo, sva se zleknila vsaka na svojo posteljo in od utrujenosti zaspali.

Upam, da bova šli še kdaj na tak sprehod, ampak tokrat še dlje.

Nina Kovačič, 6. a

Test iz naravoslovja

Prejšnjo sredo smo pisali test iz naravoslovja, zato sem se v torek cel večer učila. Ko me je mama spraševala, sem vse znala, razen enega vprašanja, ki sem si ga pozneje še enkrat pogledala.

Prišla je sreda. Imela sem dober občutek. Vsi moji sošolci so bili prestrašeni in skakali okoli kot kokoši brez glave. Jaz pa sem ohranila mirno kri. Vedela sem, da panika ne bo pomagala. Še zadnjič sem prelistala zvezek in ponovila snov, nato je prišla učiteljica.

Odšli smo v razred, učiteljica pa nam je razdelila teste. Skupaj smo pregledali naloge. Kar naenkrat sem se začela tresti od strahu, vendar sem si obljubila, da bom rešila test karseda natančno. Reševala sem in reševala ... Enega odgovora se nikakor nisem mogla spomniti. Bilo me je zelo strah. Misli so mi begale, nisem vedela, kaj naj napišem. Umirila sem se, globoko vdihnila, zbrala sem se. In končno se mi je prikazal odgovor! Bila sem presrečna. Rešila sem test in ga odložila na rob mize. Ugotovila sem, da sem bila prva.

Joj! Do konca ure je bilo še celih dvajset minut. Na srečo je Lara kmalu za tem končala, zato nama je učiteljica dovolila, da se usedeva skupaj. Počakali sva do konca ure, nato pa sva z ostalimi sošolci odhiteli k naslednji uri.

V četrtek smo imeli gospodinjstvo z učiteljico, ki nas ima tudi pri naravoslovju. Na grozo vseh nas je povedala, da je že popravila teste in da niti v enem od obeh razredov ni bilo niti ene petice. Vsi smo obnemeli. Nato je nekdo vprašal: »Je bila kakšna nezadostna ocena?« »Žal, jih je bilo veliko.«

»O ne!« sem si mislila. »Kako je to mogoče!« Vse nas je bilo zelo strah.

In prišel je petek. Naravoslovje smo imeli zadnjo uro, zato nas je bilo strah cel pouk. Nihče ni spremljal pouka, vsi smo bili živčni in nezbrani.

Ojoj! Stali smo pred učilnico naravoslovja. Prišla je učiteljica. S seboj je imela teste. V učilnici je vladala smrtna tišina. Učiteljica je začela govoriti ocene.

Jupi! Yes! Pisala sem prav dobro. Skoraj bi ujela pet. Škoda za tisto točko. Bilo mi je prav malo žal in bila sem jezna sama nase, ker nisem ujela petice.

No, pa kaj! Mama bo zadovoljna, jaz bom zadovoljna. Vse je lepo in prav. Pa še starši so mi obljubili, da če pišem test odlično ali prav dobro, me bodo za rojstni dan peljali v zabavišni park. Jupi!

Mia Valenčič, 6. a

V predoru

Neko lepo sončno nedeljo sva z Mio odšli k maši. Ko je obred končal in sva z Mio čakali starše, sem vprašala: »Lahko danes pridem k tebi?« Mia se mi je nasmehnila: »Seveda.«

Ko sem po kosilu prišla k Mii, sta bili tam tudi Nina in njena sestra Manca. »Z nama bosta šli,« je dejala Mia. Strinjala sem se. Počasi smo se odpravile na pot. Ko smo prišle do potoka, smo se ustavile. »Kam sploh gremo?« je vprašala Manca. Ker nobena ni vedela odgovora, je Nina predlagala: »Kaj pa če gremo raziskat stari predor pod železnico?« Ta misel mi sicer ni bila najbolj všeč, saj je bila v starem predoru voda. »Joj, pojdimo!« je zavpila Mia. Tudi Manca in jaz sva se strinjali. Tako smo odšle na pot.

Prečkale smo polja ob potoku in okoli nas so letali metulji. »Poglejte, tam je predor,« je zapiskala Manca. Prišle smo do njega. Prehod je varovala mogočna vrba, ki je veje nagibala vse do vode. »Imamo težavo. V njem teče voda,« je dejala Mia. »Pa kaj potem?« je vprašala Nina. Tedaj smo vse naenkrat vzkliknile: »Globoka voda!« Nina in jaz sva sicer imeli visoke škornje, a Manca in Mia sta jih imeli le do kolen. Vseeno smo se odločile, da gremo vse skupaj vanj. Ta predor je bil namreč zgrajen pod železnico, zato nas je bilo strah, kaj bo v njem. Toda tam je bila samo voda. Na začetku je bila plitva, toda ko smo prišle do sredine, smo se presenečeno ustavile. Voda je bila namreč tako zelo globoka, da se ni videlo dna, v njej pa je bilo čutiti nekaj temnega, da smo se prestrašeno spogledale. »Kaj pa zdaj?« je vprašala Manca. »Lahko gremo po tistih kamenčkih ob strani,« je predlagala Mia. In res. Ob strani predora, ki je bil širok mogoče meter, so bili kamenčki, pritrjeni v steno. Mia je previdno stopila na kamen, a se je vdrl in že je padla v vodo. Že do pasu je bila v njej, ko jo je Nina potegnila ven. Tako se je Mia skupaj z Manco odpravila ven. Nina in jaz pa sva se po kamenčkih pogumno odpravili naprej. Zdelo se mi je, da slišim biti Ninino srce za mano. »Nina, uspelo nama je!« sem zaklicala. Ampak nazaj si nisva upali po isti poti. Raje sva prečkali železniške tire ter pritekli do Mie in Mance, ki sta sedeli na travi.

Povedali sva jima najino zgodbo. Nato smo se ulegle na travo in se pogovarjale. To je bil res napet dan.

Lara Kребelj, 6. a

Ranjeni pes

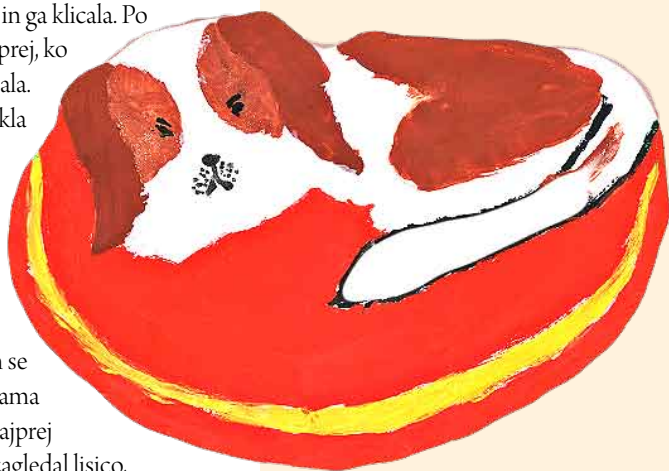
Nekega dne sem se odpravila s psom v gozd.

Hodila sva po travnikih, jasah in ob potokih. Bilo je zelo lepo, saj sva se tudi igrala, dokler ni zagledal lisice. Stekel je proti njej. Ko je lisica to začutila, je zbežala. Začela sem kričati, saj sem se zelo prestrašila. Klicala sem Pikija, ampak on me ni slišal, saj je bil skoncentriran le na lisico.

Odločila sem se, da psa ne pustim na cedilu, saj je moj zvesti prijatelj in mi vedno stoji ob strani. Tekla sem za njim in ga klicala, ampak zaman. O Pikiju ni bilo ne duha ne sluha. Tekla sem naprej in ga klicala. Po dolgem času sem se ustavila in počasneje hodila naprej, ko sem kar naenkrat na bližnjem travniku nekaj zagledala. Bilo je kot kepa dlake, samo v povečani podobi. Stekla sem bližje in zagledala Pikija.

Bil je ranjen in ves umazan. Na srečo sem s seboj v nahrbtniku imela plastenko vode in vrečko hrane za pse. Hitro sem se sklonila, iz nahrbtnika vzela plastenko in Pikija položila v naročje ter mu dala piti. Kakor hitro sem lahko, sem prijatelja odnesla do potoka, kjer se je malo umil. Potem sem se skupaj z njim odpravila domov, kjer naju je moja mama že nestrpno pričakovala. Ko je videla Pikija, me je najprej vprašala: »Kaj pa je počel?« Povedala sem ji, da je zagledal lisico, tekel za njo in potem mislim, da jo je ujel, ampak ona ga je opraskala in mu odtrgala malo kože. Tako sem si mislila, saj nisem videla vsega, ker sem bila prepočasna.

Z mamó sva sklenili, da ga odpeljeva k veterinarju, saj bo on edini vedel, če bo z njim vse v redu. Zdravnik je psa pregledal in rekel, da ni nič resnega, samo da bo moral počivati najmanj tri dni zaradi zvite zadnje leve tačke. Z mamó sva ga odpeljali domov.

Nina Pavlovič, 6. a

V svetu domišljije

Skrivnostni rov

Vse se je začelo nekega sobotnega popoldneva. Sedela sem na terasi in razmišljala o poletju, soncu, prijateljih. In o pikniku. Z bratom sva se namreč odločila, da si bova priredila majhen piknik.

Mogoče se sliši dolgočasno, v resnici pa so taki pikniki zelo zabavni, saj si pripovedujeva šale in se pogovarjava o takšnih in drugačnih stvareh. Zato sem hitro vstala in stekla v hišo. »Jošt!« sem zaklicala in stekla v kuhinjo. »Le kje je?« sem se spraševala. »Mislim, da je v svoji sobi,« se je oglasila mama. »Hvala,« sem ji odvrnila in stekla v zgornje nadstropje. Ko sem prišla do konca hodnika, sem potrkala na vrata bratove sobe. »Naprej!« je zaklical. Odprla sem vrata in rekla: »Pridi, pripraviti se morava na piknik.« »Saj res, čisto sem pozabil.«

Hitro je vstal in skupaj sva odšla v kuhinjo. Pripravila sva sendviče, narezala lubenico na koščke ter napolnila litrsko plastenko z vodo. Vse skupaj sva dobro zapakirala in spravila v nahrbtnik. »Saj res, še odeja! Skoraj bi pozabil,« je kar naenkrat zaklical Jošt. Tako sva vzela še odejo in jo spravila v nahrbtnik. »Bom jaz nesla,« sem se ponudila. »Prav, ni problema,« je odvrnil brat. Tako sva se skupaj odpravila na travnik. Preden sva šla, je mama zaklicala: »Ne izgubita se!« »Mama, star sem vendar petnajst let! Sam lahko odgovorjam za naju!« ji je z nasmehom zaklical Jošt.

Stekla sva po poti mimo cvetočih dreves in dišečih rož in se končno ustavila na travniku. Odprla sem nahrbtnik, iz njega vzela odejo in jo razprostrla po travi. Vzela sem še hrano ter jo položila na odejo. Jošt jo je začel odvijati, pri tem pa si je mrmral melodijo. »Dobro, sedaj lahko začneva,« je rekel. Usedla sva se v mehko travo. »Joj, odeja je vsa zaprašena,« sem takoj opazila. »Potem pa jo stres,« je predlagal Jošt. Z odeje je preložil vso hrano na travo. Že sem jo hotela prijeti, ko je zapihalo in odeja se je dvignila v zrak. Stekla sem za njo, medtem pa je Jošt vso hrano pobral in zložil v nahrbtnik ter stekel za mano. Začelo je še močnejše pihati, zato je odejo kar neslo po zraku, midva pa sva, že malo zadihana, tekla za njo. A izgledalo je, da se veter ne bo vdal, saj je bila odeja že približno petdeset metrov pred nama. No, vsaj veter naju je prijetno hladil, saj je bilo poletje prav pasje vroče. Naenkrat je veter spremenil smer in odejo je zaneslo proti reki. Midva pa za njo. Končno se je veter umiril, a glej, odeja je padla v vodo in se prepustila rečnemu toku. Bila sva že do kolen v vodi in vsa zadihana in utrujena sva se vdala. Sesedla sva se na breg in glavi položila na mehko travo.

Tako sva ležala približno pet minut, potem pa sva vstala in se začela razgledovati po okolici. »Kje pa sva pravzaprav?« sem naveličano vprašala.

»Pojma nimam,« mi je odgovoril Jošt. »Vem pa, da sva se izgubila. Še dobro, da sem vzel nahrbtnik,« je še klavrno pripomnil. »Mislim, da bi morala poiskati pot proti domu,« sem rekla. »Bilo bi pametno,« je pripomnil brat. Tako sva vstala in začela hoditi. A kazalo je, da ne bova prišla nikamor, zato sva se obrnila in izbrala drugo pot. Tudi ta poskus ni bil uspešen. Tako sva hodila že približno dve uri in začelo se je mračiti, gozd pa je postajal vse bolj mračen in zastrašujoč. »Jošt, strah me je,« sem rekla bratu. Molčal je in me prijel za roko. Poslušala sem tiho šumenje reke, zibanje trave v večernem vetru, čričke, ki so otožno peli svojo pesem, nočne živali, ki so se odpravljale spat ... »Zala, poglej!« Bratov glas je pretrgal mojo zamišljenost. Ozrla sem se. Za gozdnim drevjem se je razprostiral velik travnik, sredi katerega se je bohotalo košato drevo. Spogledala sva se in se z nasmehom zapodila proti drevesu. Takoj ko sva prišla do njega, sva se utrujena od poti ulegla na kup listja in trave. Bila je že tema, zato je bilo tudi že precej mrzlo. »Hm, mislim, da imam v nahrbtniku jopico,« je rekel Jošt. Odprl je nahrbtnik in iz njega potegnil jopico. »Ti jo vzemi,« mi je rekel. »Ne, vzemi jo ti, saj je tvoja,« sem mu odgovorila. »Daj, vzemi, vztrajam,« mi je še naprej prigovarjal. »Hm, imam boljšo zamisel. Odpniva raje jopico, da se bova z njo lahko pokrila oba, nanjo pa lahko položiva še nekaj listja, da bo topleje,« sem predlagala. Rečeno, storjeno. Ko sva si postlala, sva se udobno namestila na mehkem listju. »Malo je trdo, a bova že,« je rekel brat, ko se je pokrtil še z zadnjimi listi. Obrnila sem se na hrbet in se zazrla v nebo. Noč je bila jasna, zato se je na nebu zbralo toliko zvezd kot zrn peska na plaži. Bilo je čudovito, saj so se na travniku začele zbirati kresnice. Tako sva ležala, opazovala zvezde in sanjerala. Kmalu naju je brneči zvok kresnic uspaval v globoke sanje.

Naslednje jutro sem se zbudila lačna kot volk. Hitro sem zbudila še brata, ki je še trdno spal. »Dajmo, Jošt, vstani, jutro je že,« sem ga priganjala. »O, dobro jutro! O, moj hrbet,« je še potožil. »Mislim, da bi naju moral bolj skrbeti zajtrk,« sem rekla. »Mislim, da bi bilo dobro, če bi si delila sendvič, saj morava varčevati s hrano. Kaj praviš?« »Pa narediva tako,« sem privolila. Tako sva pojedla zajtrk in zraven popila nekaj vode. Nato sva se odpravila naprej v upanju, da bova našla pravo pot, ki bi vodila do najinega doma. Tako sva hodila po gozdu, ko sem se kar naenkrat spotaknila ob nekaj trdega in se znašla na tleh. »Zala, ali si v redu?« me je vprašal brat. »Mislim, da sem, ampak trenutno me bolj zanima, kaj je povzročilo moj padec,« sem mu odgovorila. Sklonila sem se in na tleh zagledala predmet, podoben uri. Bil je zlate barve, v obliki kocke, v njem pa se je nahajala nekakšna krogla z različnimi znaki, ki so bili nanizani v krogu, v središču kroga pa sta se nahajala dva kazalca, ki sta kazala vsak na svojo sličico. »Le kaj bi bilo to?« sem vprašala brata. »Pojma nimam,« mi je odgovoril. Pred-

met sem vzela v roke in si začela ogledovati sličice. Prikazovale so gozd, človeka, diamant in nekakšne čudne rove. Predmet sem spravila v nahrbtnik in odpravila sva se naprej. Prehodila sva veliko področje, se spuščala in vzpenjala po skalnih previsih in bližalo se je poldne. Hodila sva ob reki in dan je bil zelo vroč, zato sva se odločila, da se bova ustavila in okopala. Mesto, kjer sva se ustavila, se nama je zdelo primerno za kopanje, saj se je tam reka poglobila v majhen tolmun. Tako sva odložila nahrbtnik in kar oblečena skočila v mrzlo vodo. Kopel je bila zelo osvežilna. Čas v vodi sva dobro izkoristila, saj sva se potapljala, škropila ... Po končanem kopanju, sva pojedla nekaj malega in se odpravila naprej. Taval sva po gozdu, minevali so dnevi, midva pa nisva našla prave poti. Hrane in vode nama je zmanjkalo, spala sva tam, kjer se nama je zdelo udobno in ob večerih sva se pogosto stisnila skupaj, saj naju je dajalo globoko domotožje.

Nekega dne, tako mimogrede, sva odkrila jamo. Najprej sva si ogledala njeno okolico, na njenem vhodu pa sva odkrila znake, ki so se mi zdeli zelo znani, a nikakor se nisem mogla spomniti, kje sem jih že videla. Naenkrat pa se mi je posvetilo. Ura! Hitro sem jo vzela iz nahrbtnika in opazila sem, da oba kazalca kažeta rove. To sem pokazala še bratu in skupaj sva previdno začela vstopati v jamo. Prehodila sva približno petdeset metrov, ko se je rov razcepil na tri prehode. Razmišljala sva, kam naj greva. Takrat pa je Jošt predlagal, naj pogledava na uro. In res, manjši kazalec je kazal proti desnemu rovu. Še vedno nisva bila povsem prepričana, a sva se vseeno odločila za ta rov. Hodila sva pol ure in pred nama se je pojavil gozd. Odločila sva se, da bova ponovno pogledala na uro, da se ne bova izgubila. Kazalec je kazal proti SV, zato sva se odpravila v to smer. Ko sva prišla do roba gozda, so se tla pod Joštom kar naenkrat vdrla in padel je v neko jamo. Iskala sem kaj, s čimer bi mu pomagala priti iz jame. Z bližnjega drevesa je visela ovijalka. Hitro sem jo vzela in na en konec nanjo položila več kamnov. Nato sem vzela drugi konec ovijalke in ga vrgla bratu, da je lahko splezal iz jame. Potem sva nadaljevala pot in kmalu sva naletela še na en rov. Odpravila sva se po njem in kmalu se je rov razširil v veliko jamo, sredi katere je stal nekakšen stolpič. Skoraj nisva mogla verjeti svojim očem, kajti na stolpu se je svetil diamant. Uspelo nama ga je vzeti in hitro sva ga spravila na varno. Ko sva prišla iz rova, sva zagledala cesto.

Do doma sva prišla z avtostopom. Na vratih naju je vsa objokana pričakala mama. Povedala nama je, da jo je tako skrbelo, da je mislila, da sva mrtva, da so naju ves čas iskali, da so se izvedle štiri policijske akcije ... «Kaj se vama je vendar zgodilo?» je vprašala. »Pridi, povedala ti bova v dnevni sobi, saj je zgodba zelo dolga.«

Zala Reberc, 6. a

Gozd tisočerih strahov

Na tla je tiho padala rosa. Rose, Lili, Zara in jaz smo spale v šotoru. Bile smo v gozdu tisočerih strahov, kot mu pravijo. Pred tremi dnevi smo se podale na taborniški preizkus poguma. Ravno za nas štiri so določili, da moramo prečkati gozd tisočerih strahov.

Do sedaj sicer nismo videle nobenega duha ali kaj podobnega, ampak taborniški vodja je rekel, da bomo prej ali slej naletele nanje. Danes smo se odpravile naprej po ozki poti, ki je vodila skozi gozd. Kmalu smo prišle do zapuščenega mlina. Rose je predlagala, naj gremo vanj. Čeprav se Lili ni strinjala, smo se podale noter. A samo da je Rose vstopila, je strahotno zakričala. Ko smo še ostale stopile noter, ne zavedajoč se nevarnosti, je malo manjkalo, da Lili ni omedlela. To pa zato, ker so tam okoli okroglega mize sedeli pravi gangsterji in igrali karte. O tem, da niso pošteni ljudje, sta pričala dva dokaza, in sicer igrali so karte v zapuščenem mlinu sredi gozda tisočerih strahov in to, da so na mizi ležali njihovi revolverji. Samo da so nas zagledali, se je najvišji in najmočnejši huligan pognal nad nas. Kar z eno roko nas je zgrabil in porinil v sosednjo sabo.

Kako bomo pobegnile, je bila naša prva skrb. »Že vem,« je dejala Zara. »Poglejte,« je z rokama zamajala staro z mahom prekrito desko na vzhodni strani mlina. »Maje se,« sem srečno vzkliknila. »V redu, zdaj ali nikoli,« je vzkliknila Lili in vse hkrati smo se zagnale v desko, a ta ni popustila. Ko je Rose porinila prste podnjo, je deska žalostno zaječala, a pod močnimi prsti se je vdala. »Gremo!« je vzkliknila Zara in počasi smo se prebile iz mlina.

»Ok, zdaj pa tecimo čim prej iz gozda,« je dejala Lili in vse naenkrat smo stekle, kot bi nam gorelo za petami. A že čez nekaj metrov nam je pot presekala eden od tolpe. Jaz in Rose sva se mu izmaknili in stekli naprej, a medtem so prišli še drugi in ujeli prestrašeni Lili in cepetajočo Zaro. Eden se je sicer pognal za nama, a naju ni dohitel. Ko sva se zadihani ustavili, sva zaslišali strel. »Norec,« je dejala Rose, »strelja za nama.« Ampak ali je trezen ali ne, o tem nisva mogli razpravljati, saj je bil že skoraj pri naju. Tako sva tekli in tekli in tekli celo večnost, dokler nisva končno uzrli mesta. Tekli sva naravnost na policijsko postajo in zadihani povedali našo zgodbo. Ko je načelnik razumel, kaj se dogaja, je prijel tistega, ki naju je lovil, in nekaj mož poslal po tiste v gozdu. Jaz in Rose pa sva se šli domov naspat. Ko sva se zbudili, je bilo že pozno popoldne. Skupaj sva se odpravili na policijsko postajo in tam zagledali Lili in Zaro, sicer umazani, ampak živi in zdravi. Nato je prišel načelnik in nam povedal, da smo si prislužile denarno nagra-

do, saj smo pomagale ujeti ene od Al Caponejevih privržencev.

No, tako se je zaključila naša zgodba. O tem dogodku smo povedale na naslednjem taborjenju in vsi so se strinjali, da smo doživele res naporen preizkus poguma. In z denarjem, ki ga je dobila vsaka od nas za nagrado, sem si kupila tisto, kar sem si že dolgo želela. Kupila sem si belega terierja.

Lara Krebelj, 6. a

Čarobni park

Neke noči sem vprašala svojo mamo: »A so pravljicična bitja resnična?«

»Kako to misliš?« me je mama vprašala nazaj.

»Ja no, saj veš, vile, palčki, morske deklice, vampirji?«

Mama me je vprašala: »Zakaj me to sprašuješ?«

»Danes sem na medmrežju brala o Čarobnem parku, tam naj bi se skrival škrat zlate barve in vsi čarobni prebivalci te dežele ga nestrpno iščejo.«

»Zakaj pa?« je vprašala mama.

»Ne vem, menda imajo tam tudi možnost ogleda. Res bi bilo zanimivo iti tja.«

»Rekla bom očku, naj se malo pozanima za vstopnice,« je rekla mama.

»No prav,« sem rekla in zaspala. Imela sem lepe sanje in občutek, da me čaka krasna pustolovščina.

Naslednje jutro sem morala v šolo. Bil je ponedeljek. Čakal me je še cel teden rnučenja, čeprav je bil to teden pred poletnimi počitnicami. Ko sem povedala sošolcem, kaj me čaka med počitnicami, so se mi smejali in me čudno gledali, ker nihče ni verjel v takšne neumnosti. Mama me je po pouku razveselila. Povedala mi je, da bom odšla skupaj s teto, ki je po poklicu raziskovalka, na tisti otok. Zelo sem se razveselila. Takoj ko so šolski dnevi minili, sem že začela pripravljati kovček.

»Končno,« sem rekla, ko sem pogledala skozi okno. Prišla je teta Lili. Bila je oblečena v kratke hlače in majico, na glavi pa je imela slamnik. V rokah je držala dva velika kovčka. Ravno je prihajala iz Kanade. Ko me je zagledala, je kar zažarela od sreče. Bila je vesela in ponosna, da greva lahko končno nekam sami skupaj, ker ji prej sestra, moja mama, ni dovolila. Objemali in pozdravljali sva se pol ure. Potem sva pobrali kovčke in jo popihali od doma. Ko sva končno prišli na cilj, je bila pred nama cela vrsta ljudi, a naju je seveda prijazni gospod, ki je bil velik oboževalec tete Lili, spustil naprej. Seveda je zahteval avtogram, ki mu ga je teta z veseljem podarila.

Ko sva vstopili v čarobni svet, tam ni bilo nikogar, ko pa sva odšli globlje v gozd, sva tam videli majhne hišice. Kar naenkrat se je z jasnega ulil dež. Vsi obiskovalci parka so zapustili deželo. Mene in teto je v hišico sprejel palček Tom. Ker pa se je vse zdelo tako neresnično, sem si morala najprej odpočiti. Prenehalo je deževati in s teto sva odšli naprej. Seveda je palček Tom odšel z nama, da bi nama razkazal deželo. Rosa je polzela po listih, ptički so peli, vse je bilo popolno, razen tistega dežja prej. Ko smo prišli do velikega jezera, smo v njem zagledali morske deklice. »Mar ni

čudovito!« sem vzkliknila. In res je bilo čudovito. Ko smo prišli do goščave, je teta Lili že takoj opazila vile, ki so se sramežljivo skrivale. Sončni žarki so prodirali globoko v gozd. Kar naenkrat je neka vila, ki je hotela zbežati, padla na tla. Brž sem jo pobrala, da mi ne zbeži. Tako ali tako ne bi mogla zbežati, kajti zapletla se je v robidovje. To vilo smo vzeli s seboj na pot, ime ji je bilo Marjetka. Imela je lepo žametno oblekico rumene barve ter copatke iz svile. Njena majhna krilca so bila vseh barv, ko se je postavila na sonce.

Ko smo odšli naprej, se je palček Tom oddaljeval in hodil zadnji. »Kaj pa je?« sem vprašala Toma. »Mislim, da vas bom moral zdaj zapustiti,« je rekel Tom. »Zakaj pa?« sem ga vprašala. Tom

mi je odgovoril: »Ker je drugi del gozda prebivališče zlobnih bitij, kot so vampirji, zombiji ...« »No, ja, moralo bi biti zanimivo,« je takoj komentirala teta Lili. »No, kaj pa vem,« sem ji prestrašeno odgovorila.

Po tem smo odšli. Toma smo prepričali, naj ostane in nadaljuje pot. Gozd je zdaj bil res bolj temen in strašljiv. Drevesa so se vila nad nami in hladni piš vetra nam je mršil lase. Tom nam je povedal zgodbo o tistem zlatem škratu, ki ga vsi iščejo. »Tisti škrt ni kip, temveč živo bitje, ki so ga včasih uvrščali med zlobne, a je potem postal prijazen, zato se skriva, da ga prebivalci zlobnih sil ne bi videli,« je pripovedoval Tom.

Nekaj sem videla, švignilo je mimo nas, a mi je teta rekla, da sem si verjetno samo domišljala.

Šli smo naprej. Kar naenkrat so nas obkolile drakule, a na našo srečo, pa tudi nesrečo, smo padli v luknjo ter se po toboganu spustili v podzemno jamo. Tam je bilo čudovito in kar naenkrat smo zagledali zatega škrate, ki nas je lepo pogostil. Ime mu je bilo Švic in bil je prav prijeten škrt. Pospremil nas je do doma škrate Toma in ko je prestopil mejo med dobrimi in slabimi, je močno posijalo sonce in drakule so zgorele na njem. Ostala bitja zla so se prepustila ostalim ter postala dobra.

Tistega dne smo slavili do jutra in bilo je prav zabavno. Ko smo prišli domov, sem vse podrobno povedala staršema, ki pa sta bila vesela, da sem spet doma.

Daša Đukić Maljevac, 6. a

Lahko bi pomagali

Nekega popoldneva sem sedela v svoji sobi in barvala stare pobarvanke. Naenkrat sem pogledala skozi okno in zagledala gospoda, ki je prosil za denar.

Hitro sem stekla po stopnicah in prosila očeta, če mu lahko dam pet evrov. Oče je rekel, da naj mu dam dve jabolki, plastenko vode in zavojček piškotov, ker bo s tem bolj zadovoljen kot s petimi evri. Tako sem vzela dve jabolki, zavojček piškotov in plastenko vode ter stekla ven.

Ustavila sem gospoda in mu dala hrano. Vprašala pa sem ga tudi, od kod prihaja. Rekel je, da prihaja iz Slovenske vasi. Potem sem se zamislila in ga ponovno vprašala, kam je namenjen. On pa je tiho gledal naokrog. Zdelo se mi je zelo čudno. Prijazno sem se poslovila od njega in odšla v hišo.

O tem dogodku sem razmišljala še tri dni in tri noči, ko sem ga spet zagledala. Bil je poškodovan in taval je po pločniku poleg trgovine. Prosila sem mamo, če ga grem lahko pozdravit. Mama je privolila, vendar se je na njenem obrazu prikazal strah.

Počasi sem hodila po pločniku in opazovala ljudi, ki so me srečali, vendar sem jaz mirno prišla do gospoda. Tudi on je deloval začudeno, kot da me prvič vidi. Previdno sem ga vprašala, kaj se mu je zgodilo, on pa je bil tiho in brez pozdrava odtaval proč. Ustrašila sem se, saj sem najprej pomislila, da je bolan in da potrebuje zdravniško pomoč. Hotela sem ga zaustaviti, a sem se premislila. Odšla sem k mami in skupaj sva odšli v trgovino. Ko sva se vračali, mi še zmeraj ni bilo jasno, kaj se dogaja z gospodom Jakobom.

Čez nekaj tednov so po radiu sporočili, da iščejo gospoda, ki prihaja iz Slovenske vasi in je poškodovan ter bolan. Če se ga ne najde pravočasno, lahko tudi umre. Po tem obvestilu so se oglasili tudi policisti in dodali, da če ga kdo sreča, naj takoj sporoči na policijsko postajo.

Ko sem to slišala, sem se prestrašila, da bo gospod Jakob umrl. Tako sem spraševala sošolce in sošolke, če so ga slučajno kje videli, vendar ga nihče ni videl. Še isti dan sem po radiu slišala, da so gospoda našli mrtvega pod mostom. Tako sem bila jezna nase, ker ga tisti dan pred trgovino nisem zaustavila in ga ponovno vprašala, kaj se mu je zgodilo, in mogoče bi se mu še dalo pomagati.

Tekala sem po stopnicah gor in dol, dokler ni prišla mama in me vprašala, kaj delam. Za hipec sem se ustavila, vendar mami nisem odgovorila, bila sem tiho in nato sem spet tekla naprej. Mama je zakričala od strahu. Nato sem se ustavila in ji povedala celo zgodbo.

Nina Pavlovič, 6. a

Čarovnica

Nekoč je živela strašna čarovnica. Neko jutro je vstala in si pripravila zajtrk. Medtem ko je zajtrkovala, se je odločila, da si bo našla službo. Vedela je, da si želi strašiti otroke.

Neko noč se je tiho splazila v otroško sobo, v kateri je videla veliko posteljo in otroka v njej. Prestrašila ga je. Otroka so morali starši tolažiti, govorili so, da je imel le strašne sanje.

Čarovnica je s strašenjem nadaljevala. Neki deček je svoje doživetje razkril sošolcem, a dosegel je le to, da so ga zmerjali s strahopetcem. A čarovnica se je starala in postarala in ni več mogla strašiti. Otroci so bili presrečni, ko je umrla.

Sedaj otroci pred spanjem gledajo zvezde in se brez skrbi odpravijo v posteljo.

Mia Ban, 6. b

Sanje

Bila je noč. Na nebu so žarele zvezde. Bila sem v svoji topli postelji.

Nenadoma se mi je na leteči metli prikazala čarovnica. Pričarala mi je strahca, s katerim sva letala po gozdu. Strahec me je vodil. Gozd je bil iz slaščic: bonbonov, čokolad, sladoleda ... kot v pravljici.

Ko sem se hotela dotakniti čokolade, me je zbudil sončni žarek. Bilo je jutro. Spoznala sem, da sem imela res sladke sanje.

Eva Česnik, 6. b

Sanje

Nekega dne sem, ko se je zvečerilo, legla na posteljo in v trenutku zaspala. Imela sem zelo čudne sanje.

Bila je noč in zvezde so sijale. Tam je bila tudi čarovnica, ki je proti meni zamahnila s palico in izrekla čarobne besede. Nekje v daljavi je zatulil volk, jaz pa sem se spremenila v mačko. Takoj za tem sem se zbudila in ugotovila, da zvoni moja budilka in da je že jutro.

Sanje so se mi zdele kot pravljica. A naslednji večer se mi je zazdelo, da se v moji sobi skriva majhen strahec.

Žana Radivo, 6. b

Sedmi razred

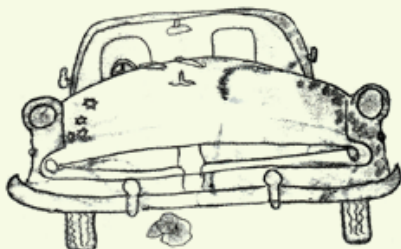

Naše pripovedke

Avto

Včasih so se ljudje prevažali s kočijami ali vozovi. Vlekli so jih konji. Ker pa so ljudje konje preveč obremenjevali, se je bog razjezil. Na zemljo je spustil asfalt in vse ceste so postale asfaltne. Ljudje niso vedeli, kaj se je zgodilo. Čez nekaj dni je deček, ki so ga vsi imeli za genija, videl komet. Domislil se je, da če so že vse ceste ravne, bi se kočije in vozovi lahko premikali sami. Naredil je motor, ki je bil podoben kometu, ter volan in to pričvrstil na voz. Tako je nastal avto.

Matjaž Janežič, 7. a

Apple

Nekoč je živel znanstvenik, ki je hotel narediti najboljši stroj vseh časov. Tuhtal je in tuhtal, risal načrte, toda ni mu uspelo.

Nekega dne se je sprehajal, da bi dobil kako idejo. Kmalu je našel popoln kraj za razmišljanje, in sicer v jablanini senci. Tuhtal je še bolj in se spomnil, da bi lahko naredil napravo, s katero bi lahko pisal, se z njo igral, pošiljal pošto ... Ko mu je zadevo naj jo zažene. Ker je bog odločil pomagati. Ponoči polno elektrike, in stvar znanstvenika zbudil in ta Ustvaril je različne je, da mora stroj tudi in medtem jedel jabolko. jabolko mu je padlo na napravo in to je odločilo. Stroj je poimenoval Apple, kar v angleščini pomeni jabolko.

Ljudje so bili nad zadevo navdušeni, znanstvenik pa je začel izdelovati še druge naprave, nad katerimi se navdušuje ves svet. Vse imajo v svojem imenu besedo Apple.

Jan Surina, 7. a

Copati

Živel je oče, ki je imel tri sinove. Venomer je bolehal. Bil je mrzel kot led in z ničimer ga niso mogli ogreti.

Nekega dne je poklical svoje sinove in jim rekel: »Sinovi moji, pojdite v svet in poiščite kaj, kar bi me ogrelo.«

Vsi trije so se napotili po svetu. Minevali so dnevi, a nobeden ni našel ničesar uporabnega. Ko se je najmlajši nekega dne odžejal v potoku, se mu je kar naenkrat prikazala boginja zdravilstva. Poklonila mu je klobčič volne in dejala: »Iz te volne naj mati očetu splete obutev. Ko se bo obul, ga nikoli več ne bo zeblo.«

Bratje so se čez tri mesece vrnili domov. Starejša sta prinesla nekaj zelišč, po katerih se je oče počutil nekoliko bolje, a ogrel se ni. Najmlajši pa je materi predal volno in ji posredoval boginjino naročilo. Mati se je lotila dela in spletla dve obuvali. Ko so očeta obuli, je vstal iz postelje in nič več ga ni zeblo.

Tako so nastali copati.

Doris Pirih, 7. a

Vesolje

Živela je boginja, ki je vsak dan samevala v temi. Želela si je, da bi imela vsaj malo svetlobe.

Nekega dne je mimo njene hiše prišel bog svetlobe in igrač. Podaril ji je svetilko in žoga. Boginja je bila tako vesela, da je svetilko pustila svetiti noč in dan. A svetilka je postajala vroča, čedalje bolj vroča, dokler ni eksplodirala. Ker pa je bila zraven žoga, sta se svetloba iz svetilke in žoga združili. Nastala je svetleča krogla. Zaradi svetilkine silovite moči, se je krogla razmnožila, tako da je bilo krogel čedalje več. Začele so se dvigovati in se oddaljevati. Samo ena krogla je ostala blizu – bila je modra in zelena.

Ko jo je bog stvari videl, je vedel, da to ni navadna krogla, ampak Zemlja. Šel je raziskovat, kam so šle ostale. Pri tem je naletel na ogromno svetlečo ognjeno kroglo. Vrnil se je k boginji in ji povedal, da so krogle postale nebesna telesa, črni prostor med njimi pa je poimenoval vesolje.

Ljudje smo mislili, da je vesolje nastalo z velikim pokom. Kje pa – nastalo je takrat, ko sta se združili svetilka in žoga.

Urška Penko, 7. a

Beli sneg

Nekoč je bil sneg brez barve.

Cele dneve je jokal, končno pa se je napotil k materi Naravi. Ko ji je pojasnil, zakaj je žalosten, se je materi Naravi zasmilil. Svetovala mu je, naj gre, če hoče dobiti barvo, k rožam in jih prosí, če mu podarijo nekaj barve. Šel je k rdečemu tulipanu, rumeni trobentici, modri vijolici, rožnati vrtnici, zeleni travi ... a so mu vsi rekli, da imajo barvo le zase in je nočejo deliti drugim.

Sneg se je spet razjokal in njegov jok je slišal zvonček. Vprašal ga je, kaj ga žalosti. Sneg mu je povedal vse od začetka. Zvonček se ga je usmilil in bil pripravljen deliti z njim svojo belo barvo.

Od takrat je sneg bel.

Eva Smrdelj, 7. a

Košarka

Košarka je zelo priljubljen šport. Veste, kako je nastala?

Nekoč je živela deklica, ki ni vedela, kaj bi počela. Odšla je h kralju po nasvet. Ta ji je predlagal različne igrice, ki pa ji niso bile všeč. Ko je nekega dne našla staro vrečo, se je domislila: vreči je odrezala dno, jo napela čez obroč starega kolesa in jo pričvrstila na zid. Vanjo je začela metati žogo.

Tako je deklica izumila košarko.

Manca Vodopivec, 7. a

Večne modrosti

Lisica in hruške

Lisica je bila lačna, in ko je izvedela, da je medved pobral polno košaro hrušk, se je odločila, da jih bo za vsako ceno pojedla.

Ko je bil medved zdoma, se je splazila v njegovo shrambo in mu jih izmaknila. Hruške je pojedla, zaboj pa podtaknila volku. Ko je medved prišel domov, je opazil, da hrušk ni, zato se je razjezil in sklical vse živali. Lisica je povedala, da je videla volka, kako je nosil zaboj. Medved se je razhudil in bi volka premikastil, če ne bi ta hitro stekel iz gozda. Ko pa je medved čez nekaj dni odšel v shrambo, je opazil odtis šape, ki je bila premajhna, da bi bila njegova ali volkova. Spet je sklical vse živali in velel, naj pokažejo podplate. Vsi so pokazali tace, kopita, parklje ali karkoli so imeli. Medved je opazil, da odtis šape pripada lisici in bi jo premikastil, če ne bi prej zbežala.

Medved je za tem šel iskat volka, se mu opravičil in volk se je lahko spet vrnil v gozd. Da, tako je. Laž ima kratke noge.

Denis Frank, 7. b

Lisica in volkulja

Lisica in volkulja sta bili najboljši prijateljici. Obe sta izgubili starše, ko sta bili še majhni. Takrat sta se srečali in postali nerazdružljivi.

Življenje je teklo dalje. Neke pomladi sta obe dobili mladičke. Pomagali sta si paziti na nagajive otroke. Ko je ena odšla na lov, je druga pazila mladičke. Tisto poletje je pritisnila huda vročina, mesece ni deževalo, zato je vsem živalim primanjkovalo hrane in vode.

Lisica je odšla po hrano, volkulja pa je medtem pazila na njune mladičke. Ker lisice dolgo ni bilo nazaj, je volkulja postajala vse bolj lačna in lačna. Krulilo ji je v želodcu tako močno, da je bilo slišati kot oddaljeno grmenje. Čez nekaj časa se ni mogla več zadrževati in je lisici pobila in pojedla vse mladičke. No, tako je vsaj mislila, vendar se je ena od lisičk skrila za skalo, zato je volkulja ni videla. Nato se je volkulja skrila za grm in poklicala svoje mladiče k sebi.

Ko se je lisica vrnila s tremi zajci, ki jih je sama ulovila, je zagledala volkuljo, kako se skriva za grmom. Takoj je odšla k njej in jo vprašala, kaj se je zgodilo. Zanimalo jo je predvsem to, kje so vsi njeni mladiči. Volkulja se ji je zlagala, da je prišel medved in jih pojedel. Lisica je od žalosti več dni jokala.

Nekega dne je prosila volkuljo, naj gre po hrano, saj sama ne zmore. Ko je volkulja odšla, se je od nekod prikazala prestrašena preživela lisička in svoji mami povedala vse, kar se je zgodilo. Ko je lisica to slišala, je v jezi pobila vse volčje mladičke, le enega je pustila živeti. Naročila mu je, naj svoji mami pove, da ima laž kratke noge in da bo že vedela, kaj to pomeni. Nato je s svojo lisičko odšla.

Ko se je volkulja vrnila, ji je volkec povedal vse, kar mu je naročila lisica. Tudi ona je začela jokati in obljubila si je, da ne bo nikoli več lagala.

Sara Mežnar, 7. b

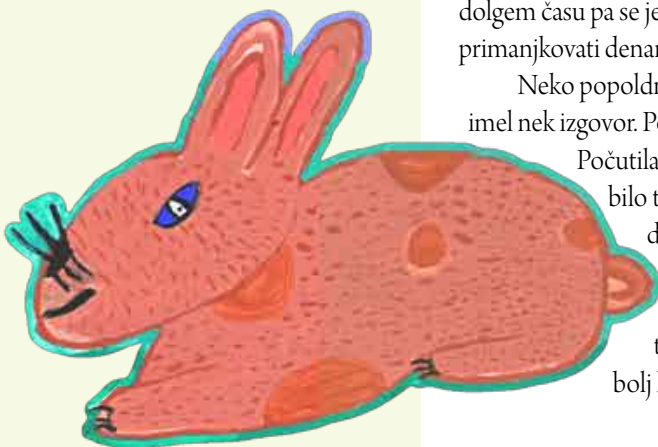

Lisica in zajec

Živali v gozdu so se zmenile, da bodo izbrale glavno žival, ki bo druge usmerjala v pravo smer. Ker niso vedele, kako to žival izbrati, so se dogovorile, da se pomerijo v teku. Tisti, ki bo prvi na cilju, bo imel čast, da bo kralj ali kraljica vseh živali v tistem gozdu. Tekmovala pa sta tudi sovražnika lisica Bina ter zajec Zeko.

Lisica, ki je bila prebrisana in nepoštena, je na poti, ki naj bi jo pretekli, izkopala luknjo in jo pokrila z listjem, da bi se Zeko lahko ujel v past in tekmo izgubil. Ko je napočil odločilni dan, so se tekmovalci zbrali na začetku proge. Lisica je na past že čisto pozabila in prav ona je padla v luknjo. Zajec jo je videl in tekel, kakor so ga nesle noge. Na cilju je bil prvi in postal je kralj. Lisici se je nasmehnil in ji rekel: »Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

Aurora Kuliqi, 7. b

Lisica in zajec

Na gozdni jasi se je pasel zajec. Slišal je, da je v gozdu nekaj zašumelo. Bila je lisica, ki se je sprehajala. Zajec se ni zmenil za šum in se je pasel dalje. Lisica je opazila zajca. Ta je imel v bližini brlog in se je odpravil proti njemu. Lisica mu je sledila in se skrila za drevo. Pred brlogom je naredila past. Skopala je luknjo in jo pokrila z listjem. Naslednji dan je prišla pogledat, ali se je zajec ujel v past. Ni se več spomnila, kje točno je naredila past, zato je sama padla vanjo. Mimo je prišel zajec in v luknji zagledal lisico. Nasmehnil se je in rekel: »Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

Nina Dekleva, 7. b

Zapravljiva lisička Lara

Živela je lisička po imenu Lara. Rada je hodila po trgovinah, zato je bila vedno lepo oblečena in olepšana z nakitom. Tako je bila obsedena z nakupovanjem, da je hodila večkrat na teden v razne nakupovalne centre. Tako je včasih pozabila na svoje prijatelje, ki so se igrali in uživali.

Včasih si je vzela nekaj časa tudi zanje. Vsi so radi igrali LOTO in skupaj gledali rezultate pri Tomu doma. Nekega dne je Lara začela kar naenkrat skakati in vriskati. Vsi so jo začudeno pogledali. Lara je zakričala: »Zadela sem, dobila sem!« Vsi so se veselili skupaj z njo.

V naslednjih dneh je začela še bolj pogosto hoditi po trgovinah in veliko zapravljati, saj je imela veliko denarja. Pred vsemi se je bahala. Na svoje prijatelje je začela pozabljati. Ni se hodila več igrati z njimi. Po dolgem času pa se je tudi njena zapravljivost prenehala, saj ji je začelo primanjkovati denarja.

Neko popoldne je poklicala prijatelje, če se gredo igrati. Vsak je imel nek izgovor. Poklicala jih je še večkrat, a rezultat je bil vedno isti.

Počutila se je osamljeno. Razmišljala je, kaj vse bi dala, da bi bilo tako, kot je bilo, preden je zadela na lotu. Želela si je, da ne bi imela dragocenih oblek in nakita, ampak da bi imela prijatelje in se z njimi igrala.

Takrat je spoznala, da ni vse zlato, kar se sve-ti, ampak da so zlato tudi prijatelji, saj te osrečujejo bolj kot zlato oziroma denar.

Leja Janežič, 7. b

Medved in lisica

Nekega lepega sončnega dne se je lisica odpravila na sprehod. Ob robu gozda je srečala medveda, ki je iskal maline. Vprašala ga je, kaj počne. Odgovoril ji je, da si pripravlja hrano za zimo. Lisica se je začela smejati. Medved jo je začudeno vprašal: »Zakaj se smejiš? Mar si ti ne boš pripravila ozimnice?« Zvitorepka se je še bolj smejala in mu rekla: »Ne potrebujem hrane. Ko bo prišla zima, si bom našla kaj za pod zob.« Odšla je.

Naslednji dan je medved nabiral med. Nasproti je prišla lisica, ki ga je spet vprašala, kaj počne. Medved je niti pogledal ni. Pa se je spet oglasila lisica: »Menda ne nabiraš spet hrano za zimo?« »Nabiram, a vsaj lačen ne bom,« je rekel medved. Zvitorepka se je spet začela smejati in odšla. Medved si je vsak dan skrbno nabiral hrano, lisica pa je sedela v senci in ga opazovala.

Čez nekaj dni je medved iskal gozdne jagode. Lisica je prihitela mimo in raznašala novico: »Zelo je mrzlo, kmalu bo prišla zima. Vse živali se pripravljajo nanjo, iščejo si nova skrivališča ...« Medved jo je presenečeno pogledal: »Se čisto vse živali pripravljajo na zimo?« Lisica mu je odgovorila, da vse, razen nje. Kosmatinec se je smejal. Ponudil ji je nekaj hrane, a ga je zvitorepka zavrnila. Rekla je, da si bo hrano iskala sredi zime, pred snegom pa bo skrita pod skalnim previsom.

Čez nekaj dni je res prišla zima. Medved se je najedel in odšel spat. Nekaj je potrkalo po vratih njegovega brloga. Bila je lisica, vsa premražena in lačna. Spraševala je po hrani in vodi, medved pa jo je zavrnil. Tako je lisica ostala brez hrane. To jo je verjetno izučilo za naslednjo zimo.

Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri.

Sandra Vujković, 7. b

Gosenica in pikapolonica

Na travniku v gozdu je živila grda in stara gosenica Berta. Bila je siva, kosmata in debela. Vsak dan je jedla liste rož, ki so rasle na travniku. Vedno, ko se je približala kakšni drugi gosenici, se ji je ta umaknila. Gosenice so se ji izogibale in se ji posmehovale. Berta ni imela nobenega prijatelja.

Nekega dne je Berta grizljala liste rože in poslušala žuborenje bližnjega potoka. Pri njenem kosilu jo je zmotila prelepa pikapolonica Maja. Usedla se je na list poleg gosenice. Berta jo je z odprtimi usti začela občudovati. Ker je bila Maja zelo olikana in se ji to ni zdelo lepo, je Berto okregala. Pri tem je omenila tudi njeno grdoto. Začela je govoriti o svojih lepih črnih pikah na rdeči podlagi. Ko je končala, se je od gosenice poslovila in odletela proč.

Prišla je jesen. Gosenica se je zabubila. Poleti se je buba razprla in iz nje se je prikazal prekrasen metulj z vijolično modrimi krili s črnimi lisami. Ta metulj je bila Berta. Mimo je spet priletela pikapolonica Maja. Ustavila se je pri Berti. Ni je spoznala, dokler se Berta ni predstavila. Majo je bilo sram, da jo je takrat zmerjala in bila do nje hudobna. Berta je Maji oprostila in postali sta prijateljici. Skupaj sta odleteli v nebo.

Ne sodi drugih po zunanosti.

Tadej Morano, 7. b

Veverica in želva

Veverica in želva sta se kar naprej prepirali, katera od njiju je hitrejša.

»Veliko hitrejša sem od tebe!« se je želvi posmehovala veverica in še dodala, da so želve najpočasnejše živali na Zemlji. Želva je dolgo molčala, toda nekega dne se je razjezila in svoji sovražnici predlagala, naj se pomerita v teku. »Ti se hočeš z mano pomeriti v teku?« se ji je smejala veverica in na dan tekme mirno spala pod drevesom. Ko je napočil čas za začetek tekme, je želva začela teči. Veverica, ki je bila prepričana v svojo zmago, pa se je zasmejala in rekla: »Kar začni, jaz bom še malo zaspala, potem pa te bom že dohitela.« Želva je vztrajno tekla. Ni se ustavila niti za hip.

Ko se je veverica prebudila, je bilo že prepozno. Tekla je in tekla, a želve ni bilo več videti. Bila je na cilju. »Kako neumna sem bila!« si je mislila veverica. »Zlahka bi zmagala, če ne bi podcenjevala tuje prizadevnosti.

Vanja Ćirić, 7. b

Pav in sraka

Blizu kmetije je živila mlada sraka. Bila je zelo ponosna na svoje ukradene zlate in srebrne zapestnice. Ker pa se je počutila osamljena, je letela do kmetije, da bi si poiskala prijatelje. Tam je zagledala lepega in bahavega pava. Odletela je k njemu in ga ogovorila: »Dragi pav! Kako si lep s svojim čudovitim repom! Tudi jaz imam lep zaklad doma. Kaj misliš, če bi se spoprijateljila?« Pav je pomislil in ji odvrnil: »Oj, sraka! Praviš, da imaš zaklad? No, jaz ti ne verjamem. Če mi danes ob polnoči prineseš pokazat svoj zaklad, bom o najinem prijateljstvu še premislil.«

Sraka mu je pritrdila in odletela. Doma je zbrala svoj zaklad, ga dala v vrečko in počakala do polnoči. Na kmetiji pa je pav razmišljal, kako bi pretental srako.

Ob polnoči je prišla sraka k pavu. Ker ga ni našla, je svoj zaklad pustila pred vrati hleva in odšla, pav pa jo je opazoval iz skrivališča. Ko je sraka odletela, je pav vzel vrečko in odšel spat. Naslednje jutro si je nadel zapestnice, se z njimi bahal in se norčeval iz srake pred svojimi oboževalci, ki so ga poslušali in se mu smejali. Sraka je ravno takrat priletela na kmetijo in slišala pava in druge živali. Bila je zelo žalostna in hkrati jezna, zato se je odločila, da se bo pavu maščevala.

Najprej si je poiskala dobre škarje. Zvečer je počakala, da je pav trdno zaspal, potem pa se je lotila dela. Pavu je ostrigla vse njegovo lepo perje. Vzela je perje in svoje zapestnice, odletela domov ter zaspala.

Zjutraj jo je zbudilo glasno kričanje. Vsa vesela je odletela na kmetijo. Tam je zagledala pava in pristala ob njem. Vse živali so se pavu smejale, saj je bil brez vsakega perja. Še sama bi se najraje zasmejala, a bi se s tem izdala. Pav se je glasno zadril: »Kdo mi je to storil? In nehajte se smejati!« Živali pa so se samo še bolj smejale. Sraka se je čez nekaj časa opogumila in pred vsemi zakričala, da je bila ona. Pav je prebledel, živali pa so ji zaploskale in ji navdušeno vzklikale.

Sraka je postala njihova vzornica, pav pa je bil tako ponižan, da bi najrajši zbežal.

Tako kot ti drugemu, tako on tebi.

Pia Jenko, 7. b

Zajec in jež

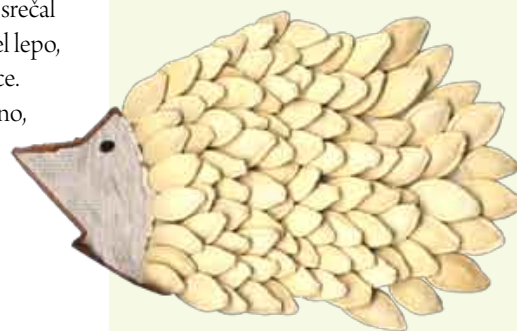
Nekoč je živel zajec, ki se je sprl s svojimi brati, zato se je odpravil od doma. Na poti je srečal lisico, ki ga je videla in ga začela loviti. Lovila ga je do konca gozda, kjer je zajec smuknil v neko luknjo in se tako rešil.

Ko je lisica odšla, je splezal iz luknje, v kateri je čepel cel dan. Takrat pa je začelo močno deževati in zajec je ves premočen in premražen srečal ježa. Ta mu je za nekaj dni ponudil svoj dom. Pri ježu se je zajec imel lepo, ker pa se je zajec rad obračal med spanjem, so ga bodle ježeve bodice.

Drugo jutro je zajec povedal ježu, da mu ponoči ni bilo udobno, ker ga je bodel. Jež je zajcu obljubil, da ga naslednjo noč ne bo nič bodlo. Ampak zajec se je tudi tokrat obračal in bodice so ga tudi sedaj zbadale.

Zjutraj se je zajec zahvalil ježu za njegovo gostoljubje in odšel domov. Doma se je bratom opravičil in zgladili so svoj spor.

Ljubo doma, kdor ga ima.

Alex Đodvić, 7. b

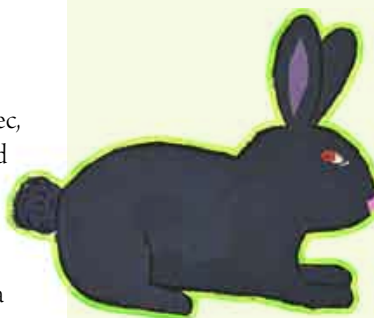
Sraka

V gozdu je živela sraka. Bila je zelo lepo urejena, imela je tudi lepo hišo. Bila je nora na vse, kar se je svetilo in bleščalo. Njen sosed je bil zajec, ki je živel preprosto, vendar mu ni nič manjkalo. Vsak dan je hodil v gozd nabirat sadje, jagode in gobe. Sraka pa je vsak dan iskala vse, kar se je bleščalo, da bi imela še večjo zbirko. Zbirala je prav vse: izgubljene kovance, verižice, tudi koščke zrcal in stekla.

Ko se je nekega dne sraka vračala domov, je srečala lisico. Ta je bila sraki nevoščljiva, ker ni imela takih lepih stvari. Radovedna lisica je mimogrede srako vprašala: »Kako gre? Kaj si novega našla?«

Nekega dne je sraka zopet odletela iskat nova bogastva, takrat pa je mimo njene hiše prišla lisica. Pomislila je, da bi smuknila pogledat, kaj vse ima v hiši sraka. Ko je prišla v hišo, se ni mogla več obvladati. Pobrala je vse srakino bogastvo in zbežala.

Zvečer je k zajcu pritekla sraka. Bila je vsa zaskrbljena in žalostna. Rekla je: »Sosed, ne vem, kaj naj naredim. Izginil je moj zaklad, prav vse sem izgubila!« Zajec ji ni mogel nič pomagati. Vzdihnul je in potem rekel: »Veliko bogastvo, velika skrb.«

Aleksis Ignatovskis, 7. b

Pes in mačka

Na veliki kmetiji sta živelata muc Cveto in pes Piki. Nista bila velika prijatelja. Imela sta le istega gospodarja, kmeta Pepeta. Muc je večino dneva dremal na ognjišču, pes Piki pa se je podil za kokošmi in petelinom.

Nekega dne je kmet Pepi naredil klobase, ki naj bi si jih pripravil za kosilo. Dišeče klobase so ležale na kuhinjski mizi in omamno vabile. Ta slasten vonj je prebudil muca Cveta. Ob pogledu na klobase so se mu začele cediti sline. Ker v kuhinji ni bilo nikogar, je skočil na mizo, vzel par klobas in z njimi odšel v kokošnjak. Kako se je že v mislih veselil pojedine! Toda za vodnjakom je bil pes Piki, ki je opazoval njegovo dejanje. Ko je muc zapustil kokošnjak, se je Piki odplazil po ukradene klobase in jih odnesel nazaj na gospodarjevo mizo.

Ko se je znočilo, se je muc ves vesel odplazil v kokošnjak. A tam so kokodakale samo kokoši, klobas pa ni bilo več. Ker je pes zaslišal kokodanje, je odšel v kokošnjak in tam našel muco, ki jo je vprašal: »Kaj pa ti iščeš tukaj?« Cveto mu je odgovoril: »Izgubil sem skodelico za mleko.« Toda pes Piki se ni dal prepričati: »Od kdaj pa je tvoja skodelica v kokošnjaku?« Muc ni našel odgovora. Pes je mucu povedal, da ga je ujel pri kraji klobas, in da ima vsaka laž kratke noge.

Rok Grabar, 7. b

Mačka in pes

V 8. razredu sta bila pes in mačka, ki sta se zelo sovražila. Pes je menil, da je mačka razvajena.

Nekega dne pa naj bi pisali tekmovanje iz logike. Mačka je po pouku takoj odhitela domov, da bi se učila, pes pa ji je vso pot sledil. Mačka ga je čez nekaj časa opazila in vprašala: »Pes, se ne boš šel učiti za tekmovanje?« Ta pa ji je odgovoril: »Kaj naj se učim? Saj že vse znam.« Mačka je bila tiho in odšla je domov.

Drugi dan sta se v šoli usedla vsak v svojo klop in tekmovanje se je pričelo. Mačka je opazila, da ima pes list z odgovori, ampak je molčala. Po končanem tekmovanju sta odšla vsak po svoji poti. Že naslednji dan so učenci izvedeli rezultate. Pes je bil na petnajstem mestu, mačka pa na prvem. Nasmehnila se je in ponosno rekla psu: »Zdaj pa se vidi, kdo zmaga. Ta, ki goljufa, ali ta, ki nekaj zna.«

Rebeka Dekleva, 7. b

Zakaj tako

Od volka do psa

Veliko let nazaj ljudje niso poznali domačih živali. Živeli so v majhnih skupinah, prehranjevali so se z rastlinami in se preseljevali iz kraja v kraj, ko jim je zmanjkalo hrane.

Nekega dne je zaradi večmesečnega sušnega obdobja zmanjkalo hrane. Rastline so ovene in ljudje so se znašli v stiski. Jokali so in prosili bogove, da začne deževati. Rastlinske hrane je primanjkovalo, živalske pa niso bili navajeni. Poleg tega so se živali bali in niso imeli orodja, da bi jih lahko lovili. Vendar jim bogovi pri tem niso želeli pomagati.

Čez nekaj dni je sredi jasnega dne udarila strela. Ljudje so se prestrašili, ko so pred seboj zagledali pet lepih volkov. Ti so prijazno mahali z repi in se ljudem prilizovali. Poglavar skupine je odločil, da se bodo skupaj z volkovi podali na lov. Z njihovo pomočjo so si naredili večmesečno zalogo hrane. Volkove so sprejeli za svoje člane, na bogove pa so čisto pozabili. Bogovi so se odločili, da se bodo ljudem maščevali in so volkovom odvzeli agresivnost. Tega so se ljudje še bolj razveselili. Živeli so v miru, veselju in navezanosti na volkove, tudi ko so se nekateri med njimi preobrazili v domače živali.

Volkovi, ki se jih še danes veliko ljudi boji zaradi njihove napadalnosti, so predniki psov, ki so danes človekovi najbolj zvesti prijatelji.

Pia Jenko, 7. b

Kako so nastala očala

Nekoč je v majhni hišici na koncu vasi živel star mož. Ni imel žene ne otrok. Družbo so mu delale le živali. Na drevesih ob hiši je bilo veliko ptic, zatočišče v drevesih pa so našle tudi veverice. Mož je bil res že zelo star. Vsi vaščani so ga klicali Oča. Ker je bil star, je zelo slabo videl, zato je velikokrat prevrnil kakšno stvar ali stopil mački na rep. Čudilo pa ga je, zakaj skozi okno, v katerega je bilo nameščeno precej debelo steklo, vidi tudi najmanjšo ptico na drevesu.

Nekega dne se je domislil rešitve. Vzel je ostro rezilo, iz okna izrezal dva okrogla dela, ju povezal z žico in si ju nataknil na nos. Od takrat je videl vse. Bil je tako srečen, da je poskakoval okrog in si pel: »La la la!« Ljudje so zato njegov izum poimenovali OČALA.

Nina Dekleva, 7. b

Kako so nastale črte na cestah

V starih časih, ko so izumili prvi avto, so se vsi vozili, kakor so hoteli. Eni so se vozili po sredini ceste, drugi po levi, eni zopet po desni ... Nastala je velika gneča.

Nekega dne se je po cesti peljalo vozilo, ki je v cisterni vozilo mleko. Ker je voznik vozil neprevidno, je porinil s cisterno kolesarja v prepad. Kolesar je bil tako jezen, da je začel streljati v cisterno. Zadel jo je dvakrat in iz nje je mleko začelo iztekati v dveh vzporednih črtah.

Kar naenkrat je bil na cesti red, ker so vozila začela voziti po levi in desni strani teh črt.

Aleksis Ignatovskis, 7. b

Kako nastane mavrica

Že Stari Grki so poznali pojav, ki ga danes imenujemo mavrica, le da so si takrat drugače razlagali, kako nastane.

Grki so verjeli v številne bogove. Njim v čast so opravljali daritve. Ko so bili bogovi zadovoljni z njihovimi darovi, se je na nebu pojavila pisana mavrica. Njene barve so bile živahne, močne in so razveseljevale ljudi. Če pa bogovi niso bili ravno navdušeni, se je na nebu prikazala mavrica, ki je bila bledih barv in komaj opazna. Take mavrice so se ljudje bali.

Danes vemo, da Grki niso imeli prav. Mavrica nastane, ko je na nebu sonce in hkrati dežuje. Na vsakem njenem koncu pa je lonec z zlatom.

Sara Mežnar, 7. b

Zakaj je morje slano

Naš planet je od nekdaj prekrivala tretjina vode. Ljudje pa so hoteli odkriti, kako je prišlo do tega, da je voda slana.

Včasih ljudje niso bili še tako učeni in pametni kot danes, zato so si stvari razlagali po svoje. Mislili so, da obstajajo samo hudobni bogovi in da jim hočejo vse na Zemlji uničiti. In tako je nekoč prišlo do tako hude nevihte, kot jo do takrat še ni bilo. Nad vodo so se pojavili črni oblaki in na vodne površine so začeli padati kristalčki soli. Ljudje so kmalu ugotovili, da je po tistem dnevu voda slana.

Danes pa so ljudje ugotovili, da je voda postala slana, ker reke izpirajo kamnine v morja in koncentracija soli ter mineralov povzroči slanost.

Rebeka Dekleva, 7. b

Jelšane

Naši predniki so se naselili na čudovitem kraju. Imeli so hrane in vode in vse, kar so potrebovali. Ko pa je prišla zima, so potrebovali tudi drva za kurjavo, a tam ni bilo gozda. Odpravili so se, da bi našli drugi kraj za svoje naselje. Dolgo so hodili in med potjo jih je kar nekaj umrlo zaradi mraza. Končno so prišli do gozda. V njem so rasle same jelše. Tam so se ustavili in ustvarili naselje, ki se je širilo in širilo. Nastale so Jelšane.

Urška Peternelj, 7. a

Vas Tišina

Ko so se na ozemlje današnje Slovenije naseljevali novi narodi, se je ob reki Muri naselila skupina zelo glasnih ljudi. Govorili so zelo zelo glasno. Za druge ljudi okrog njih je to postalo moteče, zato so se neko jutro odpravili iskat vilo, ki naj bi jim povedala, kako utišati njihove sosede.

Po nekaj dneh hoje so srečali vilo in ji povedali vse o glasnih ljudeh. Dala jim je steklenico s čarobno vodo. Naročila jim je, da morajo glasni ljudje to vodo spiti.

Ko so se vrnili v domačo vas, so glasne ljudi povabili na zabavo. V pijačo so jim umešali čudežno vodo. Ko so glasni ljudje izpili svojo pijačo, so začeli govoriti zelo tiho.

Od takrat se vas, ki stoji na mestu, kjer je bil tabor glasnih ljudi, imenuje TIŠINA.

Tadej Morano, 7. b

Vas Smrje

Vas Smrje leži na majhni vzpetini, okrog nje pa se razprostirajo višje ležeče vasi. Prebivalci teh vasi so trdili, da se iz Smrj v druge vasi vije čuden vonj in so sklenili, da vas poimenujejo Smrje.

S tem imenom so bili vsi zadovoljni in še danes se vas imenuje Smrje.

Rok Grabar, 7. b

Krpanova pot domov

Takoj, ko se je Krpan začel odpravljati z dvora proti domu, je minister Gregor začel kovati načrt, kako Krpanu vzeti pismo, ki ga je napisal sam cesar. Odšel je v svojo sobo, vzel dve mošnji zlatnikov, nekaj hrane in potem odšel k cesarju. Ko ga je ta zagledal, ga je vprašal, kam je namenjen ob tako pozni uri. Minister Gregor je cesarju odgovoril, da je prejel materino pismo, v katerem ga prosi, naj pride domov, saj so ji dnevi šteti. Cesar mu je ponudil vojaško spremstvo, vendar je minister to odbil, saj da ni v nobeni nevarnosti.

Minister je osedlal najboljšega konja in skrivoma sledil Krpanu. Ta ga ni opazil. Mirno je osedlal svojo kobilico, nanjo naložil zlatnike, sam pa se je odpravil peš proti domu. Tako je hodil in hodil, dokler ni postal preveč utrujen. Pomislil je, da bi naprej kar jahal, pa je opazil, da se tudi njegova kobilica vleče kakor kakšna megla, zato je še kar hodil ob kobilici. Za njim, v varni razdalji, pa je počasi hodil rjav konj, na katerem je jahal minister Gregor. Tudi njegov konj je bil že izčrpan, komaj je še hodil. Kar naenkrat pa se je konj pod ministrom zgrudil. Minister Gregor je hitro pobral svoje stvari in stekel za grmovje, saj je slišal, kako prihaja Krpan, ki je slišal ropot in je prihitel pomagat. Ko je Krpan prišel h konju, je mislil, da je mrtev. A ko je videl, da je konj premaknil glavo, ga je dvignil in razmišljal, kdo bi bil lahko tako krut, da je zapustil ranjeno žival. Krpan je konja prijel za povodec in ga odpeljal s sabo, vendar ranjeni konj ni mogel dolgo hoditi, zato so se ustavili pred neko kočjo.

Krpan je potrkal. Vrata je odprla stara ženica. Krpan jo je prosil, če lahko pri njej prenočijo. Ženica je Krpana prepoznala, prikimala in ga odvedla v hlev. Krpan je svojo kobilico in ranjenega konja privezal ob jaslji, ju nahranil in ženico prosil za odejo. Prinesla mu jo je in Krpan si je pripravil ležišče poleg svoje kobilice. Ženica mu je prinesla še kruh in mleko ter se poslovila. Krpan je pojedel, še enkrat preveril cesarjevo pismo in ga skril v vrečo skupaj z zlatniki, ki so bili privezani na kobilici. Na uho je kobilici zašepetal, naj pazi na denar, da ga kdo ne ukrade.

Krpan je hitro zaspal. Minister Gregor pa ga je ves čas opazoval, in ko je Krpan trdno zaspal in začel glasno smrčati, se je minister potihoma prikradel v hlev in se tihotapil proti Krpanovi kobilici. Na svojo nesrečo pa se je spotaknil ob privzdignjeno desko, se opotekel in se ujel za nekaj ščetinastega. To je bil rep Krpanove kobilice. Ta se je prestrašila in začela brcati na vse strani. Tako je z zadnjimi nogami udarila ministra Gregorja v čelo. Ta se je opotekal in se skušal prebiti iz hleva. Takrat pa je mimo njegove glave priletel zvitek, natančneje pismo, ki ga je Krpanu podaril sam cesar. Ujel ga je in jo ucvrl, kakor hitro so ga nesle noge. Čez nekaj trenutkov se je prebudil tudi Krpan, a ministra ni bilo več. Krpan je odhitel h kobilici, jo pomiril in ugotovil, da pisma ni več. Nato je na tleh opazil stopinje. Premajhne so bile, da bi bile njegove, zato si je mislil, da so verjetno od tatu. Kobilico je pustil v hlevu, sam pa se je odpravil po stopinjah. Vodile so ga do neke jase, kamor se je zatekel minister Gregor, ki je bil bled od bolečine in na robu zavesti. Krpana je prosil za pomoč. Ker je bil Krpan dobrega srca in je rad pomagal vsakomur, ga je odnesel k hiši stare ženice. Zbudil jo je in jo prosil za pomoč. Ženica je imela zdravilo, ki zaceli vse rane.

Ko se je začelo daniti, je šlo ministru Gregorju na bolje. Krpan je opazil, da ima Gregor v žepu neko pismo. Vzel ga je in ugotovil, da je to njegovo izgubljeno pismo. Bil je besen. Ni vedel, kaj naj naredi, zato se je rajši poslovil od ženice, vzel s seboj svojo kobilico, konja, ki ga je našel, pa je podaril ženici v zahvalo in odšel. Šele takrat mu je postalo vse jasno. Konjev lastnik je bil minister Gregor.

Čez približno tri dni hoda je prišel na hrib, na katerem je stala njegova koč. Sedel je pod drevo, kobilico pa izpustil, da bi se napasla. Z denarjem in pismom, ki mu ga je v zahvalo podaril cesar, je trgoval še naprej ter srečno in veselo živel do konca svojih dni.

Sara Mežnar, 7. b

Pred odhodom s cesarskega dvora je cesarica sklenila, da se bo Krpanu za posekano lipo maščevala. Nanj je bila tako jezna, da ga je hotela celo usmrčiti. Njen načrt je bil zelo prebrisan. Kuharici je naročila, naj ji prinese dva kozarca vina. V en kozarec je skrivaj zlila malo strupa. To tekočino naj bi Krpan spil in umrl. Cesar pa je bil dobrega srca in je Krpanu želel samo dobro. In ker je bil Krpan junak celega Dunaja, mu je cesar v zahvalo dal pet ducatov zlatnikov. Krpan jih je z veseljem vzel in se mu zahvalil.

Cesarica pa še vedno ni izvedla svojega načrta, Krpan pa je že skoraj zapustil cesarski dvor. Cesarica mu je pritekla nasproti in mu ponudila dva kozarca vina, da med potjo ne bi bil žejen. Krpan je povohal oba kozarca, da bi se prepričal, katero vino je boljše. Vino v drugem kozarcu se mu je zdelo nekam čudno, zato je najprej popil vino iz prvega kozarca. Cesarica je mislila, da je popil vino s strupom. Tudi sama je bila žejna, zato je popila strupeno vino. Krpan se je poslovil in zapustil dvor. S kobilico se je odpravil na dolgo pot proti domu. Hodil je in hodil že skoraj eno uro, kar mu je nasproti priropotal lep voz, na katerem je sedel minister Gregor. Krpanu je izročil pismo in oddiral naprej. Krpan je v pismu prebral, da je cesarica umrla. Vzrok smrti ni bil znan, pogreb pa naj bi bil naslednji dan. Krpan je mirno nadaljeval svojo pot.

Rebeka Dekleva, 7. b

Torej, Krpan se je s služabnikom odpravil proti domu. Na poti sta se spoprijateljila, klepetala ... Ker sta se imela lepo, sploh nista opazila, kako dolgo pot sta že prehodila. Stemnilo se je in vse je postalo tiho. Hodila sta naprej, vendar se nista več pogovarjala.

Krpanu je kar naenkrat padlo pismo, ki mu ga je dal cesar. Še dobro, da je to opazil in ga pobral, ampak ko je spet pogledal na cesto, služabnika ni bilo več. Krpanu se je to zdelo čudno in komaj je verjel, da je sam. Saj ne, da se je česa bal, Krpan se ničesar ne boji, če pa je celo Brdavska premagal, ampak ni znal najti poti domov. Zašel je in po dolgi hoji se je ustavil in se usedel na nek velik kamen. Razmišljal je o služabniku, cesarju, cesarici, o ministru Gregorju. Končno je vse razumel.

Ko je bil še pri cesarju, je videl ravno tega služabnika in ministra, ko sta si nekaj šepetala. Verjetno je minister Gregor služabnika prepričal, naj ob prvi priložnosti nekam zbeži, da bi se Krpan izgubil.

Krpan se je odpravil nazaj na cesarski dvor, saj si je to pot zapomnil. Po dolgem času je prišel. Bil je že dan, seveda. Zagledal je cesarja in nemudoma šel k njemu in ga oговорil. Cesar je Martina začudeno poslušal. Poklical je ministra in ga vprašal, če je vse to res. Minister ni vedel, kaj naj reče, zato je kar priznal. Cesar je bil zelo jezen in ministru Gregorju je odvzel naziv ter ga postavil za navadnega služabnika. Cesarja je bilo pred Krpanom zelo sram, ker je videl, kakšne ljudi ima zaposlene na dvoru. Krpan ni rekel ničesar.

Tokrat se je Krpan odpravil domov z vozom. Med vožnjo je razmišljal o ministru. Ni mu bilo žal, ker je sedaj zaradi njega služabnik, saj si zaradi svojih dejanj druge službe tudi ni zaslužil.

Končno je prišel domov. Bil je tako vesel, kot sedaj učenci, ki dobijo dobro oceno ali pa če nimajo domače naloge. Izginil je v svoji koči in vse je bilo po starem.

Aurora Kuliqi, 7. b

Tako je Marina Krpana cesarski sel pospremil z Dunaja. Med pozdravom mu je tako, kot je naročil cesar, dal nekaj hrane in pa tudi baklo, da si bo lahko svetil, saj je bila že tema.

Ampak na dvoru je bila druga zgodba. Minister Gregor je kar pokal od jeze, kot kakšna petarda, ko se razpoči. Cesarica tudi ni bila vesela. Kaj vesela? Bila je besna! Cesar pa ravno obratno. Bil je vesel, saj Brdavska ni bilo več in z Martinom ni imel nobenih zamer. Vendar ga je v srcu vseeno nekaj peklo. Kako naj cesarici pove, da je Martinu plačal hrano, ki mu jo je želela cesarica dati v zahvalo? Sicer je bil cesar utrujen in si je rekel, da bo o tem razmišljal naslednji dan. Minister Gregor in cesarica pa sta se odločila in takoj odšla po vojake ter jim naročila, naj sledijo Krpanu in mu vzamejo potrdilo o prenašanju soli in mošnjo cekinov. Tako so vojaki odšli na pot.

Martin Krpan je zelo hitro potoval. Tako je pogrešal svoj dom! Premagoval ga je že spanec, vendar je imel nek čuden občutek, da ni še do konca poravnal vseh računov niti s cesarico niti z ministrom Gregorjem. Pa se je vseeno ustavil, da bi zadremal. To pa je bila napaka.

Vojakom je bilo naročeno, da morajo zelo hitro jezdit in Krpana dohiteti. In kmalu so ga. Martin je dremal ob poti skrit, kobilica pa je bila vidna. Martina je iz sna prebu-

dil zvok topotanja konjskih kopit in takoj je bil pokonci. Usedel se je na svojo kobilico in oddirjal naprej, da ga ne bi vojaki napadli, saj so bili ti oboroženi. Pa saj je bil tudi Martin oborožen, vendar je bilo zelo težko vihteti težko mesarico na majhni kobilici. Vojaki pa tudi niso bili gluhi. Takoj, ko je Krpan zdirjal, so ga slišali in še hitreje pognali za njim. Hitro so ga dohiteli, saj so imeli hitrejšje konje pa tudi lažji so bili od njega. Martin se ni bal, obdajali pa so ga dvomi, zato se je mirno ustavil, stopil s konja in jih razumno pogledal. Tudi vojaki so storili isto. Krpan je spregovoril:

»Kaj vas je prišlo, da mi že ves čas sledite? Kdo vas je poslal nadme?« Vojaki so razmislili in odgovorili: »To se tebe ne tiče. Prišli smo po potrdilo in po mošnjo zlatnikov od cesarja.« Martin jih je postrani pogledal in rekel: »Tega pa vam ne bom dal. Lahko pa vam dam nekaj zlatnikov, da mi date že enkrat mir!« »Ampak denar nam ne bo pomagal pred jezo cesarico in ministrom Gregorjem!« so se mu uprli. Martinu se ni dalo prepričati. Hitro se je obrnil, se usedel na kobilico in oddirjal proti domu. To je vojake tako osupnilo, da je poveljnik za njim zakričal: »Kam greš? Počakaj, no! Nekaj pa lahko narediš prav, če že imaš toliko sitnosti. No, daj nam dve tretjini zlatnikov

pa te pustimo pri miru.« Ko je Krpan to slišal, se je razjezil. Bil je utrujen, spalo se mu je, poleg tega pa so še od njega pričakovali več kot polovico zlatnikov. Jezno je rekel: »To pa ne. Na Dunaj se boste vrnili brez denarja pa tudi brez pisma. Ali želite, da naredim z vami to, kar sem naredil z Brdavsom?« Vojaki poveljnik je bil tako besen, da bi najraje Krpana z mečem udaril, pa se je obvladal in mu odgovoril: »Kaj pa misliš, da si! Mi ne bomo ponižani pred ministrom in cesarico! Takoj nam daj zlatnike in potrdilo, če ne, bo boj!« »Bo že cesar uredil vse. Ta boj se mene ne tiče. Sedaj pa se vrnite domov, saj me mineva potrpljenje!« je Krpan jezo zatulil.

Pa ni potrpljenje minilo samo Krpana, ampak tudi poveljnika. Ta je vzdignil meč in se zapodil proti Krpanu. Ta jo pričakoval kaj takega in je bil pripravljen. Vzdignil je mesarico in jo vrgel na tla pred poveljnika. Ta pa, ker je bila tema, ni videl mesarice na tleh. Stopil je nanjo in se spotaknil. Krpan ga je prijel, ga zavihtel in ga vrgel daleč stran. Ostali vojaki so se tako ustrašili, da so skočili na konje in oddirjali nazaj proti Dunaju.

Tako Krpan ni imel več sitnosti z ministrom in cesarico. Pri tem mu je pomagal tudi cesar, ker se je končno uprl cesarici.

Pia Jenko, 7. b

Krpan se je poslovil od cesarja in ministra Gregorja. Odpravil se je na dolgo pot. Kar nekaj časa je hodil, pa mu na pot prileti sinica, ki je bila lačna in brez moči, zato ni mogla leteti. Krpan se je ustavil, jo prijel in odnesel na rob poti. Nahrnil jo je z drobtinicami kruha. Sinica je odletela. Tudi Krpan je odšel. Ko je prehodil kar nekaj poti, se je ustavil. Pod drevesom je užival v senci in gledal cesarski dvor. Zdelo se mu je imenitno, da je Dunaj rešil pred Brdavsom.

Ko si je odpočil, je vstal in sedel na kobilico, vendar ta ni hotela naprej, ker je bila žejna. Krpan je sam pri sebi govoril: »Če hočeš vodo, bova morala priti do nje.« Martin je šel dalje, kobilica pa se je počasi vlekla za njim. Po uri hoda je opazil majhen izvir. Pohitel je k njemu in se napil čiste, mrzle vode. Tudi kobilica se je odžejala in bila takoj boljše volje. Po osvežitvi in počitku sta se odpravila naprej.

Kar naenkrat je Krpan zaslišal hrup. Hitel je proti njemu. Sredi poti je ležal hlod, okrog njega pa veliko razburjenih ljudi, ki so govorili, da ga je izruval drvar, ki ne mara visokih smrek. Krpan se je čudil, kako močnega drvarja imajo v vasi. Vaščani so se razbežali, Krpan pa je ostal sam s svojo kobilico. Poskušal je premakniti hlod, a je bil tudi zanj pretežak. Vzel je mesarico in z njo hlod razsekal na manjše kose. Vsak kos je prijel in ga vrغل s poti. Zopet se je zaslišal hrup. Ljudje so bežali in kričali, Martin pa jih je opazoval. Prišel je v vas in opazil velike stopinje, prevelike za drvarja, ki ne mara smrek. Obrnil se je in zagledal velikana, ki je uničeval senike. Kr-

pan je hitro vzel mesarico in tekel za velikanom. Ker je bil Martin prebrisan, velikan pa počasen, sta se srečala na križpotju. Velikan je hotel zbežati, Krpan pa je brž zamahnil z mesarico in velikana z njo udaril po stopalu. Orjak je zatulil in padel na tla. Krpan ga je še enkrat udaril. Tokrat po glavi. Vaščani, ki so vse to opazovali, so začeli kričati, vriskati in se mu zahvaljevati.

Krpan pa je pogledal velikana in mu rekel: »Vas in njene prebivalce boš pustil pri miru. Če se samo še enkrat srečava, boš hudo kaznovan!« Velikan se je tako prestrašil, da je hitro vstal in zbežal. V vas se nikoli več ni vrnil in tudi videl ga nihče ni več.

Martin je s svojo kobilico nadaljeval pot. Pa sta končno prišla do Svete Trojice. Od veselja je zavriskal in stekel po hribu do svoje kočice. Tam je bilo vse tiho. Čez nekaj časa pa se je oglasilo kričanje. Njegovi sosedge so ga skriti pričakali in Martin je ves vesel objemal vse po vrsti. Pognili so mizo in Krpan je razdelil meso in druge dobrote s cesarskega dvora. Vsi so uživali v pojedini in ga spraševali o potovanju, o zmagi, o poti proti domu ... Tudi ptice so priletele in začele čivkati. Junak jim je dal drobtinice in vsi so se imeli lepo.

Sandra Vujković, 7. b

Srce mi je padlo v hlače

Na rolki

Lansko leto sem za svoj rojstni dan od staršev dobila rolko. Bila sem zelo vesela in komaj sem čakala, da jo preizkusim. Seveda sem morala imeti na sebi zaščito kot: čelado, ščitnike za komolce in za kolena. Zaradi slabega vremena sem bila žalostna, ker sem morala vožnjo z rolko prestaviti na naslednji dan.

Zgodaj zjutraj sem se zbudila. Najprej sem se preoblekla v trenirko in pozajtrkovala. Nato sem si umila še zobe in odšla po svojo novo rolko. Preden sem šla skozi vrata, je moja mama zavpila za mano: »Pia, najprej si nadeni čelado in ščitnike! Saj veš, kakšne so lahko poškodbe. Pa srečno!« Zatem sem odšla v garažo.

Po dolgem času sem našla opremo, saj je bila pospravljena na novem mestu v garaži. Bila sem tako neučakana in vesela, da sem mislila, da sanjam. Vendar sem se kmalu umirila, saj sem se morala skoncentrirati. Stopila sem na rolko, da se navadim na lego svojih nog in celotnega telesa. Nato sem se z eno nogo odrinila naprej in medtem sem ves čas lovila ravnotežje, da ne bi padla. Počutila sem se odlično! Ampak moram priznati, da me je bilo na začetku malo strah. Vendar sem zaradi takega veselja kmalu pozabila na strah. Ker sem se hitro premikala naprej, nisem pred sabo opazila kamna, ki je ležal na tleh, zato sem zapeljala čezenj. Kar naenkrat je rolka poskočila. Tako sem se ustrašila, da sem mislila, da mi je srce skočilo iz telesa! Tako sem za nekaj sekund zatisnila oči, kar pa ni bilo pametno. Zatem sem pristala na tleh. Na mojo srečo se nisem hudo poškodovala. Hitro sem se pobrala s tal, pospravila opremo in rolko ter odšla v stanovanje. Mami sem takoj povedala, kaj se mi je zgodilo. Bila je prestrašena, hkrati pa tudi vesela, saj sem imela samo odrgnine na kolenu in zapestju. Še sreča, da sem imela čelado in ščitnike na sebi! A sem zaradi padca izgubila samozavest. Še teden si nisem upala stopiti na rolko, saj me je bilo zelo strah. A kmalu sem se opogumila. Pri tem sta mi pomagala moja starša.

Sedaj že bolje »obvladam« rolko in tudi nekaj trikov znam narediti. Te sem se seveda naučila tako, da sem pomoč iskala na medmrežju.

Pia Jenko, 7. b

Igra ali nevarnost

Ko sem bila mlajša, sem imela pogosto občutek, da sem bila obtožena za stvari, ki so jih storili drugi.

Nekega sobotnega jutra me je iz sna zbudilo mamino prestrašeno kričanje. Kmalu zatem je mama prišla v mojo sobo. Po njenem pogledu sem takoj vedela, da je nekaj narobe. Rekla mi je, naj takoj vstanem in pridem v dnevno sobo. Bila sem še zaspala, a sem vedela, da ni šale. Hitro sem smuknila v trenirko in se pridružila Hani, psu Čopiju in mami, ki je stala sredi sobe in držala v roki električni kabel. Gledala nas je obtožujoče in zahtevala odgovore. Zanimalo jo je, kdo se je igral nevarne igrice. Jaz sem čudno gledala, Hana pa se je takoj začela braniti. Opazila sem, da je bil sedaj Čopi zaprt v pasjem boks. Tudi on je prestrašeno gledal. Mama je verjela Hani, ker jo gradbeništvo in elektrika nista nikoli tako zanimala, da bi se z njima igrala. Jaz pa sem bila druga zgodba. Tehnika in modeliranje sta bila moja strast, zato sem bila lažja tarča obsodbe. Ker se nisem želela prepirati, sem mirno rekla, da nisem kriva. Branila sem se, a ker nisem imela dokaza, mi mama in sestra nista verjeli. Bila sem kaznovana in jezno sem odšla v sobo.

Čez nekaj časa pa sem opazila, da Čopi stika po kabljih. Zdelo se mi je, da jih grize. Zakričala sem nanj, on pa se je prestrašeno umaknil v boks. Med kabli sem našla tudi njegovo najljubšo igrčko. Poklicala sem mamo in Hano in jima pokazala svoje odkritje. Ugotovile smo, da se je Čopi igral nevarno igro. Jaz sem dobila opravičilo, Čopi pa kazen: en teden brez igrčke. Ker se mi je smilil, sem poskrbela, da mu v tem času ni bilo prav nič dolgčas.

Pia Jenko, 7. b

Strah me je bilo

Predlani sem bila z družino na počitnicah pri sorodnikih na Danskem. Zgodaj zjutraj smo se s kovčki sprehodili na železniško postajo v Ilirski Bistrici. Usedli smo se na vlak, ki pelje v Ljubljano.

Ker smo do cilja menjali veliko vlakov, smo morali večkrat pohiteti, saj smo se bali, da kakšnega ne zamudimo. Še preden pa smo se sploh odpravili, sem si rekla: «Tokrat ne smem ničesar ušpičiti, vedno kaj nehote naredim narobe, da so potem starši jezni name!»

Toda, spet jaz! Tekli smo na vlak, ko se je meni odvezal čevljev. Morala sem ga zavezati, ker če ga ne bi, bi padla, zato sem se ustavila. Moji starši, niti sestri in brat, niso opazili, da sem se ustavila, zato so tekli naprej. Ko sem končno zavezala vezalke, sem z nasmehom na obrazu vstala. Toda nasmeh je kmalu izginil, ko nisem nikjer videla svoje družine. Bilo je veliko ljudi, zato sploh nisem vedela, kam so šli. Zavedala sem se, da sem ostala čisto sama. Bila sem prestrašena. Pomislila sem, da so vsi že stopili v vlak in da bom jaz tam ostala sama. Srce mi je začelo hitro biti in od strahu so mi skoraj pritekale solze iz oči.

Ampak prišel je. Oče je prišel pome. Na obrazu mu je bilo videti, da je jezen, toda ko me je videl, se je široko nasmehnil, saj je bil vesel, da me je v tej gneči sploh našel. Kako sem bila šele jaz vesela! Hitro me je pograbil za roko in pohitel sva do ostalih. Vlaka na srečo nismo zamudili.

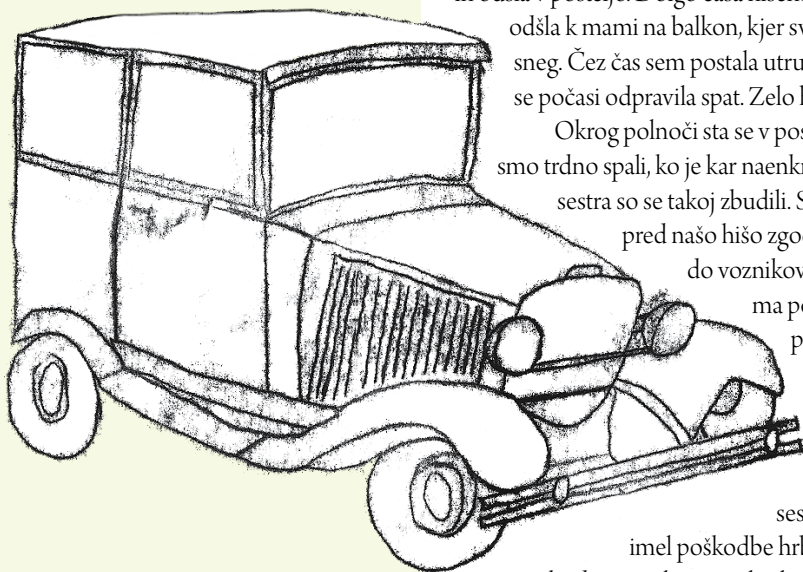
Še nekajkrat smo morali menjati vlak, toda tokrat sem se držala tesno ob svoji družini. Nič ni bilo več narobe in srečno smo prišli do Danske.

Tega dne sem se naučila, da moram biti bolj previdna in spremljati vse okoli sebe, ne pa pri belem dnevu sanjariti.

Aurora Kuliqi, 7. b

Nesreča

Bil je lep, sončen, vendar mrzel dan. Zvečer je začelo snežiti. Snežinke so bile zelo velike.

Po uri sneženja je bilo zunaj že vse belo. Z bratrancem sva se odločila, da se greva sankat. Postalo je že zelo temno in mrzlo, zato sva se odpravila vsak v svoj topli dom. Ker je bil naslednji dan pouk, sem se hitro stuširala in odšla v posteljo. Dolgo časa nisem mogla zaspati, zato sem se zavila in odšla k mami na balkon, kjer sva sedeli, se pogovarjali in občudovali sneg. Čez čas sem postala utrujena. Odšla sem po kozarec mleka in se počasi odpravila spat. Zelo hitro in trdno sem zaspala.

Okrog polnoči sta se v posteljo odpravila tudi mama in oče. Vsi smo trdno spali, ko je kar naenkrat nekaj zabobnelo. Oče, mama in sestra so se takoj zbudili. Stekli so na balkon in videli, da se je pred našo hišo zgodila prometna nesreča. Stekli so ven do voznikov in poklicali reševalce. Oče je voznikom ponudil pomoč. Eden od voznikov je pomoč zavrnil in rekel, da noče imeti opravka s policijo. Odpeljal je s kraja nesreče. Drugi voznik je ostal ujet v avtomobilu. Oče ga je hotel spraviti iz avta, vendar mu je to preprečila sestra, ker je predvidevala, da bi lahko imel poškodbe hrbtenice. Sestra je rekla, da je čas do

prihoda reševalcev trajal celo večnost.

Ko so prišli gasilci, so vozniku pomagali iz avtomobila. Dali so ga na nosila, reševalci so mu oskrbeli rane in ga z reševalnim vozilom odpeljali v zdravstveni dom. Gasilci so odstranili ostanke prometne nesreče. Policija je zaslišala vse priče nesreče in si tudi zapisala podatke o pobeglem vozniku.

Naslednji dan so nam policisti sporočili, da je z voznikom avtomobila, ki je bil odpeljan v zdravstveni dom, vse v redu. Po nekaj dnevih so našli tudi pobeglega voznika. Priznal je, da je povzročil prometno nesrečo. Zbal se je, da ga bodo zaprli, ker je vozil pod vplivom alkohola in prehitro, zato je zapustil kraj prometne nesreče. Policisti so mu izdali plačilni nalog in ga opozorili, da se bo moral zagovarjati pred sodnikom za prekrške, ker je vozil pod vplivom alkohola in ni pomagal ponesrečencu.

Leja Janežič, 7. b

Izgubila sem se

Zgodilo se je nekega poletja. Ne vem točno, koliko sem bila stara, vem le to, da še nisem hodila v šolo. Z mamó sva odšli v Ljubljano. Tam naj bi kupili darilo za mojo sestrično. Avto sva parkirali na velikem parkirišču poleg še večje trgovine.

Bil je lep sončen dan, le tu in tam je zapihal rahel vetrič, ki nama je znova in znova razmršil lase, medtem ko sva z mamó s parkirišča prihajali v trgovino. Ko sva prišli pred trgovino, mi je zabičala, naj se ne oddaljujem od nje. Nato sva vstopili. Trgovina je bila ogromna. Nisem ji videla konca. V njej je bilo vse: od igrač, hrane, knjig, bele tehnike, televizorjev, računalnikov, čevljev, oblačil itd.

Ko sva prišli na oddelek z oblačili, sva obstali pred ogromnim stojalom, polnim majic. Zagledala sem čudovito majico in sklenili sva, da bova vzeli dve takšni – eno zame in eno za mojo sestrično. Nato sva poiskali še hlače, ki so se ujemale z majico: lepe črne hlače, na katerih je bila narisana roza roža s svetlozelenimi listi. Mama mi je obe majici in hlače potisnila v naročje in rekla, naj počakam, dokler bo ona poiskala še kaj zase. Nekaj časa sem tako ostala pri miru, nato pa sem se vrnila k polici z majicami in si jih začela ogledovati. Bile so vseh možnih barv.

Kar naenkrat sem se znašla na oddelku z igračami. V bližini je stal čudovit gugalnik v obliki konjička. Takšnega sem si vedno želela. Bil je črne barve z belo grivo in belim repom. Približala sem se mu in ga začela božati. Čez nekaj časa sem se ozrla okoli sebe, da bi našla mamó. Hotela sem ji povedati, kaj si resnično želim za rojstni dan. Vendar mame ni bilo nikjer. Začela sem jo iskati, a zaman. Nisem je našla. Srce mi je začelo hitreje biti, noge so se mi tresle in oblivati so me začele solze. Hotela sem iti naprej, vendar me noge preprosto niso ubogale. Sedla sem na bližnji stol in pomislila, kaj bo z menoj, če me mama nikoli ne bo našla. »Lahko me bodo prodali ali pa me bo domov vzela kakšna gospa, za katero bom kasneje morala skrbeti!« sem razmišljala. Pregnala sem te grde misli in pomislila na to, kaj bo, če me bo mama našla. »Gotovo bo kričala name, ker je nisem ubogala, ker sem se preveč oddaljila od nje. Izmisli si bo kazen, ki bo trajala cel teden!«

Ko sem tako jokala, je k meni pristopil nek gospod. Vprašal me je, zakaj jokam in kje imam starše. Ko sem mu povedala, da sem se izgubila, se mi je ponudil, da skupaj poiščeva mojo mamó. Starši so mi velikokrat govorili, da nikoli ne smem oditi z nobenim tujcem, zato sem mu to tudi povedala. Nasmehnil se mi je, mi rekel, naj počakam tam, kjer sem, in odšel. Dolgo je trajalo, da se je prikazal in skupaj z njim je hodila moja

mama. Počepnila je, jaz pa sem hitro stekla k njej v naročje. Objeli sva se in spet so me začele oblivati solze, vendar so bile to tokrat solze sreče. Še nikoli se nisem počutila tako varno. Dolgo časa je minilo, preden me je mama končno spustila iz objema. Pred vsemi me je poljubljala tako, da mi je bilo že kar malo neprijetno. Spraševala me je, kje sem bila in kaj se mi je zgodilo. Seveda sem čisto pozabila na čudovitega črnega konjička, ki je čakal name na oddelku z igračami.

Ko sem ji vse povedala, sva odšli proti blagajni. Tam mi je mama kupila veliko liziko. Nisem ravno razumela, zakaj sem si jo zaslužila. Ko je mama opazila moje začudenje, mi je povedala, da je bil tisti gospod, ki jo je pripeljal k meni, varnostnik, in da ji je povedal, da nisem hotela z njim, ker ga nisem poznala.

Takrat sem razumela. Vsak kdaj pa kdaj naredi napako, vendar se iz tega tudi kaj nauči in pridobi izkušnje.

Sara Mežnar, 7. b

Grozljivka

Dogajalo se je med lanskimi poletnimi počitnicami. Bila je sobota in s sestro Nino sva doživeli res nekaj imenitnega.

Pozno popoldne sta se najina starša odpravljala na enodnevne počitnice na Hrvaško. Zaželela sta nama, naj se zabavava, vendar naj bova vseeno previdni, da se nama kaj ne zgodi.

Napočil je trenutek strašnega dolgčasa, točno takrat, ko sta starša odšla skozi vrata. S sestro sva sedeli na kavču v dnevni sobi in razmišljali, kaj bi lahko ta lep večer počeli. Kar naenkrat pa sem dobila odlično in prav zanimivo idejo. Nini sem predlagala, če bi tisto noč taborili v šotoru. Takoj je bila za in stekli sva po šotor na podstrešje. Kar dolgo časa sva ga iskali, vendar sva ga nazadnje le našli. Odpravili sva se na vrt.

Sledilo je postavljanje šotoru. V tem nisem niti malo spretna, je pa to obvladala moja sestra. Že sva se veselili in šotor je stal na travi. Mračilo se je, zato sva z urejanjem notranjosti šotoru morali pohiteti. Iz hiše sva prinesli udobno odejo in štiri prav tako mehke blazine. Jaz sem vse lepo uredila, Nina pa je še enkrat stekla v hišo. Prav zanimalo me je, česa se bo sedaj domislila.

Ko se je vrnila v šotor, je v rokah držala prenosni računalnik. Takoj sem vedela, da bo ta noč prijetna, saj bova uživali ob gledanju filmov. Seveda pa ni pozabila, da sva sami doma, zato je skrbno zaklenila hišo in se vrnila s ključem v roki. Ko sva bili že obe v šotoru, sem zaprla šotorska vrata in prižgala računalnik. Odločili sva se, da bova gledali grozljivko z naslovom Žaga.

Že iz naslova sva sklepali, da bo grozna, vendar sva si ga želeli vseeno ogledati. Prvih nekaj minut sva mirno gledali v zaslon, nato pa je napetost začela naraščati. Zvok žage v grozljivki je bil vedno glasnejši in krvi je bilo vedno več. Trupla mrtvih so ležala na tleh, le oči zločinca so se svetile v temni noči. S sestro sva nestrpno jedli prigrizke in tako glasno kričali, da so naju najverjetneje slišali vsi sosedge. Kot bi se dogovorili, sva obe naenkrat pritisnili na gumb za izklop računalnika. Oddahnili sva si, legli vsaka na svojo stran šotora in molčali. Luč na ulici je tako močno svetila, da je svetloba segala vse do našega vrta.

Sestra je že trdno spala, jaz pa nisem mogla zatisniti niti očesa. Nena doma pa se je za šotorom pojavila velika senca. Še vedno sem bila z mislimi v grozljivki, zato sem se zelo prestrašila in zakričala. Vsa sem se tresla in srce mi je tako hitro bilo, kot bi hotelo skočiti iz mene. Sestra je dvignila glavo in me s torbo udarila po glavi. Zanimalo jo je samo to, zakaj sem jo zbudila in zakaj sem kričala. Vse sem ji pojasnila. Takoj za tem je Nina odprla vrata in pogledala iz šotora. Prinesla mi je mačko in takoj mi je odleglo pri srcu, saj sem vedela, da je bila senca mačkina.

Nina je predlagala, da bi bilo vseeno bolje, če bi preostanek noči preživel v hiši, vendar kljub dolgemu iskanju ključa nisva našli. Vse bolj je bilo jasno, da bova morali noč preživeti v šotoru. Zjutraj sva se zbudili in odšli proti hiši. Na srečo so bili starši že doma. Vprašala sta naju, kako sva se imeli. Povedali sva jima samo to, da sva noč prespali v šotoru in da sva se zelo zabavali, kar niti ni preveč držalo.

Po tej noči sem spoznala, da je taborjenje na vrtu precej zabavno in zelo zanimivo. Izvedela pa sem tudi to, da gledanje grozljivk, ni najpametnejša ideja. Vseeno pa je bilo smešno, da sem se prestrašila le uboge nedolžne mačke.

Rebeka Dekleva, 7. b

Kaj vse mi diši

Diši mi mleko,
če ga pijem pokrit z deko.

Diši mi mesni burek,
iz katerega pada meso kot curek.

Ne diši mi pa gnoj,
saj smrdi kot kakšen stroj.

Tadej Morano, 7. b

Diši mi pica,
to ni nobena novica.

Diši mi milo,
ki je zelo milo.

Dišijo mi rože bele,
kot da zame bi cvetele.

Diši mi tudi svetla zora,
ki nov dan prinašati mora.

Denis Frank, 7. b

Diši mi juha,
čeprav se muha v njej kuha.

Diši mi roža,
čeprav nekdo drug jo boža.

Diši mi tudi pomlad,
saj se v njej skriva zaklad.

Diši mi tudi zima,
saj v njej mi vse štima.

Diši mi tudi hrastovo listje,
ki v vetru šumi,
zraven pa se mi smeji.

Diši mi tudi lonec,
čeprav naznanja,
da je moje pesmice konec.

Sara Mežnar, 7. b

Moje srce se veseli,
ko po pomladi diši,
ker takrat se zgodi
veliko lepih stvari.

Diši čokolada,
taka, ki jaz jo imam rada.

Najlepše diši plesna dvorana,
vsako uro z novimi gibi obdana.

Aurora Kuliqi, 7. b

Iz hiše diši,
na mizi se potica hladi,
za našo mizo pa družina sedi,
da rojstni dan proslavi.

»Joj, kako lepo diši, diši, diši,
ko začnemo jesti to dobroto vsi,«
pravimo mi vsi
in potice kmalu več ni.

Leja Janežič, 7. b

Diši mi kava, jagode, čaj in še kaj.
Smrdijo ribe in solata,
ne pa pečena krača.

Rok Grabar, 7. b

Diši mi gorski zrak,
ob morju vsak korak.

Diši mi prav vsak dan,
ko grem nekam stran.

Tadej Morano, 7. b

Diši zrezek, kadar se peče,
lahko diši tudi zvezek.
Diši iz pekarnе,
lahko tudi iz lekarnе.
Diši čokolada,
lahko pa tudi rolada.

Aleksis Ignatovskis, 7. b

Diši mi pica,
diši mi potica,
diši mi veselje,
ne diši mi zelje.

Diši mi kokakola,
diši mi torta,
taka čokoladna sorta.

Kaj mi še diši?

Mogoče veš ti?
Šampon, balon?

*Nik Savo Štemberger
Valenčič, 7. b*

Meni diši juha,
ki se v nedeljo zjutraj kuha.

Dišijo mi tudi žitna polja
iz bližnjega okolja.

Najbolj pa mi dišijo sladkarije
in vse možne lumparije.

Ne diši mi pa učenje
in vse to šolsko trpljenje.

Nina Dekleva, 7. b

Diši mi juha,
ki v loncu se kuha.

Diši mi roža,
ki po nosu me boža.

Diši mi čokolada
pa tudi marmelada.

Tudi kosilo
mi zadiši,
ko na mizi se hladi.

Kaj pa vam diši?
Se vam že kaj zdi?

Sandra Vujković, 7. b

Diši mi juha,
ko se v njej veliko dobrega kuha.

Diši mi mama,
ki pred zrcalom stoji čisto sama.

Diši mi ljubezen,
ki je kot bolezen.

Diši mi zima,
saj je prima.

Diši mi pomlad,
ki je pravi zaklad.

Diši mi sonce,
ki se smeje
in me poleg tega lepo greje.

Diši mi vse,
kar je lepo
in vse,
kar ni slabo.

Rebeka Dekleva, 7. b

Osmi razred

Pesmi o ljubezni

Ljubezen je lepa,
včasih je slepa,
včasih boli,
včasih se smeji.

Ljubezen se izpolni,
ko nekoga dobiš,
s katerim vse življenje preživiš.

Jani Božič, 8. b

Ljubezen nagaja,
včasih razgraja,
a nikoli se prav ne obnaša,
ko pride k meni Nataša.

Včasih povedati kaj si želim,
a v strahu raje molčim,
da ne bi dobil klofute na lice,
da videl bi vse ptice.

Jure Gustinčič, 8. a

Ko srečaš ljubezen,
zažare ti oči.

Si kot v oblakih,
zamišljen vse dni,
se dolgo obotavljaš,
preden rečeš besedo, dve ali tri.

Klavdija Šmigl, 8. a

Ljubezen se kar naenkrat zbudi,
od takrat si kot v pravljici.
Ne misliš več na druge stvari,
le njen pogled ti v mislih živi.

Ko te pogleda, zardiš,
njem pogled je zate paradiž.

Marko Primc, 8. a

Akrostiha

Glej! Nekdo z motorjem drvi,
A za njim se močno praši.
Šaljivo on se smeji,
Povsod pesek leti.
Bdino na motorju
Radost vidi na obzorju.

Domov urno odhiti,
Oprati opremo se mu mudi.
Dela res je obilo
In po vrhu vsega
Čepica mu je z motorja odletela.

Gašper Dodič, 8. b

Tako pogrešam te,
A tebe ni nikjer.
Dotaknil bi se rad
Enkrat še tebe,
Jaz, ki rad te imam.

Srce mi hrepeni,
Po tebi radosti.
Enkrat še si zaželi
Tebe se dotakniti.
In vedno ti boš z menoj,
Čeprav odšla si že nocoj.

Tadej Spetič, 8. b

Smetarski mož

Od nekdaj so lepe čistilke slovele,
al' lepše od Fate bilo ni nobene.
Nobene očem bilo bolj zaželeno,
nobene bolj čiste in okrašene.
Ko treba očistit' veceje je malo,
Fata stori to kot za šalo.

Nekega dne pod smreko res staro
plesale lepote 'z Ljubljane so cele,
zvezda njih je Fata bila,
a čistit' nje volja ni dolgo bila.

Okrog se ozira,
plesalca si 'zbira.
Zagleda najprej mesarja,
nato na stroju smetarskem smetarja.
Omrežit si ga želi,
zaljubljeno okrog njega metlo vrti.

To videl smetar je
in stopil dol s stroja.
»Al' hot' la bi z mano plesati?« ji pravi.
»Kjer smeti se pridružijo trati,
od tvoje lepote slišal sem davi.
Hitro odvzi metlo,
glej, sonce zahaja,
končuje se ples!«

Fata sramežljivo odvrže metlo,
poda mu roko
in sta zaplesala,
smuknila v smetarski stroj
in se odpeljala.

Zapustila sta plesišče,
videli stroj so smetarji hrumeč,
a Fate videl nihče ni več.

Mariana Rolih, 8. b

Veselje

Vesel si,
ko kdo pove vic,
ko v redovalnici mrgoli petic.

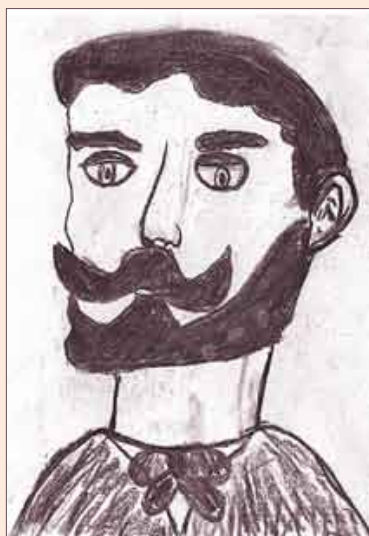
Takrat si srečen,
da bi kar zapel.

In ko z drugimi veselje deliš,
ga bolj in bolj množiš.

Maja Gustinčič, 8. a

Pogledi

Živimo za veselje, za smeh,
za cilj in za uspeh.
Živimo, da na težave pozabimo
in skupno bivanje izpostavimo.

Urša Kosič, 8. b

Življenje imamo eno samo,
le da včasih ga izkoristiti ne znamo;
včasih se z njim igramo,
a šele na koncu spoznamo,
da je lepo in eno samo.

Tjaša Klanac, 8. b

Živimo, da gremo vsak v svoj raj,
da se nam izpolnijo vse želje,
da je življenje kot mesec maj
in da v naših srcih utripa le veselje.

Eva Štefancič, 8. b

Včasih imam slab dan
in vse bi hotel vreči stran.
A tu si vendar ti,
ki slišiš moje skrbi;
še besede ne izgovoriš,
pa že me pomiriš.

Gregor Šajn, 8. b

O čem in kako se pogovarjamo

V četrtek, 13. 12. 2012, smo bili osmošolci z učiteljicami in učitelji iz OŠ Dragotina Ketteja Ilirska Bistrica na Pokljuki. Tam smo navijali za Klemna Bauerja in ostale slovenske tekmovalce, ki so se preizkušali v biatlonu (sprint). Ogled tekme nam je brezplačno omogočila Zavarovalnica Triglav (projekt Otroci Triglava), pri-pravili pa smo tudi navijaške transparente, s katerimi smo tekmovali na natečaju. Kako smo se odrezali s transparentom in kako je naše navijanje vplivalo na rezultate tekmovalcev, boste izvedeli v nadaljevanju ...

Bili smo na Pokljuki

REBEKA: Ti je blu okej na Pokljuki? Mni je blu zakon!
KARIN: Ja, blu je dbest, razen da sm bla zmržnjena nonstop.
REBEKA: Mhmm ... Sam rezultati bi lohku bli še bolj zakon, čeprou so itak ful dobri!
KARIN: Ja, lohku bi res biu Klemen na stopničkah, čeprou je zakon da je Fak zmagou (jaa, kak priimk ima). Sam tisti transparent, ki je zmagou, pa sploh nej biu OK, kr nek kozouc in ne vem kaj še use, pa una lutka je bla čist brezveze ...
REBEKA: Naši so bli zakon, sam kaj, ki una komisija nema pameti ... Sam brezveze, ki so eni kr doma ostali, so se piflali gefo, pa še par bedastih izgovorou.
KARIN: Ha ha ha, pa še zakon, učitelji so šli z nami, čeprou lohku bi šla še učitelca Heda, sam petke nejso za u sneg.
REBEKA: Dej no, Karin ... No, sej je res! S kom si pa ti sedela na busi?
KARIN: S Špelo ... ti?
REBEKA: Sama, je blu ful dougočasnu, ej ...
KARIN: Si predstavljam, ja ... Ma zakon je blu, da nam je Klemen dau autogramme in tku, pol na konci!
REBEKA: Ja, sam js nism imela listka. Pa škoda, da nejsmo šli še u nedeljo tudi navijat; bi blu res ful dobru, če bi še tm al pa na Bledi prespali.
KARIN: Sam res, predlagaj u parlamenti, da bi se organiziralu kej podobnga, dej!
REBEKA: Zmenjenu! Zdej pa moremo utihnt, ki gre učitelj, da ne bo kej narobe.
KARIN: Ja, res bulše ...

Rebeka Ujčič, Karin Kirn, 8. a

META: Ej, Metka, grmo stavt da bo Fak zmagou ...
METKA: Ja, ulih Fak bo zmagou ja, js stavm na Bauerja.
META: Prou, če zmaga Fak, mi kupš eno kilo bombonov!
METKA: Prou, sej itak nebo zmagou, kr nema za burek!!!
META: Ma, ti veš.
METKA: Ja, js vem. Ej, kaj se grmo mal sgrt čja na čaj?«
META: Ja, dej, mni je ful mroz.

Čez nekaj časa ...

META: No vidš, sm rjekla, da bo Fak zmagou, plačej mi bombone!
METKA: Ja, tu je zatu, kr je jmu Bauer slab dan ...
META: Ja, ja, priznaj, Fak je bulši.
METKA: Ja, sej vem, da je no ... Sam tu nej fer. Prej sm ti plačala čaj, zdej pa še bombone.
META: Ma dej, dej, ne jwči tle ... Sama si si kriva.

Meta Božič, Metka Janežič, 8. b

V petek, 14. 12. 2012, je na naši šoli potekal šolski ples, ki smo ga komaj čakali.

O šolskem plesu

Med odmorom so se sošolke pogovarjale o odpovedanem plesu.

EVA: Hellow punce, ste slišale, da dons šolski ples odpade?

TJAŠA, URŠA: OMG!

TJAŠA: Halooo! Zakaj? Kr neki ...

URŠA: Kar se jim fuzla u glavi?

EVA: Mende bo poledica in bla, bla, bla ...

URŠA: Cel dan bt home sz bracotom. Mni se bo zmejšalu!

TJAŠA: Idrija vabi.

Frajle zaslišijo obvestilo po šolskem zvočniki.

UČITELJICA: OBVESTILO! Za učence od 6. do 9. razreda šolski ples bo! Vljudno vabljeni na modri hodnik ob 17.30.

TJAŠA, EVA IN URŠA: Juuuuhu!!! Zakon. Ful kul. Dbeest! <<

EVA: Pejmo u razred.

TJAŠA IN URŠA: OK.

Po koncu pouka ...

EVA: Jooj, kaku se boste uštimale? Js grm še u šoping.

TJAŠA: Js se bom oblekla eno tako oblekco z rožcami! Veš kulku sm dala zanjo?

URŠA: Kulku?

TJAŠA: 50 €!

EVA: Urša, kaj se boš pa ti oblekla?

URŠA: Enu ful najs krilce pa majčko, al pa kanatero pa moje uggice!

TJAŠA: Ej, družba, js rabm jt. Se vidmo poli! Čau!

EVA: Ja, js bom tudi mogla jt! Urša, se vidmo tm! Baj baj!

URŠA: Čauči!

Eva Štefančič, 8. b

Najprej smo bile pri Niki doma.

NIKA: Gremo skupaj na šolski?

AJŠA: Ofkooors.

NIKA: Kdaj?

AJŠA: Okuli petih, sam najprej gremo na trening, ne?

NIKA: Aja? Ja lohku, kaj nas bo Rosana pobrala pr cirkvi?

AJŠA: Nas bo, ja. Ne zamdmo dns, ha ha.

NIKA: Hah, upam, da nebomo dj, kaj kimono rabmo?

AJŠA: Ma dej, sej nerabi. Bom šla pol direkt do teebe in bomo šle na šolski, kaj si boš umivala čupco?

NIKA: Zmenjenuu. Ja, nevem, odvisnu od cajta.

AJŠA: Ma sej, dokler si js lase speglam, bo lih tolko časa, alo.

NIKA: No, pol pa sploh ni nobenga blema, ane?

AJŠA: Nopee, ajd grem js zdej po potovalko, pa se dobimo na križišči za na trening?

NIKA: Jaap, don't forget!

Po treningu smo prišle pred šolo in se odpravile na šolski ples.

NIKA: Joooj, zdej mam use električne lase od kape in mormo gor na hodnik.

AJŠA: Ah, vem. Ma sej, kaj gremo najprej na WC?

NIKA: Okej, ajde laufejmo.

AJŠA: No, zdej, ku smo se zrihtale, pa pejmo gori, a.

NIKA: Jaa, valda. Kaj maš keš?

AJŠA: Mam še zate, ja, ker ti si ga zgubilaa.

NIKA: Hihih, hvalaa.

AJŠA: Ma dej, kera tugaa je?

NIKA: Ah, vem, kaj greva plesat al ostanemo tle pr strani?

AJŠA: Ma watever, dejmo bit tle.

NIKA: OK.

AJŠA: Lej Petra, Tjaša, Klaudija, Karmen, Marko, Blaž, kaj gremo do nih?

NIKA: Ajde, pa pejmo kaj.

AJŠA: No, oki doki.

Po plesu smo šle pred šolo in se pogovorile o njem.

AJŠA: Kko se ti je zdelu?

NIKA: Ma ko tko, mal boring je blo. Tebi?

AJŠA: Enakooo.

NIKA: Kam zdej?

AJŠA: Ma nemam pojma, dej gremo tom do Humka in Lulzima?

NIKA: Do šašaucu? Ja, ajde, pejmo, haha ...

AJŠA: Sam kaj, kr čes travo ku je sama brozga in sneg?

NIKA: Ma nema veze, itak smo že umazane, dej!

AJŠA: No ala, pejmo, pa gremo na en kakau?

NIKA: Ja, lohku, ja, imam denar, pa ti?

AJŠA: Enakooo.

Ajša Tomšič Bazina, 8. a

Ko smo končali veroučno srečanje, sem se s Tadejem odpravil do naše šole, da bi šla pogledat, kako je na šolskem plesu. Na poti sva srečala prijatelje in party se je začel.

GREGOR & TADEJ: Oww!

ALEŠ, DOMEN, TIMOTEJ: Ou!

DOMEN: Ej, pa kam grsta vidva?

GREGOR: Ma da, grjmo pogljdat na šulski pljs.

TADEJ: Ja, smo bli do zdej pr nauki, pa grmo zdej čja.

ALEŠ: Ma dej, dej, dej, kaj čjš delat tom.

TIMOTEJ: Ja, pile, dej hodte z nami do Johnny bara, na eno pijačo.

DOMEN: Itak je na pljsi ene 20 ldi, še jih je u Johnnyji vječ.

TADEJ: Ma ja, kaj tku malu?

GREGOR: Ja, hehe, pol ste pa slabu organizirali ta pljs, nje ...

ALEŠ: Ma kaj smo mi organizirali, tu so paralelka in babe, ztu taku saka.

TIMOTEJ: Ja, ma res, nemaš kej delat tom, dej hodta z nami na pijačko.

GREGOR: Kaj Spetič, ti grš?

TADEJ: Ma ja, dej grm, ku mam itak viška dnarja.

DOMEN: A too, ti si naš!

ALEŠ: Pa kaj ti Šajn, grjš?

GREGOR: Ma nje, še tku smo ksni na pljs ...

TIMOTEJ: Ja, pa kaj čmo zdej narjest?

GREGOR: Ma ne vem, jz bi šou zdej na pljs, pa pwol kdr konča grmo lohku na pijačo.

DOMEN: Okej, zmenjenu.

ALEŠ: Ma kaj, mni se ne da jt nwr ... Itak jih je tom mnj ku u Johnnyji.

TADEJ: Nč, pa grmo sam js in Gregor nwtr, pa ns vi počakaste vni ...

TIMOTEJ: Okej, ajde grmo!

Tako smo z zamudo prišli na šolski ples, ki na koncu sploh ni bil slab ... Po plesu smo se le ustavili v Johnny baru in si privoščili vroč kakav za prekrasen konec petkovega večera.

Gregor Šajn, 8. b

Naši pogovori

Koline včasih

Primorska je znana po odličnih ocvirkih in slastnem pršutu. Zanimalo me je, kako so potekale koline včasih. O tem sem povprašal babico Majdo Tomažič in izvedel veliko zanimivih podatkov. Koline so tu in drugod po Sloveniji že star običaj.

Kdaj ste imeli koline?

Koline so bile v zimskem času, od novembra do januarja, največkrat pa 29. novembra, ker je bil dela prost dan in je bilo doma več ljudi. Ti dnevi so bili v vasi nekaj posebnega.

Kdo vse je sodeloval pri tem opraviilu?

Pomagati je prišlo veliko vaščanov in tudi sorodnikov. Večina so bili to moški. Kakšna soseda je tudi prišla zraven, ker je pomagala pri baranju (čiščenju) črev. Otroci so se bali cviljenja prašičev in so prišli zraven kasneje.

Kako so potekale koline?

Zjutraj so se možje zbrali na dvorišču, popili kavo in seveda ni manjkal tudi kozarček slivovke, da jih je malo pogrelo. Pripravili so »trugo«, v kateri so očistili prašiča. Vsaka hiša je imela v svinjaku dva, večinoma pa tri prašiče. Prašiča so privlekli iz svinjaka, ga krepko držali, da ne bi pobegnil, zatem pa ga je klavec zaklal. Klavec je bil starejši možakar, ki je klal prašiče po celi vasi. Gospodinja je ujela kri v posodo, pri tem hitela mešati, da se ni strdila, da je iz nje kasneje lahko naredila krvavice. Prašiča so položili v »trugo«. Vanjo so vlili vročo vodo in ga temeljito očistili, s posebnimi pripomočki so ostrgali vse kocine. Nato so ga obesili na lestev ali lesen drog in vzeli ven čreva. Takrat so gospodinje dobile jetra, na kar so šle hitro pripravljat marendo (malico). Dokler je gospodinja pripravila jetra, so zaklali še druge prašiče. Ko so končali, jih je gospodinja poklicala k marendi. Po jedi je sledilo kosaanje prašiča. V ta namen so v skednju pripravili mize, na katerih se je odlagalo kose mesa in rezalo ocvirke. Ker je bilo kar veliko dela, se je delalo po dva dni.

Kaj ste jedli na ta dan?

Kot sem že povedala, dopoldne smo pripravili jetrca, kasneje pa se je skuhalo kosilo. Za kosilo je bila svinjska juha, pražen krompir, malo kislega zelja in meso iz juhe. Najboljša pa je bila po navadi večerja in te so se zelo veselili otroci, bil je zlato rumeno spečen krompir med ocvirki, ocvirki in seveda koščki prate. Pri premožnejših kmetih se je pojavila tudi sladica, orehova potica. Če so je bili deležni otroci, so bili zelo zadovoljni.

Kaj ste počeli po kosilu?

Po kosilu so možje nadaljevali s svojim delom, to je kosanjem mesa in rezanjem ocvirkov. Če je bilo dovolj delavcev, da so obrezali večje kose mesa, se je pripravilo še maso za klobase, drugače pa se je z delom nadaljevalo drugi dan. Naredili so klobase, včasih tudi nekaj salam. Obdelane kose mesa so dali v lesen sod in jih posolili. Manjše kose se je pustilo v sodu en teden, večje, kot so pršuti, pa en mesec. Tako razsoljeno meso se je zatem obrisalo in dalo na sušilo v posebne prostore, sušilnice.

Koliko časa je potekalo sušenje?

Če je bilo suho in vetrovno vreme, se je meso lepo sušilo, vedno se je v peči še malo podkurilo, da se je meso tudi dimilo, vendar ne preveč. Tudi pri sušenju se klobase in manjši kosi prej posušijo kot pa pršuti. Pršut je bil vedno najboljši drugo leto, da je v shrambi še dokončno zorel.

Kakšna opravila so bila še potrebna pri klanju?

Ko se je dalo na mesto vse meso, smo gospodinje pripravile še krvavice. Pri nas smo vedno delali sladke. Med kri smo dali riž, sladkor, klinčke (nageljnovcove žbice), malo maščobe, če smo imeli pa še malo rozin.

Zahvaljujem se ti za odgovore.

Gašper Dodič, 8. b

Več spoštovanja in poštenja

Moja babica Olga Štavar je stara sedemdeset let in ima veliko življenjskih izkušenj. Sedaj živi v Ilirski Bistrici. Ima tri otroke, dedek pa je že umrl.

Kako bi na kratko opisala svoje življenje?

Rodila sem se leta 1942 v Ilirski Bistrici očetu Ivanu in mami Anici. Starša sta prihajala s Krasa, iz Vrabč. Kot zanimivost naj povem, da je bil očetov priimek Rosa, mamin pa Suša. V Ilirski Bistrici smo živeli v hiši na Gorencu, kjer je oče imel mizarško delavnico. Mama ni bila zaposlena, zato smo živeli zelo skromno. Tudi po poroki sem ostala v Trnovem. Z možem Emilom sva imela tri otroke. Ko se je družina povečala, sem pustila službo; od takrat smo se prebijali samo z eno plačo oziroma nadaljevali z življenjem, ki sem ga bila vajena že prej. Ves čas smo živeli skromno, a pošteno in veselo.

Kaj ti je ostalo še posebej v spominu?

Oče je imel dva brata v Avstriji. Oba sta bila uspešna podjetnika. Po končani osnovni šoli sem odšla k njunima družinama v Gradec. Tam sem se naučila nemščine, kuhanja, tipkanja z vsemi prsti in »štrikanja«. Spoznala sem drugačno življenje, kot sem ga imela doma.

Kje si obiskovala osnovno šolo?

Osnovno šolo sem obiskovala v Ilirski Bistrici. Prve štiri razrede sem opravila v Jurčičevi ulici, naslednje razrede nižje gimnazije, kot se je imenovala takrat, pa v samostanu De Notre Dame. Takrat ni bilo računalnikov, imeli pa smo zelo lepo urejene zvezke. Predvsem smo se naučili lepo pisati.

Če bi čas lahko zavrtela nazaj, bi kaj spremenila? Ti je česa žal?

Zelo sem zadovoljna s svojim življenjem. Ničesar mi ni žal in ničesar ne bi hotela spremeniti. Imela sem čudovitega moža, s katerim sem preživela veliko veselih in žalostnih trenutkov. Ostala sva skupaj in imela sva se rada.

Meniš, da bi svet lahko spremenili na bolje? Kako?

Svet se vedno lahko spremeni na bolje. Morali bi bolj ceniti hrano. Otroci v Afriki stradajo in že kosček kruha jim pomeni veliko bogastvo, tukaj pa kljub »krizi« mečemo hrano stran. To se mi zdi zelo narobe. Morali bi bolj spoštovati drug drugega, biti pravični in pošteni.

Petra Valenčič, 8. b

Odkar pomni, si je želela poučevati

Tina Balazs je učiteljica violine na glasbeni šoli Vič-Rudnik v Ljubljani. Večkrat je bila tudi članica žirije na tekmovanjih, najraje pa prenaša svoje znanje mlajšim in tudi starejšim glasbenikom. Njeni učenci dosegajo vrhunske rezultate na državnih in mednarodnih tekmovanjih, številni od njih nadaljujejo šolanje na srednji in višji stopnji, nekateri pa se že profesionalno ukvarjajo z glasbo. Svojo najljubšo učiteljico violine sem povprašala o njenih začetkih in izkušnjah ...

Kdo vas je navdušil za igranje violine?

Stric in bratranec sta glavna krivca, da sem danes violinistka. Pri šestih letih sem od sestrice dobila violino in sklenila, da jo bom tudi igrala. Ko pa sta me starša peljala na sprejemni preizkus v glasbeno šolo, sem se premislila in odločila, da bom igrala klavir kot moj oče. Pri enajstih letih je spet privrela na dan stara ljubezen in vpisala sem se še na violino. Oba instrumenta sem igrala do konca osnovne šole, z violino pa sem šla še dlje. Vpisala sem se na Srednjo glasbeno in baletno šolo v Ljubljani, sledil je študij na Akademiji za glasbo, kjer sem leta 2002 diplomirala.

Ste imeli že na začetku kakega vzornika?

Moj velik vzornik je bil moj bratranec in Stefan Milenković, ki je bil takrat čudežni otrok.

Od koga ste se največ naučili?

Oče in stric sta mi v mojih glasbenih začetkih dala največ koristnih informacij. Kasneje, v času študija, pa se za svoje znanje lahko zahvalim svojemu profesorju, ki me je vodil skozi srednjo šolo in akademijo, to je prof. Volodja Balzalorsky. V zadnjih letih študija je moje znanje in igranje izpopolnil tudi prof. Vilmos Szabadi iz Budimpešte.

Zakaj ste se odločili za poučevaje in ne za koncertiranje?

Mislim, da se s čutom za pedagogijo že rodimo. Saj v mojem primeru je tako. Nikoli nisem imela želje po koncertiranju in igranju v orkestru, ampak sem si vedno želela poučevati. Delo z otroki naravnost obožujem in če bi se še enkrat rodila, bi izbrala enak poklic.

Kaj je vaš glavni cilj pri poučevanju?

Svoje učence želim naučiti dobro igrati violino in jim glasbo tako približati, da postane del njihovega življenja tudi v primeru, če se z njo ne bodo profesionalno ukvarjali.

Ste si katerega učenca ali učenko še posebej zapomnili?

Vsak učenec je po svoje izjemen in poseben in prav vsak pusti na meni svoj pečat in spomin.

Bi za konec še kaj dodali?

Igrajte, prepevajte, plešite ... Naj vam glasba polepša vsak dan!

Tjaša Klanac, 8. b

Ljubitelj motorjev

Srečko Šajn je moj dedek. Letos bo odštel sedemdeseto leto svojega več kot zanimivega življenja. Da bi njegove dogodivščine, o katerih mi rad pripoveduje, poskušal deliti z vami, sem se z njim pogovoril. Že njegovo ime pove, da je pravi »srečko«. Preživel je hudo nesrečo, trdo delal, se zabaval, užival v družinskem življenju in še in še ... Lahko sem ponosen, da je ta človek moj dedek.

Kakšno je bilo tvoje otroštvo?

Rodil sem se v Ilirski Bistrici kot najmlajši, četrti otrok, najstarejša sestra je bila Vladimira, sestra Doroteja z družino živi v Ilirski Bistrici, brat Vinko pa v Ljubljani. Odraščal sem v revni družini, oče je bil čevljar, mama šivilja. Kot družina smo se večinoma preživljali s poljedelstvom, v »štali« sta bili poleg prašiča vedno dve kozi. Že od petega leta naprej sem bil kozji pastir.

Kje si se šolal in kaj je bil tvoj poklic ali delo?

Osnovno šolo in nižjo gimnazijo sem obiskoval v Ilirski Bistrici, nakar sem v Ljubljani opravljal izpite za vpis v elektrotehnično šolo, vendar zaradi prevelikega števila kandidatov nisem bil sprejet. Bil sem zelo dober v matematiki, zato so mi profesorji svetovali, naj se vpišem na geodetsko tehnično šolo. Kljub temu da sem spisal 250 prošenj za štipendijo, je nisem dobil, zato šolanja nisem mogel nadaljevati. Ker štipendije nisem dobil, sem se iz šole izpisal in šel na polovici septembra na Reko iskat podjetje, v katerem bi se s praktičnim delom izučil za elektromehanika. Ko sem se izučil za elektromehanika, sem samo en mesec delal na Reki, saj sem dobil službo v Ilirski Bistrici, in sicer v tovarni TOK. Tu sem delal, dokler nisem bil vpoklican v JLA (Jugoslovanska ljudska armada). Služil sem tri rodove v treh različnih krajih. V Črni gori, v Boki Kotorski, sem prvič oblekel vojaško uniformo, nato pa so me poslali na dodatno vojaško izobraževanje v Pulj, kjer sem služil v mornarici. Po šolanju sem se vrnil v svojo enoto, nakar so me kot pešaka premestili v hribe. Po odsluženem vojaškem roku, ki je trajal osemnajst mesecev, sem se vrnil v tovarno TOK, v kateri sem ostal petnajst let. Po tem sem bil zaposlen na komunali. Sedaj sem že dvanajst let upokojen.

Kakšno je bilo tvoje družinsko življenje?

Ko sem bil star petindvajset let, sem se poročil z Ivo Gombač. Imava sinova Roberta in Janka ter hčerki Zlatko in Suzano. Ker je bil zakon nesrečen, sem se

ločil in si zaradi zdravstvenih razlogov poiskal novo stanovanje. Pri petdesetih letih sem se drugič poročil z Danico Jurčič. Živim v majhni vasi Račice; s soprogo vrtnariva, skrbiva za papige, včasih še kaj razbijam po garaži.

S čim si se ukvarjal v prostem času?

Veseli me igranje na ustno harmoniko in frajtonarico. V otroštvu so mi starši lahko privoščili le ustno harmoniko. Star sem bil približno sedem let, ko sem jo dobil. Moji prvi poslušalci so bile koze, ki so me poslušale, ko sem igral na paši. Pri petnajstih letih sem se naučil dvojnega igranja, pri dvajsetih pa tudi igranja z registrom. Pravo harmoniko sem si lahko privoščil šele pri šestdesetih letih, to je bila harmonika znamke Uršič. Če star človek kupi tako glasbilo, ga težko obvlada, a meni je nekako uspelo.

Kateri so bili najsrečnejši trenutki tvojega življenja?

Najsrečnejši trenutki mojega življenja so bili vsekakor rojstva mojih otrok. Življenje je bilo težko, a zelo srečen sem bil, ko sem šel prvič na morje; to se je zgodilo šele po drugi poroki, ko sem bil star že več kot petdeset let. Danes si je kaj takega skoraj nemogoče predstavljati.

Kdaj ti v življenju ni bilo ravno najlepše?

Ko sem šel nekega dne na delo, sem se ponesrečil z motorjem. Moj MZ je bil takrat uničen, moje koleno pa tudi. Zaradi poškodbe sem bil petkrat operiran, vendar sem prav zaradi tega prišel v časopis. Moja desna noga je bila skoraj v celoti zdrobljena in bil sem prvi v tedanji državi Jugoslaviji, ki so mu izdelali novo kolensko kost. Takrat sem delal na Reki in zaradi poškodbe sem si moral poiskati novo zaposlitev.

Pred nami so pustni časi. Slišal sem, da si se s prijatelji pusta lotil na prav poseben način. Kaj ste napravili?

Star sem bil štiriindvajset let; na svojo Primo, to je motorno kolo, smo postavili petmetrsko raketo iz žice in papirja. Takrat še ni bilo lepil, zato smo si ga pripravili iz domače moke. Iz časopisnega in revijalnega papirja smo ustvarili pravo mojstrovino, ki sem jo imel čast voziti na pustnem sprevodu. Tedaj je bila to velika zanimivost, saj me je v povorki spremljalo kar 57 avtomobilov. Še Tito (nekdanji predsednik Jugoslavije) se ni pripeljal s toliko vozili.

Že dvakrat si omenil motorno kolo; še spomniš še kakega zanimivega dogodka?

No, to je pa zanimivo vprašanje. Kot te dni je bila, ne spominjam se več kdaj, cesta zelo zasnežena in komaj prevozna. Veliko ljudi je ostalo doma, saj niso mogli priti do delovnega mesta. Jaz sem potreboval dodatni zaslužek, zato me tudi sneg ni ustavil. Prav motor znamke MZ, s katerim sem se ponesrečil, je bil moje prevozno sredstvo. Kar nekaj časa sem ga prirejal, a naposled mi je le uspelo. Na zadnje kolo sem pritrdil majhno verigo ter ob straneh dodal stare smučke in držala za oporo. Sprednje kolo sem previdno odstranil ter ga nadomestil s krajšo, doma kovano »smučko«. Kako je to drvelo po snegu? Ker sem edini z Brkinov prišel delat, sem za tisti dan dobil še pribitek k plači. To so bili časi!

S čim se ukvarjaš danes?

Pri svojih letih sem zelo energičen ter delam, se veselim in plešem, balinanje pa je moj najljubši »šport«.

Gregor Šajn 8. b

Deveti razred

Murnova zvezda mi je nekaj prišepnila

1. zvezda

Nekega temnega, mrzlega večera sem se sprehajala po obrežju reke. Njeno ime mi je že davno tega ušlo iz spomina, kar pa ne morem reči za svoja takratna občutja, čustva. Žalost, obup. Jeza. Sovraštvo. Razočaranje.

Predvsem razočaranje.

Neverjetno, a reka, kot bi me razumela, kot bi v meni prebrala moje občutje, je tiho in obzirno tekla mimo mene.

Obstala sem. Nekaj časa sem le stala tam in tiho opazovala njeno srebrno valovanje. Njeno premikanje. Tako lahkotno, brezskrbno. Ves čas le teče in teče mimo mest, mimo vasi, mimo hiš in mimo ljudi. Opazuje življenje. Vidi veliko: strah, pogum. Žalost, veselje, sovraštvo in ljubezen.

Na koncu pa vedno odide, gre mimo vsega, pušča vse za sabo in izginja, blede. Njena pot je načrtana, zarisana, teče pa le v eno smer. Njena doživetja so enkratna, pot pa le enosmerna, nepovratna. In vse, kar vidi, vse, kar ve, odnese s sabo naprej, tja v neznano. Vsak njen val predstavlja bolečino, vsaka kapljica solzo, ki jo je reka srečala na svoji dolgi poti.

Nisem več prenesla pogleda na žalostno in tiho reko, zato sem se zazrla v nebo. Tam je, čisto sama, nežno, celo rahlo bledikasto, sijala ena sama zvezda. Na črnem, temnem nebu edina, tako sama. Njena samota se mi je zdela znana, točno tako sem se namreč počutila tudi jaz. Zapuščena, sama, osamljena. Počutila sem se, kot da me razume. Kot da se ujemava, sva istega mišljenja.

In takrat se je zvezda začela večati. Rasla je in rasla, jaz pa sem kar strmela vanjo, vsa očarana. Nenadoma sem se zavedla, zvezda se ne veča, temveč se mi bliža! Mirno je preletela nebo in nežno pristala na tleh, tik pred menoj. Močno je zasijala tako, da sem si morala z roko zaščititi oči pred silno svetlobo. Ko sem spet odprla oči, sem ostala brez besed. Pred menoj je stalo mlado dekle, višje od mene. Imelo je polt v barvi jutranje zarje, njena koža se je svetila, kot bi bila posuta z drobnimi diamanti. Njeni lasje so bili bele barve, zviti v kodre so ji padali prek ramen vse do pasu. In njene oči, oh, njene oči so bile v najlepšem odtenku modre, kar sem jih kadarkoli videla v življenju. Bila je popolna.

S svoje dolge svetlomoder obleke si je otresla zlat prah, zvezdni prah, se mi je posvetilo, in se mi zazrla v oči. Tiho, kot bi lebdela, se mi je lahkotno približala. Tik pred mano je postala in odprla usta ter spregovorila z umirjenim in nežnim glasom. Začarano sem ji prisluhnila.

Govorila je o upanju.

Upanje, edina stvar, ki nam preostane, ko smo na tleh. Upanje je vse, kar nam po porazu, razočaranju in nesreči še preostane. Upanje, edina stvar, ki nas še drži pokonci. Če izgubimo upanje, izgubimo vse, čisto vse. Brez njega se ne

bi nikoli nič premaknilo, spremenilo, izboljšalo. Ljudje lahko izgubijo voljo, vero vase, obupajo, se vdajo, toda nikoli ne bi smeli izgubiti upanja. To je najhujše, kar se jim lahko zgodi.

Zdaj je naredila premor, kot bi iskala besede, s katerimi bi povzela vse, kar je povedala. Nek smisel, bistvo. In očitno ga je, saj je spet spregovorila.

V življenju so vzponi in padci. Ko pademo, je upanje več ali manj edina stvar, ki nam pomaga spet vstati, se postaviti na noge. Brez njega smo izgubljeni, neodrešeni.

In utihnila je. Čakala sem, da bo še kaj rekla, vendar se je le zazrla v daljavo.

Naenkrat pa se je zdržnila. Rekla je, da se že dani in da mora oditi, še preden se sonce dvigne izza gora, drugače se bo spremenila v prah.

Preden je odšla, se je še enkrat, zadnjič, obrnila in me pogledala prek rame. Zašepetala je, da naj razmislim o njenih besedah in naj ne izgubim upanja, kajti bolje bo. Vedno postane bolje.

Nato je stekla in se dvignila v zrak. Izginila je v zadnje temne oblake noči.

Ko je odšla, sem še dolgo strmela za njo in v sebi premlevala o njenih besedah. Prav je imela. Nasmehnila sem se in se ozrla po okolici. Reka, ki je bila prej vsa siva in žalostna, se mi zdaj sploh ni več zdela tako ... toga. Ravno nasprotno, zdaj je že veselo žuborela in njeni prebivalci so se tudi že prebudili. Zaregljale so prve žabe in ptiči so že preletavali nebo in pojoče pozdravljali nov dan. Zaprla sem oči in pustila, da so me prvi sončni žarki toplo pobožali po licu.

Da, zvezda je imela prav. V življenju se ni vredno vedno ukvarjati samo z najslabšimi stvarmi, saj so tu tudi druge, vesele, dobre stvari, za katere je vredno živeti, tiste, ki v bistvu sploh so smisel življenja. Nov dan je. In nova priložnost na vsakem koraku. Vsak dan je nova dogodivščina. In v vsakem dnevu je nekaj lepega. Samo stopiti moraš vanj in to odkriti.

Jana Frank, 9. a

2. zvezda

Bilo je mrzlo in vetrovno popoldne. Sonce se je poslavljaljo za gorami, reka je tekla svojo pot in govorila neko zgodbo. Bela megla je v svojo belo odejo zavila celotno pokrajino. Sedela sem na trati, ki me je božala po nogah. Uživala sem v lepotah narave; vsaka roža, vsaka gora, vsaka zvezda, vsak oblak, vsaka sapa vetra, ki mi je nežno pobožala lase, so mi nekaj sporočali.

Med razmišljanjem sem gledala v nebo. Zagledala sem zvezdo, ki je žarela, a ne tako močno, saj je njen žarek počasi bledele. Zvezda se je zdela nemočna, čeprav se je še tako trudila žareti, jo je mrak zakril. A ni zakril samo zvezde, temveč tudi drevesa, gore, oblake. Vse je bilo tako temno, mračno. Tako kot je tema pokrila vso pokrajino, tako je tema pokrila tudi mojo glavo in srce. Še tisto zadnje upanje je ugasnilo. Ravno, ko sem hotela zapreti oči in se prepustiti temi ter njeni črni noči, sem zagledala čisto majhen žarek, ki se je prebijal iz teme. Bila je zvezda. Tista zvezda, ki je prej bledele in bila tako nemočna. Njeni žarki so bili vse daljši in daljši, vedno bolj so se bližali mojemu obrazu. Nenadoma, ko me je vsa ta svetloba, ki jo je oddajala zvezda, zaslepila, sem zaslišala tih, miren glas. Bil je zvezdin glas. Govoril je, da naj se prepustim naravi in toku življenja, naj mu pustim, da me popelje nekam daleč, v raj, kjer je vse lepše, z rožami poslano. Zvezda mi je še prišepnila, da je posebna, ker je od pesnika Murna, saj je tudi njega popeljala na lepše.

Nato sem zaprla oči in se prepustila zvezdi, ki me je popeljala daleč stran od vsega. Tja, na lepši kraj.

Sara Pangos, 9. a

3. zvezda

Gledala sem nebo. Opazovala sem zvezde. In tam se je še posebej svetli-kala zvezda, Murnova zvezda. Prišepnila mi je, naj ne izgubim upanja, tudi če je moje življenje obupno. Obstajajo ljudje, ki me imajo radi, moji prijatelji in prijateljice. Njim zame ni vseeno. Niso taki, ki me, ko me potrebujejo, pokličejo, potem pa zanje ne obstajam več. To so pravi prijatelji in pomenijo mi največ.

Murn je živel v težkih razmerah, pa ni izgubil upanja, torej ga tudi jaz ne bom.

Ana Brdnik, 9. a

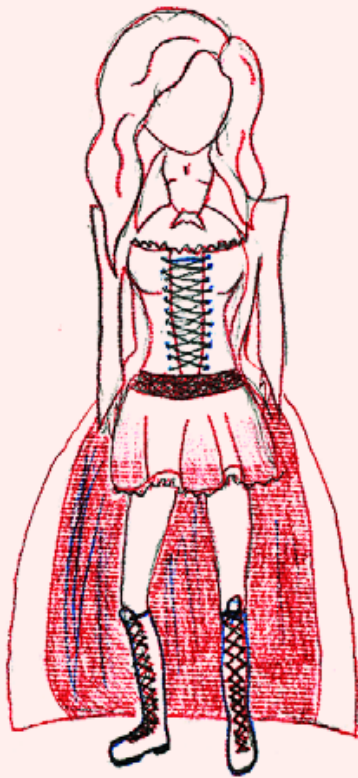
4. zvezda

Bil je lep jesenski večer, ko se je na mirnem nebu, posutem z žarečimi zvezdami, nekaj močno zasvetilo. Sij je postajal močnejši iz sekunde v sekundo in vedno bolj je osvetljeval zeleno pokra-jino. Z roko sem si zastrla oči in nenado-ma mi je na misel prišlo, kako je življenje včasih težko, utrujajoče in krivično. Nenadoma pa je sij izginil in v trenutku sem se zavedla, da je že res živeti težko, vendar obstajajo tudi dobri trenutki, ki ne trajajo dolgo, zato je najbolje, da jih dobro izkoristimo.

Hana Jenko, 9. a

Romeo in Julija malo drugače

Besedilo 1

Julija je najprej omahovala, vendar je nato pomislila na Romea in njuno ljubezen. Nagnila je stekleničko in jo na dušek izpila. V trenutku je izgubila zavest in padla po tleh.

Takšno je naslednje jutro našel njen bodoči soprog, ki je bil najprej zelo šokiran, potem pa ga je pograbila žalost in začel je jokati, kar tam, nad telesom domnevno mrtve Julije. Našla ga je Julijina družina, ki kar ni in ni mogla verjeti, da je njihova prelepa Julija mrtva. In to na dan svoje poroke! Deklico so položili v krsto svoje družinske grobnice prepričani, da je mrtva. Njihova žalost je bila nepopisna.

Medtem pa, ko je Julija ležala v grobnici, je Lorenzov sel prispel do Romea in mu povedal za menihov načrt. Romeo je bil nad idejo navdušen, kar takoj je osedlal konja in se odpravil nazaj v domači kraj, seveda zakrinkan, da ga ne bi prepoznali in spet izgnali ali pa nemara celo ubili.

Na dan, ko naj bi se Julija prebudila, je vdrl v njihovo grobnico. Odprl je Julijino krsto, v kateri je ležala ona, njegova ljubezen, brez znakov življenja, vsa bleda in mrzla. Če ne bi vedel za ukano, bi celo res mislil, da je mrtva. Strup je odlično učinkoval. Tako je Romeo mirno čakal, da se njegova ljuba prebudi in ob tretji uri je Julija počasi odprla oči. Ko je zagledala Romea, ki jo je vdano čakal celo noč, se je silno razveselila, vstala je iz krste in mu stekla v objem.

Vsa prevzeta od silne sreče nista slišala korakov, ki so se jima bližali. V grobnico je vstopil Paris, ki je še zadnjic želel videti Julijo, preden se dokončno poslovijo od nje, svoje bodoče žene. Ko pa je svojo predrago, namesto v krsti, našel v objemu drugega, in to ne katerega koli drugega, temveč Romea, je ostal brez besed. Le stal je tam, s široko odprtimi usti in strmel vanju. Potem pa se je, kot bi se mu zmešalo, začel dreti, da je v grobnici Julijin duh, ki ga je osvobodil Montegov Romeo. Preden sta ga Julija in Romeo uspela ustaviti, je že stekel s pokopališča proti mestu. Tako mlademu paru ni preostalo drugega, kot da se spravita na konja in karseda hitro odjezdita stran, preden ljudje sprevidijo, kako sta jih ukanila.

Paris pa je tačas že prišel do Capuletove hiše, kjer je s svojim kričanjem zbudil vse živo in mrtvo v hiši.

Ko so prebujeni, vsi nejevoljni, želeli izvedeti, kaj je razlog za to, da jih je prebudil, jim je vse v šoku izjecljal, nato pa se od šoka nezavesten zgrudil. Vsi so še napol zaspani strmeli vanj in se spraševali, ali nemara celo ne sanjajo. No, skoraj vsi. Stari Capulet je bil namreč še kako buden in priseben. Razumel je le Julija, grobnica ter Montegov mlajši, a to mu je zadoščalo. Edina spodobna razlaga, ki mu je padla na pamet, je bila ta, da se je mladi Monteg vrnil, oskrnil njihov družinski grob in hoče odnesti truplo njegove najdražje Julije ter kdove kaj narediti z njim! Od jeze se

mu je zatemnilo pred očmi, pograbil je svoj meč ter se v sami spalni srajci odpravil k Montegovim, njegova zmedena družina in radovedna služinčad pa so hiteli za njim.

Sedaj je on s svojim besnim rjoventjem zbudil Montegove. Pri priči so bili vsi zunaj in vnel se je prepir. Julijin oče jim je vrgel pod nos, da je marsikaj pričakoval od Montegovih, toda česa tako podlega pa še ne. Da njihovemu morilskemu sinu še ni dovolj, da jim je ubil sorodnika, pono-snega in močnega Tybalt. O, nikakor ne! Moral je vdreti v grobnico in odnesti še mrtvo telo njegove edine hčerke Julije, ki mu je bila svoje dni cvet in radost življenja. Romeov oče je seveda branil svojega sina, češ, da ni Romeo nič zakrivil, saj da je ubogi revež v izgnanstvu, Capuletovi pa da so tako ali tako že od nekdaj rahlo trčeni in da jim niti poštenega spanca ne privoščijo.

Še dobro, da sta bili vsaj njuni ženi prisebni tako, da sta ju oba pomirili in predlagali, da bi si vsi skupaj šli ogledat grobnico in preverit, če je zmedeni Paris videl in povedal prav.

Tako sta se Monteg, Capulet, obe njuni družini in vsa služinčad odpravili k pokopališču, kjer pa sta jih seveda pričakala odprta grobnica in prazna krsta, Julije pa ni bilo nikjer.

Capulet je spet planil po svojem starem sovražniku, češ, da je imel ubogi zmedeni Paris prav, ter prisegal, da bo maščevanje krvavo. In tako se je spet vnel glasen prepir, padlo je celo nekaj udarcev.

Ves ta hrup pa je prebudil meniha Lorenza, ki je takoj tekel pogledat, kaj se dogaja. Pri grobnici ga je pričakal nenavaden prizor. Ljudje so bili zbrani v krogu, v sredini pa sta se ruvala oba grofa. Množica je glasno vpila in navijala, eni za Montega, drugi seveda za Capuleta. Njuni prestrašeni ženi sta kričali in ju neuspešno poskušali ločiti. Kak drugi človek bi se temu prizoru iz srca nasmejal, toda ne Lorenzo. Brž se je postavil med oba grofa in ju ločil. Takoj mu je bilo tudi jasno, zakaj gre. Pomiril je množico in vsem priznal, da jim je že ves čas nekaj prikrival. In tako je povedal vse po vrsti in seveda tudi po resnici.

Začel je s plesom, kjer sta se Julija in Romeo prvič srečala in kjer se je vse tudi začelo. Govoril je o skrivni poroki ter o načrtu, ki je očitno uspel, saj ju ni več tu in sta zdaj najbrž že daleč, daleč stran. Kam sta šla, tega ne ve in naj ga niti ne motijo z nepotrebni vprašanji, kdaj se vrmeta, saj ju ne bo nikdar več nazaj. Dovolj jima je prepirov in nesoglasij obeh družin, ki jima z medsebojnim sovraštvom ne dopuščata živeti skupaj, v ljubezni. Zato sta se odločila oditi, pustiti vse za sabo in zaživeti na novo.

Poslušalci so ostrmeli. Niti sanjalo se jim ni, kaj se je zaljublencema pletlo po glavi. Materi obeh sta planili v jok, saj kot kaže, nikoli več ne bosta videli svojih otrok, Montega in Capuleta pa je ob misli na to stisnilo

pri srcu. In tako sta se, prvič po dolgih letih, brez srda v očeh obrnila drug k drugemu in se pobotala. Prisegla sta si, da so vse stare zamere pozabljene, celo objela sta se, kot bi bila brata. Potočila sta tudi kakšno solzo, toda le na skrivaj, saj se za moška ne spodobi, da bi se cmerila kot otroka, so ju učili.

Vsi skupaj so se s težkim srcem že sprijaznili, da mladega para ne bodo več videli. V tišini so sedeli ali pa stali tam ter obujali zadnje spomine nanju in obžalovali vse, kar so storili. Pozabili so na sovraštvo. Montegi in Capuleto-vi, še včeraj se je zdelo nemogoče, so sedli skupaj brez prepira, brez sovraštva. Ah, le koga briga sovraštvo, če se pa Romeo in Julija nikdar več ne bosta vrnila. Oh, orje, le kaj so storili?

Toda, kaj pa se je navsezadnje sploh zgodilo z Romeom in Julijo?

Smešno, toda nista odjezdila v noč, kot so vsi mislili, da sta. Saj bi, če se ne bi umešala usoda, njenemu konju je namreč odpadla podkev tako, da je načrt velikega pobega propadel. Razmišljala sta, kaj bi storila, toda še preden sta se uspela domisliti česarkoli pametnega, je v grobnico pridrla truma ljudi, med katerimi sta prepoznala svoji družini. Ni jima preostalo drugega, kot da se skrijeta za krsto nedavno pokopanega Tybalta, Julijinega bratranca, ki ga je Romeo prikrajšal za življenje. Od tu sta spremljala celotno dogajanje in videla in slišala čisto vse. Ravno v trenutku, ko sta se njuna očeta objela, je Romeo planil na noge, za sabo pa privedel zmedeno, a presrečno Julijo.

Ko so ju zagledali, so vsi, vključno z menihom, ki je bil pravzaprav krivec za vse, kar se je zgodilo, začudeni obstali. Družini sta takoj planili k njima ter ju začeli poljubljati, objemati in izpraševati, kaj naj vse to pomeni.

Prvi je spregovoril Romeo in pritrdil vsemu, kar jim je malo prej povedal menih, razen seveda temu, da sta odjezdila. Rekel je, da ljubi Julijo in ona njega, ter da tega ne bo nič spremenilo.

Obljubil je, da bosta ostala, toda če grofa prelomita svojo obljubo, o prijateljstvu in premirju, lahko vseeno kadarkoli odideta ter se res nikoli več ne vrneta. Navsezadnje, njuna očeta sta vendar obljubila, da je sovraštva konec!

Očeta sta obljubila, da se bosta dogovora zagotovo držala, saj si le želita obdržati oba otroka ter poskrbeti, da bosta srečna. V dokaz bosta zgradila veliko hišo, za katero bo vsak prispeval pol denarja.

To bo dom za Romea, Julijo in njuno družino, to bo hiša, kjer bo še dolga leta prebivala njuna ljubezen.

In res, čez čas je bila ta hiša res postavljena in bila je najveličastnejša in najlepša, kar so jo prebivalci Verone kadar koli videli. Romeo in Julija sta v njej živela srečna in zaljubljena. Ko sta bila dovolj stara, sta dobila tudi naraščaj, dva dečka in tri deklice, na katere sta bila oba zelo ponosna. Živel so, kakor temu rečejo v pravljicah, srečno do konca svojih dni.

Kar se pa tiče Parisa, ko se je tistega dne osvestil in je slišal vso zgodbo, je obupal nad ljubeznijo. Prepričan je bil, da svet ni pravičen, da na njem ni ljubezni zanj in tako je ubožec postal menih. Nadomestil je starega Lorenza, ki se je upokojil in o vsem tem napisal zgodbo. To zgodbo pa je čez čas priredil nek dramatik, ki jo je malce spremenil, izpilil, dodal tragičen konec in zaslovel po vsem svetu. Kako nepravilno, mar ne?

Jana Frank, 9. a

Besedilo 2

Majhno mesto Mantua je bilo v žarkih Sonca, ljudje so hiteli po svojih opravkih, medtem ko je Romeo sedel na kamnu, glavo pa je imel na kolenih. Počutil se je osamljeno, zmedeno, ni znal več naprej. Misli je samo na svojo ljubezen, Julijo. Spominjal se je tistega dne, ko sta se srečala, ko je zagledal njene sijoče oči. Kar naenkrat pa je nekdo zaklical: »Gospod Monteg!« Romeo je dvignil glavo ter zagledal moškega, čokate postave, oblečenega v temna oblačila, v roki pa je imel bel papir. Mladenič mu je razložil, da je prispel po ukazu meniha Lorenza in mu izročil pismo, ki ga je držal v roki. Romeo je pismo prebral in tebi nič meni nič poljubil kurirja na golo glavo ter odhitel proti Veroni.

Dolga pot je bila za Romeom, celo noč je potoval, bil je izmučen, noge so ga še komaj držale. A na to se ni oziral, saj mu je bilo pomembno samo to, kako bo prišel do grobnice, kjer leži njegova ljuba, jo poljubil in z njo živel večno.

Ko je končno prišel do svojega cilja, je bilo Sonce visoko na nebu. Nasproti mu je prihajal starejši gospod z nasmehom na obrazu. Bil je namreč menih Lorenzo, ki se je neizmerno veselil, da je uspelo kurirju prinesiti pismo do Romea, ta pa je seveda takoj pohitel, da reši svojo ljubezen. Menih je Romea peljal do grobnice, kjer je bila pokopana Julija. Vrata grobnice so se odprla in Romeo je zagledal bledolično dekle, ki je nedolžno ležalo v krsti. Na trenutek je pomislil, kako grozno bi bilo, če bi Julija zares umrla. Tako lepo dekle si pa res ni zaslužilo smrti, pa tudi njemu ni živeti brez nje. Ko se je dotaknil, je občutil mrazenje po vsem svojem telesu. Poljubil jo je na ustnice in začutil, kako je trznila. Odprla je oči in bila presrečna ob pogledu na svojega dragega. »Načrt je uspel!« si je mislila pri sebi. Romeo ji je pomagal, da je vstala, da čim prej zbežita iz tega groznega kraja in od teh nevoščljivih ljudi, ki jima ne privoščijo niti malo sreče. Prišla sta skupaj iz grobnice in tam, na cesti, ju je že čakala kočija. Hitro sta stekla do nje, se usedla vanjo ter se peljala proti Mantou.

Izrekla sta si še tisti dve besedi, se poljubila ter srečno in zaljubljeno živela do konca svojih dni.

Sara Pangos, 9. a

Besedilo 3

Lorenzo je poslal kurirja v Mantuo, da bi Romeu predal pismo, v katerem je pisalo vse o njegovem načrtu. Kurir je prišel v Mantuo ravno v pravem trenutku, saj se je Romeo že odpravljal v Verono, ker je od sosedu izvedel, da je Julija mrtva. Kurir je Romea komaj prepričal, da si vzame minuto časa in prebere pismo, saj se je Romeo tako mudilo, da pisma še vzeti ni hotel. Nato je vendarle odprl pismo in ga prebral. V trenutku, ko je dojel, da Julija ni mrtva, so mu oči kar zažarele od sreče. Ker je imel le še malo časa, preden se Julija zbudi, in pot v Verono je dolga, je hitro osedlal konja in odjezdil v Verono.

Po prihodu v Verono je urno poiskal pokopališče in nato še Capuletovo grobnico. Ozrl se je okrog sebe in ker ni nič videl in ne slišal, je vstopil v grobnico. Zagledal je Julijo, ki je spokojno ležala. Ob pogledu nanjo je kar zažarel o sreče. Bil je nekaj ur prezgoden, zato je sedel poleg Julije in jo prijel za roko. Zaradi celodnevne jeze je bil zelo utrujen, zato je zaspal. Po nekaj urah spanja se je prebudil, saj ga je Julija pobožala po obrazu. Poljubila sta se in ker se je Juliji vrtelo od 42-urnega spanja, sta še malo posedela v grobnici in se pogovarjala. Ko se je Julija počutila bolje, sta odšla iz grobnice, zajahala konja ter odjezdila v temno noč.

Zjutraj je v grobnico prišel grof Paris, da bi še enkrat videl Julijo. Ker Julije v grobnici ni bilo, je prebudil gospoda Capuleta. Ta je stekel v grobnico in ker Julije res ni bilo, je sklepal, da je Julijino truplo ukradel nekdo izmed Montegovih. Ker mu je bilo pomembnejše, da najde hčerkino truplo, se ni zapletal z Montegovimi v še en spor. Julijo je iskala cela Verona, vendar zaman. Po nekaj mesecih iskanja so obupali.

Leto dni po Julijinem navideznem izginotju sta se Romeo in Julija vrnila v Verono z namenom, da sorodnikom povesta za njun zakon. Najprej sta odšla h Capuletovim. Julijinega očeta je ob Julijinem pripovedovanju skoraj kap. Ker je svoji hčerki želel le najboljše in mu je bila njena sreča najpomembnejša, je sprejel njen zakon z Romeom. Nato sta Romeo in Julija odšla še k Montegovim in tudi Romeov oče je sprejel njun zakon. Vendar to ni pomenilo, da sta družini zgladili dolgoletni spor. Kljub poroki sta družini ostali sprti. Spor je trajal vse do smrti Romeovega očeta.

Ker gospod Capulet ni več imel nasprotnika, njegova žena pa ni nikoli podpirala tega spora, se je spor med družinama zgladil. Verona je zaživela kot celota in ni bila več presekana na Montegove pripadnike in Capuletove privržence.

Tako je celotno mesto živelo v miru. Romeo in Julija pa sta, dokler nista dobila prvorojenca, živela pri Julijinih starših, nato pa sta se preselila v hišo na obrobju Verone.

Kaja Šircelj, 9. a

Besedilo 4

»Vajina otroka, Romeo in Julija, sta umrla zaljubljena!« sem povedal gospodoma Montegu in Capuletu. »Prišla sta zgodaj zjutraj v cerkev, da ju poročim. V njunih očeh sem videl iskro ljubezni in sreče, ki je pripomogla k temu, da sem ju kar takoj poročil. Kmalu po poroki je Romeovega prijatelja zabodel vaš nečak, gospod Capulet. Tega je ubil Romeo, zaradi česar ga je knez Verone izgnal iz mesta. Julija je postala zaradi njegovega izгона nesrečna, vse pa je postalo še slabše, ko je izvedela, da jo Vi, njen oče, želite poročiti z grofom Parisom. Obupana punca je prišla k meni in mi vse razložila. Dal sem ji napoj, ki jo je dan pred poroko pogreznil v spanec, vi pa ste mislili, da je umrla. Pisal sem Romeu glede načrta, vendar pisma nikoli ni dobil, saj ga kurir ni uspel dostaviti. Ko je Romeov prijatelj videl pogreb, mu je takoj nesel slabo novico. Ta se je vrnil v Verono, si kupil strup in ga spil v Julijini grobnici. Ko se je Julija zbudila, je na tleh videla svojega mrtvega ljubega, vzela njegov nož in se zabodla.«

Maja Primc, 9. b

BRINJE,

**glasilo Osnovne šole Dragotina Ketteja
Ilirska Bistrica**

Šolsko leto 2012/2013

Likovna oprema:

Učenke in učenci vseh razredov

Uredili:

Dragica Štemberger Maljavac,
Sonja Štemberger,
Branko Zidarič

***Naslovnica, znak in obeležje ob 50. obletnici
Osnovne šole D. Ketteja Ilirska Bistrica:***

Romeo Volk

Računalniška izvedba:

Branko Zidarič

Razmnožila:

Tiskarna Mljač Divača

**Ilirska Bistrica,
junij 2013**

